

ÍNDIRA MYLES

Shajaran

Sorsvető

...avagy a kalandorok krónikái

*Ez a könyv ingyenes e-book változata, amely
letölthető a szerző honlapjáról:
<http://indiramyles.hu>*

Az esőfüggöny mögül púpos alak bontakozott ki. Szakadozott szélű incognójának csuklyáját azonnal hátrahajtotta, ahogy a boltíves bejáróhoz ért. Akár elővigyázatlanság is lehetett volna, hiszen himlőhelyes ábrázatát bárki felismerhette, aki egyszer már látta – de nem az volt.

Valaki várta a kapualjban.

A púpos szinte még be sem fordult a nyirkos előtérbe, már le is térdelt a másik előtt. Jobban nem görnyedhetett volna össze; a mocskos esőlé körülfolymta és elgémberítette a kockakövekre támaszkodó göcsörtös ujjait.

Kisvártatva felemelte a fejét, és egyenesen a másik ajkaira meredt.

– Megkeresed nekem az unikornist – jelentette ki amaz mély, ellentmondást nem tűrő hangon.

A púpos némán bólintott, csatakos, szürke hajzatát egyetlen mozdulattal hátrasöpörve, hogy a víz ne folyjon a szemébe... de szakadatlanul a másik ajkait bámulta.

– Tégy belátásod szerint. Nekem csak az a fontos, hogy a vége előnyös legyen. Számunkra előnyös. Ugye tudod, ez mit jelent?

A púpos bólintott, majd felemelte a bal kezét, és csontos ujjai különös táncba kezdtek.

– Hogy hol kezd a keresést?

A másik viharszürke tekintete kifürkészhetetlenül meredt a térdeplőre. Egy pillanatig úgy tűnt, nem felel, aztán mégis megszólalt.

– Pyarronban. Új-Pyarronban.

A púpos kivárt, majd mivel a másik nem mondott többet, ismét fejet hajtott.

– Akaratod szerint, elendor – aztán visszahúzta a csuklyát, és kihátrált a kapualjból. Meg sem lepődött rajta, hogy mire lopva visszanézett, a másik már nem volt ott.

Indira Myles
SHAJARAN
– sorsvető –

Felelős szerkesztő: Dr. Pálinkás Imre

Ellenőrző szerkesztő: Vértessy Tamás

Borítófestmény: Vigh Szabolcs

Korrektor: Halász András

...begins with a natural harmony between two individuals.

It grows out of mutual need and desire.

It matures with tenderness, patience, compassion and trust.

It endures with the impossibility of life without the other...

Lora

*P.sz. 3691., Alborne terce.
az Ébredés havának 14. napja*

Azóta szeretem Új-Pyarront, amióta először betettem a lábam ide. A folyton változó, épülő várost korábban a lehetőségek kincsesládájának tartottam – ma inkább az ismerős helyek barátságossága ragad meg. A legtöbb település ellenséges az idegennel szemben. Nem itt születtem, de most már otthonomként gondolok rá.

A városnak ezen a felén csupa híres épület mellett halad el az ember: balról a Katedrális, jobbról Uwel legfőbb rendháza magasodik fölém. A harangtorony pompája éles ellentétben áll a bosszúlovagok lakhelyének egyszerűségével – akárcsak lelkem két fele. Az, amelyik a múltban ezer és ezer férfisívet tört össze... és az, amelyik mindent elveszített abból a múltból.

Jól esik a séta. Így jut elég időm merengni, amíg hazaérek. Azelőtt sosem tettem volna: gyűlöltem az egyedüllétet. Most kifejezetten kedvemre valónak találom; illik a hangulatomhoz.

Erre, balra kell befordulni – kis utca ez, ám az elmúlt másfél évben annál fontosabb volt számomra. Itt dolgozik ugyanis Új-Pyarron talán legjobb szabója, Gilaon. Amióta felfedeztem, az összes ruhámat ő varrta. Valóságos művész.

Sajnálom, hogy utoljára jövök erre. Ez az utolsó engedmény, amelyet magamnak teszek, a régi Lorának. Aztán elég a fényűzésből egész további életemre.

A szabó háza eltörpül a környék terebélyes villái mellett, de a hozzá tartozó, takaros rendben tartott kert akár a negyed gyöngyszeme is lehetne. Nincs elkerítve, hacsak a sűrű sövényzettel nem, mégsem dulta fel még senki. Csendes és meghitt a csupazöld udvar; a levegőben kellemes virágillat.

Az ajtónyílásban Gilaon barátságos arca jelenik meg, ahogy két rövidet és egy hosszút kopogtatok. A nyakában három vagy négy mérőszalag, a kezében finom kelme, a szájában gombostűk. Biccenéssel üdvözl, és int, hogy kerüljek beljebb. Az előtérben fej nélküli babák és lélegzetelállító ruhaköltemények fogadnak. Középen asztal, rajta mindenféle színű és méretű anyagok hevernek kaotikus összevisszaságban. Imitt-amott felbukkan egy jelölőkréta, máshol egy elhagyatott tűpárna. Elmosolyodom, de meg sem állok, mert Gilaon int, hogy a hátsó helyiségbe menjek – aztán ismét belemerül a munkába, amelyben megzavar-
tam.

Hátul kicsi, ablaktalan szoba vár apró emelvénnel és embernagyságú tükörrel. Akad egy függönnyel elkerített sarok is, amely mögött átöltözni lehet, úgyhogy arrafelé veszem az utam. Félrehúrom a drapériát... mögötte Gilaon eddigi legszebb alkotása vár.

A leendő öltözetem.

Valaha a lehető leggyorsabban igyekeztem volna felpróbálni, most inkább óvatos mozdulatokkal szabadulok meg az előző ruhámtól, csupán a fűzőt és az alsószoknyát hagyom magamon. Aztán a fekete bársonyba bújok – háromszor olyan nehéz, mint a másik ruhám –, hátul bekapcsolom, elől összefűzöm, utána már csak az igazítás marad: lesimítom a fekete gyöngydíszítést, kiegyenesítem a csipkés kézelő ráncait, és kész. A tükör elé lépek.

Gilaon ekkor kopogtat. Hagyom, hogy bejöjjön.

– Nohát, nézzenek csak oda! A mérete tökéletes lett! – örvendezik, amint meglát. Időközben az egyik mérőszalaggal varkocsba fogta a haját, így előbukkantak elf ősökre valló alig észrevehetően keskenyebb fülei.

– Mint minden ruhám, amit te készítettél, Gilaon – hízelgek neki, pusztán megszokásból.

– Hadd lássam csak! – jön közelebb, és lassan körbelépdél a pódium körül, amelyen állok. Szakértő szemmel vizslatja a ruhakölteményt, de úgy tűnik, nem talál benne hibát, mert mikor ismét szembe ér velem, felderül az arca.

– Tetszik?

– Igen, pontosan ilyenre gondoltam – mondom őszintén.

– Remek, remek... – bólogat, még megigazít egy fodrot a ruha alján, aztán felegyenesedik.

– Nos, mit csináljunk legközelebbre, kisasszony?

A kérdés valaha szórakoztatott. Vagyonokat hagytam itt már, kéttucatsnál is több ruha árát. Most azonban elkomorulok.

– Nem lesz legközelebb, Gilaon. Ezt fogom hordani.

Ő meglepődik, hiszen nem efféle választ várt. Nyilván észrevette a változást két héttel ezelőtt is, amikor megrendeltem a fekete bársonyruhát. Nem hagyok neki időt, hogy kérdezzen.

– És asszonyom, ha kérhetem.

– Igen, asszonyom – hajol meg enyhén, de nem képes leplezni zavarát. Újra körüljár, itt-ott igazít, holott a ruha, ahogy elvártam, valóban tökéletes. Pontosan rám illik, és olyan, amelyet kértem: elegáns, mégsem hivalkodó, majdnem dísztelen.

– Már megbocsásson, asszonyom, de nem hagyhatom szó nélkül, még sosem láttam – szólal meg Gilaon a hátam mögött. – Gyönyörű a haja kibontva...

A hangjából érzem: nem egészen ezt akarta mondani.

Intek, hogy folytathatja.

– És azelőtt sosem rendelt tőlem fekete ruhát... – mér végig összeszűkülő szemekkel.

Még talán mond mást is, de már nem figyelek rá. A tükörbe bámulok, ahol egy idegen áll, talpig fekete bársonyruhában. Vajon valóban én vagyok? Ennyire kicserélődtem volna mindössze két hét alatt? Azelőtt tényleg összefogva hordtam a hajam, és sosem vettem volna fel fekete ruhát, mindig a hangsúlyos, feltűnő színeket kedveltem. De kit érdekelnek most már a ruhák? *Minden* megváltozott. Minden. És az egész azzal kezdődött, hogy Kwith véletlenül meglökött a székével egy idegent.

*P.sz. 3691., Alborne terce,
az Álomok havának 19. napja*

Az eső kitartóan kopogott a behajtott ablaktáblákon. A Vörös Rákban fenntartott törzsasztalunknál, a kandalló mellett ültünk. Brager már jó ideje senki mást nem engedett oda akkor sem, ha egy hónapig nem hallott felőlünk. Mi pedig, bármily messze jártunk, mindig visszatértünk: kimondatlanul is otthonunkként gondoltunk a vendégszerető tengerparti fogadóra immár másfél esztendeje. Azon az estén szintén épp csak megérkeztünk egy kimerítő utazásból. Mindhárman fáradtan ültünk a kényelmes, csak számunkra fenntartott székekben, és vacsoráztunk.

Az ismerős környezet engem hamar jókedvre derített.

– Fogadjunk, hogy az a nő Vorhynhoz jött! – súgtam. A Vörös Rák dalnokának hölgyismerőseit ezer közül is megismertem volna: mind ugyanúgy nézett ki. Kwith máskor szívesen egyezett bele efféle játékba, akkor azonban túl fáradt lehetett.

– Most ne – jelentette ki komoran, és letette az evőeszközöket az üres tányérra. Tőlem jobbra ült, háttal a bejárati ajtónak. Egyszer elmondta, hogy nem szeret szemben ülni velem, mert az „a régi időkre emlékezteti”. Sajnáltam, mert néha még szívesen elgyönyörködtem jégkék tekintetében.

A nő közben határozottan körülnézett, majd mikor meglátta a színpadként szolgáló emelvényt a pult mellett, arrafelé vette az útját.

– Tudtam – mondtam diadalmasan. Vorhyn az efféle tüzes, fekete hajú nőket szereti. A kedvemért természetesen kivételt tett volna a kurafi, de sosem hagytam. A közeledése persze szórakoztatott. Kwith csak egy hűvös pillantásra méltatott, Yandra még annyira sem. Az elf nő – ritka madár még a kalandozók sokszínű társaságában is – velem szemben ült, Kwith másik oldalán. Az ivó felé fordította a székét, háttal a falnak, és kissé megdöntötte, úgy hintázott rajta. Még így is fél fejjel magasodott fölém. Szalmaszőke haja fésületlenül hajlott mindenfelé a fejről, de a szemébe nem lógott, hiszen éppen akkorára vágatta mindig, hogy ne zavarja. Látszólag nem figyelt ránk. Órákig képes volt egyhelyben ülni és az embereket bámulni.

– Drága törzsvendégeimnek egy kis ital – bontakozott ki Brager az ivó zsivajából. Vidám arca láttán elmosolyodtam.

– Köszönjük.

A fogadás egykettőre felkapkodta üres tányérjainkat, majd mindhárman megkaptuk kedvenc italain-

kat. Biccentett, és már ott sem volt. Kwith tajtékféher, toroni születésről árulkodó tincsei a szemébe hullottak, ahogy lehajtotta a fejét. Kezeit a gőzölgő teáscsésze fölé tartotta, mintha fázott volna. Pedig nem áztunk el: épp akkor kezdett esni, mikor megérkeztünk.

– Már ideje volt – morogta, bár ez feltehetőleg nem Bragernek, inkább a forró itálnak és a megérkezésnek szólt.

Yandra elkalandozni látszott, nem nyúlt a pohár tiszta vízhez. Fáradtnak tűnt: rosszul aludt aznap éjjel. Talán rémálmai lehettek, holott általában álmodni sem szokott.

– Igen – helyeselt, és kényelmesen hátradőlve, behunyt szemmel kortyoltam a Warviki Karmazsinba. Hallgattam a kandalló tűzének ropogását, a többi vendég moráját, Vorhyn halk lantjátékát. A bor édeskés íze és a lágy pipafüst illata otthonos hangulatba ringatott. Életem elmúlt tizenvalahány esztendejét, mióta elkerültem a szülőfalumból, folyamatos éberségben és feszültségben töltöttem... a Vörös Rákot azon ritka helyek egyikének tartottam, ahol kicsit lejjebb adhatok ebből a figyelemből, ahol átadhatom magam például a bor élvezetének.

– Még jó, hogy holnap semmi dolgunk – jegyeztem meg, és mert megéreztem magamon egy figyelő tekintetet, lassú mozdulattal keresztbe tettem a lábaim, majd oldalra néztem. Megszoktam már, hogy lopva vagy leplezetlenül, de megbámulnak az idegenek. A legtöbb férfi, aki egy pillantást vetett a testemre, képtelen volt megállni, hogy alaposabban szemügyre ne vegyen. Alkalmi hódolóm átutazó lehetett, mert sosem láttam még a Vörös Rákban. Fekete hajú, napbarnított bőrű fickó, akár az imént belépett nő rokona is lehetett volna. *Felejtető.*

Kwith észrevehette a mozdulatomat, mert egy pillanatra a mennyezetre emelte a tekintetét, aztán kimérten megszólalt.

– Azt hiszem, én megyek aludni. Majd jöttek, ha akartok.

És ahogy hátratolta a székét, véletlenül meglökte vele a holdarcú idegent.

Véletlenül? Eh...

Nem értettem, hogy nem vettem észre korábban. Első pillantásra nem volt benne semmi különleges, hacsak az nem, hogy akkor és ott páncélt hordott. Harcosnak tűnt és nemesnek – bársonyborítású kardhüvely az oldalán, zöldes színű, makulátlan mellvért, kényelmes gyalogoscsizma. Hosszú, hullámos gesztenyeszín haj keretezte fakó arc, határozott állvonal, érzékeny ajkak... tulajdonképpen egész jóképűnek találtam, de nem ez keltette fel az érdeklődésemet. Még kislánykoromban megtanultam hallgatni a megérzéseimre, és az ismeretlen férfit valami megfoghatatlan titokzatosság vette körül. Vonzott a sejtelmes mosoly is, ahogy Kwith bocsánatkérését fogadta.

Kíváncsivá tett.

Egy pillanatra rámpillantott: a melegbarna tekintet szelíden mért végig, de szinte azonnal tovább is rebbent. Ez új volt, ezt nem szoktam meg: hogy egy férfi figyelmen kívül hagyjon. Azt hittem, senki nem állhat ellen nekem, ha úgy akarom. Dacos gondolat fogant a fejemben: meg akartam szerezni magamnak.

– Loat lánya Loreana – nyújtottam felé selyemkesztyűs kezemet.

Ő, akárha álomból ébredt volna, felém fordult. Átható tekintetét nem bírtam sokáig: hitetlenkedve pillantottam félre. Számtalan férfiszempárba néztem már, az övé mégis zavarba ejtett – mintha a lelkemig látott volna, és én ott álltam volna pőrén, titkaimtól megfosztva, a homlokomra felróva minden tettem. Az idegen lassan megfogta a kezem – puhán és gyengéden, mintha soha nem forgatott volna kardot – és a homlokához érintette. Nem találkoztam még ilyesfajta üdvözlési formával.

Végtelen volt az a pillanat.

Alig bírtam türelemmel, ahogy a lassú mozdulat végére ért. Talán egy kissé korán is húztam vissza a kezem, mintha parázsba nyúltam volna. Fogalmam sem volt, miért éreztem úgy, hogy éget az érintése.

– Ő pedig Kwithriat – folytattam a torkom megköszörülve, tétován jobbra fordulva.

– Kwithriat-Il Alariach. Tudom – mosolyodott el a mellvértes ismeretlen, és biccentett Kwith felé. Végül Yandrához fordult. – Üdvözöllek téged is.

A megszólítottnak a szeme sem rebbent, de Kwith a döbbenettől szóra képtelenül állt a széke mellett. Nem csoda: a családnevét eddig csupán nekünk árulta el, nem használta sosem. Jó oka volt rá: a rokonai a halálát kívánták. Azt mondta, az anyja gyilkosai feltehetőleg vele is végeznének, ha szétkürtölné, ki ő. Mi ezt tiszteletben tartottuk.

A holdarcú idegen pedig még inkább kíváncsivá tett.

Gyorsan körbepillantottam az ivóban: senki nem törődött velünk. Új-Pyarron egyik legnevesebb fogadójában nem kelt feltűnést egy ilyesfajta alak, hacsak nem a páncélja miatt. Bár tisztán éreztem, hogy ez csupán a máz – lehetett akár valamiféle illúzió is, amelynek szálai azonban oly erősen fonták körbe, hogy nem voltam képes mögéjük látni. Kwith tajtékfehér hajába túrt, aztán kitapintotta az aranygyűrűjét az ujján. Mindig így tett, amikor veszélyt sejtett.

Yandra, az elf azonban, aki az együtt töltött három évünk során minden fenyegetést időben észrevett, ülve maradt.

– Megkérdezhetném, hogy... – kezdte Kwith gyanakvó hangsúllyal, de az idegen leintette.

– Kérdezhetsz majd sok mindent, Kwithriat – felelt barátságosan –, most azonban nem ennek jött el az ideje.

– Hanem? – kérdeztem szándékosan elmélyítve, bűgő hangon. Ez hatni szokott a férfiakra – ám a holdarcú idegen közönyösen nézett vissza rám.

Nem is válaszolt, egyszerűen előhúzott a zsebéből egy csomag kártyát. Soha életemben nem láttam ahhoz hasonló kártyatípust, pedig jó pár nemesi udvarban megfordultam már, és sok másikkal találkoztam – bár játszani sosem szerettem igazán a festett papírlapokkal. Akkor sem akartam.

Hamar kiderült: ő sem. „Kedvemre való egy fickó”, gondoltam magamban.

Áltában keverte meg a lapokat, olyan sebesen, hogy azok összeolvadni tűntek. Aztán letette mindet az asztalra, és tenyerével gyengéden szétterítette őket egy teljes körbe. A hófehér, ezüstös csillogású hátoldalak szinte világítani látszottak az ivóra telepedő félhomályban. A kártyák nem tűntek túl réginek.

– Húzzatok egyet.

– Ugyan miért? – kérdeztem, mert az ösztöneim azt súgták, hogy veszélyes lehet hozzájuk érnem. Kwith abban a pillanatban hátrahőkölt, és ingatni kezdte a fejét. Mivel általában semmilyen érzelmét nem mutatta ki, most meglepődve néztem rá. Mintha azt akarta volna mondani, hogy nem tanácsos ujjat húzni az idegennel. Yandra azonban nem vette észre, vagy nem tartotta veszélyesnek a holdarcút – és én ebből a szempontból benne, az elf ösztöneiben bízam inkább. Még mindig ült, fejét egy kissé félrebillentve tűnődni látszott.

– Válaszd a magányosat – mondta neki a mellvértes jövevény, az én kérdésekre ügyet sem vetve. Ennek azonban semmi értelme nem volt, hiszen a kártyákat körben helyezte az asztalra, egyik sem lógott ki a mintából.

Én nemet intettem a fejemmel, Kwith hunyorítva próbált, gondolom, összpontosítani valamire... Yandra viszont határozottan kinyúlt, megfogta az egyik lapot, és felfelé fordította az asztalon.

A kék keretbe foglalt festmény gazdagon felékszerezett, kontyba fogott, hósín hajú asszonyt ábrázolt. Azon kevés alkalmakkor, mikor Kwith a gyerekkoráról mesélt, így képzeltem az édesanyját.

Az idegen bólintott, majd megfogta a serlegemet, és arrébb tette, egészen a falhoz. Aztán felénk intett, egyértelműen jelezve, hogy mi is húzzunk egyet.

Visszagondolva magam sem tudom, miért nem tiltakozott egyikünk sem.

Yandra sokkal idősebb volt, mint mi ketten együttvéve, így általában hallgattunk rá. Az együtt töltött három év alatt bebizonyította, hogy érdemes. Noha gondolkodásmódja sok esetben idegen maradt számunkra, az idő őt igazolta: mindig előre figyelmeztetett bennünket a veszélyre, és sosem riasztott feleslegesen. Talán a legkülönösebb társ volt amit a magunkfajta kívánhat: valami csak saját maga által ismert indok alapján meg akart védeni bennünket – és mi kihasználtuk ezt.

Egyet mindenesetre biztosan tudtam: soha nem akarna ártani nekünk.

Elgondolkodtam rajta, hogy én is húzok egyet, bár nem érdekelték azok a buta kártyák. Inkább a mellvértes idegen, akinek az elcsábítása végre igazi kihívásnak ígérkezett.

– Mégis miért tegyek a kedvedre? – kérdeztem a lehető legtöbb kétértelműséget sűrítve a szavaimba, és mintegy véletlenül hozzáértem a karjához. Barátságos tekintettel fordult felém... aztán Kwith a kártyák felé nyúlt, és mindent elrontott.

– Ne légy bolond! – kapott felé hirtelen a holdarcú. Úgy nézett rá, mintha nem is őt látná, mintha valahol máshol lenne. És a hangja! A szavaiból olyan fenyegetés áradt, hogy Kwith keze azonnal megállt a mozdulat közepén. „Ez játszik velünk!”, gondoltam. Nem tudtam eldönteni: szeretné, hogy húzzunk egyet,

vagy nem?

Kezdtém unni ezt az egészet a kártyákkal. Sürgetni akartam, hátha akkor jobban odafigyel majd rám. Kinyújtottam a kezem, de még mielőtt megérinthettem volna a lapokat, az idegen behunyta a szemét.

– Vigyázz a kéjnővel! – mormolta.

Ugyanúgy a közöst beszélte, mint mi, mégsem értettünk semmit abból, amit mondott. Véget akartam vetni ennek az egész ostoba játéknak. Világéletemben vallottam, hogy amit elkezdek, azt be is fejezem. Nem sokat gondolkodtam: a figyelmeztetése ellenére az első kezem ügyébe akadó lapot felhúztam, és azonnal megnéztem. A kék keretbe foglalt ódivatú képen egy fekete ruhás, összetett kezekkel álló asszony alakja komorlott. Özvegynek vagy valamiféle papnőnek tűnt, de annyira sosem merültem el a vallásokban, hogy tudjam, miféle. Azt viszont elsöre megfigyeltem, hogy ennek is hófehér a haja.

Ledobtam a lapot az asztalra. A holdarcú hümmögött, ahogy meglátta.

Kwith úgy tűnt, mégis húzni akar egy lapot. Nem tagadta meg származását: a kyrek élnek-halnak az efféle jövődömondó titokzatoskodásért.

Jégkék szemei tágra nyíltak meglepetésében, amint a választott lapjára nézett. Láttam rajta, hogy csalódott. Hitetlenkedve ejtette az asztalra a szintén kék keretes kártyát: egy koldust ábrázolt, egy fal tövében alamizsnáért könyörögve.

– Most már játszhatunk is, ha van kedved... – súgtam az idegennek, de ő csak a három felfelé fordított lapot bámulta mereven. Mi hárman egymásra néztünk, és Kwith szemében ugyanazt az értetlenséget láttam, mint ami bennem is dült, Yandra azonban mintha inkább kíváncsi lett volna.

– Tökéletes – szólalt meg végül a mellvértés vontatottan.

– Ti vagytok azok.

– Mármint kik? – kérdeztük egyszerre Kwithtel.

– Ti fogtok segíteni.

Egy pillanatig haboztam. A mellvértés furcsasága egyszerre tűnt érdekesnek és taszítónak. A titokzatosnak hangzó zagyvaságok pedig, amikkel elhalmozott bennünket... Én általában semmi jónak nem vagyok az elrontója, és az istenek a tanúim, majd' minden tréfát kedvelek. Az idegen szokatlan viselkedése és szavai akkor játéknak tündek. Vonzó játéknak.

– Felejtsd el – mondta Kwith hűvösen. – Én döntöm el, mit teszek és mit nem.

Már megszoktam, hogy ennyire elutasító az idegenekkel szemben, így nem lepődtem meg. Felkészültem a legrosszabbra: hogy a mellvértés kényszeríteni akar, előrántja a kardját, vagy ilyesmi... de váratlanul felderült, majd őszintén felkacagott.

Az ivóban egy pillanatra megállt az élet. Általában megszokott, hogy valaki nevet, és főleg olyankor, amikor a Vörös Rák zsúfolásig teli vendégekkel – mint azon az estén –, az ilyesmi fel sem tűnik. Az idegen csengő kacagása azonban más volt: betöltötte a termet. Ismerős és ismeretlen arcok tekintettek gyanakodva az asztalunk felé, Vorhyn is abbahagyta az addig játszott szomorkás, andalító dallamot.

Egy pillanatig torpant meg csupán az ivóbeli élet, aztán a mellvértés abbahagyta a kacagást. Vidám tekintete még egyszer végigfutott rajtunk.

– Rengeteg választ gondoltam ki arra, amit mondtál – fordult Kwith felé –, de egyiket sem fogadnád el.

Ismét egymásra néztünk, értetlenül.

– Menj el – szólalt meg Yandra akkor először. Egy elftől az ember talán nem várna ilyen parancsoló, kemény hangot, mi azonban már hozzászoktunk. Az idegen legnagyobb meglepetésemre bólintott, aztán hátat fordított nekünk, és anélkül, hogy egyszer is visszanézett volna, elindult a kijárat felé. Kwith arcán láttam, hogy nagyon elege lehet az egészből. Ő sosem szerette az értelmetlennek tűnő dolgokat.

Yandra az asztalra könyökölt, és úgy nézett a mellvértés után.

Ahogy odapillantottam, a felismerés villámként hasított belém: az idegen az asztalon hagyta a kártyáit. Mielőtt átgondoltam volna, mit teszek, sietősen összesöpörtem őket. Reméltem, hogy a fogadóban lesz még, mire újra felnézek: adni akartam még egy esélyt magamnak. Egy szívdobbanásig megfordult a fejemben a gondolat, hogy megtartom az egész kártyacsomagot, aztán már futottam is.

Még itt volt.

– Várj! – szóltam utána, a hangomba sűrítve sietséget, aggodalmat, egy leheletnyi kétségbeesést.

Bízom benne, hogy hatással leszek rá. Rengetegszer csináltam már ilyesmit, azonban úgy tűnt, a holdarcú sok szempontból kivételnek számít, ami a férfiakat illeti.

Megállt a kijárat előtt; még mindig nem nézett vissza.

Elszaladtam Kwith mellett – szóra nyitotta ajkát, de leintettem –, a kártyák a kezemben. Nos... be kellett vallanom magamnak, hogy az a tiszta tekintet vonzott ebben a holdarcú jövevényben, amelytől borzongás futott végig a testemen.

– Ezt itt hagyta – nyújtottam felé a kártyákat igéző mosollyal.

– Igen – válaszolta elfelhősödő tekintettel. – Tudom.

Azzal elvette a lapokat, és újra elindult kifelé, mintha ott sem lennék. Egyszerűen elsétált mellettem, én pedig megsemmisülten ácsorogtam az ivó közepén. Hiába volt minden színészkedés. Megráztam a fejem. „Még ekkora örülséget!”, dohogtam. Nem tudtam, mi ütött belém. Miért zaklatott fel ennyire, hogy egy férfi semmibe vett?

Közönyt színlelve legyintettem. Elhatároztam, hogy nem foglalkozom vele többet, sietve visszamentem a törzsasztalunkhoz. Kwith úgy tűnt, nem tudja kivenni a fejéből a különös jelenetet: még mindig a széke mellett ácsorgott, és engem bámult.

– Mi van veled? – kérdezte megrovón. – Meggondolatlan voltál...

– Nem én voltam meggondolatlan, hanem Yandra! – feleltem.

Az elf nő elrévedve ült a helyén, keskeny arcán megjelenező érzelmeket lehetetlen lett volna megfejtetni. Szemei összeszűkültek, ahogy hosszasan végigmustrált bennünket. Én közben oda sem figyelve a serlegem felé nyúltam, de a fal mellett találtam meg, karnyújtásnyival arrébb.

– Az a kártya nem veszélyes ránk – jelentette ki Yandra váratlanul.

– Nem? Olyan erős mágia sütött belőle, hogy kirázott tőle a hideg! – halkította le a hangját Kwith. A halovány fényben sápadtnak tűnt, mint a gyertyaviasz. – Nem tetszik nekem ez az egész.

– Nekem sem – értettem egyet, és felhajtottam a maradék boromat. – De most már vége.

Megvontam a vállam, és közönyt erőltettem magamra. A lelkem mélyén azonban ott motozott a csalódás: az idegen még csak nem is nézett végig rajtam, ahogy minden más férfi.

– Menjünk aludni – csóválta a fejét Kwith fáradtan, és elindult a szobákhoz vezető lépcső felé. Kihűlt teája ott árválkodott az asztalon. Yandrára néztem: az elf bólintott, aztán felállt, majd megvárta, míg én is beleegyezem. Általában szeretek sokáig üldögdélni az ivóban, beszélgetni az emberekkel, de akkor sóhajtva követtem őket.

Dehogy volt vége!

Hiszen csak akkor kezdődött.

Azért aludtunk mindhárman egy szobában, mert így volt a legbiztonságosabb. Brager nem zárkózott el attól, hogy a négy ágy egyikét máshova vigye, így egész otthonos lett a helyiség, amit kibéreltünk. Tíztes éves lakbért fizettünk neki, ezért nem szólt bele abba sem, mit alakítunk át odabent – mi pedig rácsokat tetettünk az ablakra és még két zárat az ajtóra, hiszen értékes holmikat halmoztunk fel az évek során.

Suttogásra, és gyengéd rázogatásra ébredtem. Úgy éreztem, még csak most hunytam le a szemem, és nyűgösen küldtem vissza Kwitht aludni.

– Baj van – sűgta.

Erre szinte azonnal felültem és körbekémleltem – ösztönösen persze, hiszen Yandra úgyis jobban lát a sötétben, tehát nekem esélyem sem lehetett észrevenni semmi szokatlant. Végigfuttattam a tekintetem a gyér holdfényben fürdő szobán – a díszes ruhásszekrényen, amelynek a kétharmadát az én ruháim foglalták el, az embernagyságú tükrön, ami talán ért annyit, mint a fél fogadó, és amiért a leginkább aggódtam – de mindent rendben találtam.

Visszanéztem Kwithre, aki az ágyam mellett guggolt, és meglehetősen gondterhelt arcot vágott. Már amennyire látszik rajta az ilyesmi.

– Mi az? – kérdeztem kissé talán ingerülten.

– Yandra... elment.

– Micsoda? – kérdeztem vissza. A következő mozdulatom nyomán mindhárom mécses meggyulladt a szobában. Pislogtam kettőt-hármat, mire hozzászoktam a világossághoz. Egyszer, még az ismeretségünk elején elfelejtettem, hogy Yandra lát a sötétben, és alaposan megfájdulhat a szeme a hirtelen fénytől. Azon az éjjelen azonban nem ártottam senkinek:

Yandra ágya valóban üresen állt az ablak felőli sarokban.

Három esztendeje nem hagyott magunkra bennünket. Ha mi akartunk elmenni valahová, követett, ha neki akadt dolga, magával vitt. Mindig. Néha valóban megmagyarázhatatlanul viselkedett, vagy nem értettünk egyet azzal, amit tett. Más ragadta meg a figyelmét, és más léptékben gondolkodott. Elfnek született: ez a magyarázat nekünk elég volt, eddig. De voltak dolgok, amikhez ragaszkodott – és úgy hittem, mi ezekhez tartozunk.

– Talán csak megint rosszat álmodott, mint tegnap – próbáltam nyugodt maradni.

– Azelőtt sosem ment ki emiatt a szobából.

– Azelőtt sosem álmodott.

Kwith felegyenesedett.

– Legalábbis nem olyat, amitől felriadt volna – egészített ki. Olykor kifejezetten bosszantott, amikor a pontosság kedvéért kijavított. Szerintem ezt ő is tudta, és szándékosan csinálta. Aztán egy pillanatra behunyta a szemét, és összpontosítani látszott. Bármit tett, kudarcot vallott, mert szinte azonnal ki is nyitotta a szemét.

– Hogy az a... – szűrte a fogai között, és elindult Yandra összegyűrt ágyneműi felé. Felvontam a szemöldököm. Kwithnek nem volt szokása a káromkodás. – Biztos itt hagyta valahol! – magyarázott.

Sejtettem, miről beszél. Arról a rúnákkal ékes ezüstérméről, amit évekkel ezelőtt adott az elfnek. Akkor azt mondta, biztonság kedvéért, ha elkerülnénk egymástól: bármikor képes volt megállapítani, hol van. Addig sosem volt igazán szükségünk rá – most pedig a szobában maradt.

– Hogyan vetted észre, hogy elment? – kérdeztem, mert Yandra lépteit egyikünknek sem volt esélye meghallani, ha ő maga nem akarta.

– Felébredtem a zár kattanására – fordult vissza. Tajtékszín tincsei ziláltan hullottak a szemébe.

– Remek – jegyeztem meg. Odakint lassan elhalványult a holdfény. „Éjközép”, gondoltam morózuosan. „Alig egy órát alhattunk”.

– De még mindig nem biztos, hogy... – kezdtem volna a nyugtatást, de Kwith testtartása láttán elakadt a szavam. – Mi az? – kérdeztem rosszat sejtve.

Ő dermedten állt az ágy mellett, és kitartoan bámult egy pontra, amit én az ágyamból nem láttam rendesen.

– Egy levél – mondta szárazon.

– Várj! – állítottam meg. – Arra azért csak felébredtünk volna, ha felkel és a sötétben levelet körmöl. Ez csapda. – Aki a miénkhez hasonló életet él, sosem lehet elég óvatos. Ahhoz túl sok ellenséget szerez az ember, túl rövid idő alatt.

Kiugrottam az ágyból, az asztalom szélén tornyosuló halomból előhúztam egy kesztyűt, majd megkerestem a párját is, hiszen hogy néztem volna ki két különbözővel?

Odaléptem Kwith mellé, és megláttam a gondosan összehajtott papírt. Nem emeltem fel, ott az ágyon terítettem szét.

„Ne keressetek, maradjatok itt. Y”

Az elf íráshoz hasonlatosan cirkalmas betűk – még ezt a rövid levelet is legalább fertályóraig kellett rajzolni –, Yandra írása. De mikor jutott rá ideje?

A széthajtogatott papírból kicsúszott az ezüstérme, amit Kwith keresett. Ő csak felszisszent, én azonban – álmosan, csalódottan – nem voltam képes ennyire uralkodni magamon: tehetetlen dühömben felkaptam a levelet, és apró cafatokra téptem.

Talán túlságosan hozzászoktunk Yandra jelenlétéhez. Minden furcsaságával, szükséztűségével és kiismerhetetlenségével együtt a barátunk volt. Legalábbis olyan barátféle. Ha az ember három esztendőn keresztül harcol válllvetve valakivel, nem szívesen mond le róla.

És persze az is zavart, hogy most az egyszer kihagyott bennünket valamiből. Elment, és egyetlen nyom sem maradt utána. Meg sem kísérelhettük megkeresni – pedig úgy éreztem, ott lenne a helyünk mellette. Ő sosem hagyott cserben bennünket, és tehetetlennek éreztem magam, amiért most maradásra kényszerített.

– Hát ennyi – sóhajtottam lenyugodva, és visszamentem a saját fekhelyemhez. A kesztyűtől gyorsan megszabadultam, és bedobtam valamelyik sarokba. Kwith Yandra ágyára rogyott, és szokása szerint töprengni kezdett. Búzavirágkék hálóköntöse gombjával babrált.

– Hagyjuk az egészet – mondtam neki lágyan. – Majd visszajön.

Kwith nem válaszolt, láthatólag teljesen elmerült a gondolataiban. Ezt többnyire kedveltem benne: minden lehetőséget fontolóra vett, ha kellett, előről végigpergette magában az eseményeket. Így jött rá a megoldásra legtöbbször: megtalálta az összefüggéseket a maga logikus kyr eszével.

– És ha köze van a *shajaran*hoz?

– Tessék? – kérdeztem vissza értetlenül.

– A fickó azokkal a toroninak tűnő kártyákkal.

Eszembe jutott az idegen. Megborzongtam, ahogy felidéztem a tekintetét. Még mindig bosszantott, hogy semmibe vett. A dac, hogy megszerezze őt is, kíváncsisággal vegyült: vajon ki lehet? Ekkor döb-bentem rá, hogy nem tudom a nevét.

– Toroni? – kérdeztem elhalkult hangon.

– Nos, nem egészen. Olyasmi, mint a siberiss: jóskártya. A köznép „calowyni tarot” néven ismeri, de az igazán hozzáértők *shajajurn*nak mondják. Mindkét esetben ősbibb, mint Új-Kyria.

– A lovagra gondoltam.

Kwith zavartan a hajába túrt.

– Nem hiszem, hogy ő toroni lenne. Bár ez megmagyarázná, hogy honnan ismerte a nevem. Elvégre az apám famor.

– Milyennek láttad?

Ő is tudta, mit értek ezen a kérdésen. Általában úgy olvasott mások aurájában, mint a nyitott könyvben. Tehetségét állítólag az őseitől örökölte.

– Nem mindennapi ember, az biztos. Ha ember egyáltalán.

És semmiképp nem lovagféle. Ez csupán a felszín azok számára, akik nem akarnak mélyebbre látni. De... ennél sokkal többet nem tudtam megállapítani: leplezte az auráját.

– Hogyhogy leplezte? Ki lehet képes ilyesmire?

– Nem tudom, Lora!

Kwith félrenézett: gyűlölt „nem tudni” valamit. Aztán felsóhajtott. Jól sejtette, hogy addig nem hagyom abba a faggatását, amíg el nem mond mindent.

– Sosem láttam még ilyen aurát. Nem éreztem fenyegetőnek, csak... *súlyosnak*. Ezt nem tudom megmagyarázni. Mintha valami átkot hordozna. De amit láttam, éppen úgy lehet hamis, akár egy illúzió.

„Illúzió”, visszhangoztam magamban. Korábban is gondoltam erre, ám az illúziók legtöbbször magam is képes voltam átlátni, Kwithről nem is beszélve. Úgy éreztem, egy helyben toporgunk.

– Miből gondolod, hogy bármi köze lenne Yandra eltűnéséhez? – jutott eszembe.

– Nem figyelted? Yandra egyáltalán nem lepődött meg az idegen felbukkanásán. Egy pillanatra sem érezte magát veszélyben. És végül: amikor azt mondta, „menj el”, mintha egy ismerőshöz szólt volna.

Belegondoltam. Tulajdonképpen lehetett így is érteni.

– Remek, most már ezt is tudjuk. – mondtam álmosan.

Kwith felkapta a fejét; talán egy kicsivel több gúnyt vittem a hangomba, mint kellett volna. Összeszűkült szemekkel egy pillanatra rám nézett. Aztán felsóhajtott.

– Igazad van. Semmi nyomunk. Inkább aludjunk.

Azzal felállt, és kimerően a saját ágyához sétált, hátat fordítva nekem.

– Nem úgy értettem... – kezdtem.

– Tudom, hogy értetted. Minek gondolkodjunk felesleges dolgokon, ugye?

Tényleg fáradt lehetett. Ennyire azért nem szokott csúfondáros lenni magával szemben. Ez volt az a pillanat, amikor elkövettem életem legnagyobb meggondolatlanságát.

– Abbahagynád ezt? – vágta vissza neki. – Meg akarod keresni Yandrárt, nem?

– Ezt egy szóval sem mondtam.

– Anélkül is tudom. És ha igazad van, akkor akad egy nyomunk.

Meg sem fordult.

– Ugyan mi?

Felpattantam, és levetett ruhám rejtett zsebéből előhúztam az egyik kártyalapot. Akkor süllyesztettem el, amikor rohantam a holdarcú felé a kártyákkal. Félttem, hogy észreveszi, de mindent tudni akartam róla. Ismertem Kwith képességeit, és úgy éreztem, mindenképp hasznos lehet, ha kölcsönveszek egy lapot, amíg megvizsgálja... Így aztán, mielőtt visszaadtam, a legfelsőt sebtében eltettem.

Pár órával később pedig diadalittasan mutattam fel Kwithnek.

Ő azonnal kikapta a kezemből.

– Megvesztél?

– Máskor is csináltunk már ilyet – vontam meg a vállam. – Visszaadjuk neki, ha megtaláltuk.

– És minden bizonnyal megköszöni majd – Kwith megvetően elfintorodott – Lora, amióta felbukkant az a fickó, mintha nem lennél önmagad!

– Nem is akartam megmutatni neked, mert tudtam, hogy fanyalogni fogsz! – emeltem fel a hangom. Ő, velem ellentétben gyűlölt vitatkozni. Nem felelt, csak leült, és szemügyre vette a kártyalapot.

– *Shajaur*? – kérdeztem békülékenyen, miközben melléültem. – Ezt a szót mondtad a kártyára, ugye?

– Igen – felelt elgondolkodva. – Az anyámnak is volt ilyenje. Nyolc esztendősen lehettem, amikor megpróbálta elmagyarázni a lapok jelentését.

– De téged már akkor hidegen hagyott az efféle bűvészkedés – találgattam.

– Így is mondhatjuk.

Bólintottam. Az Északi Szövetségben számos boszorkányrend próbálta a siberiss segítségével kiűrkészni a jövőt. Én nemigen hittem benne, és sosem foglalkoztam ilyesmivel – inkább éltem az életem, ahogy nekem tetszett.

– Nem hiszek az előre megírt sorsban – szögeztem le.

– Én sem – válaszolta Kwith, mint mindig. Elgondolkodva forgatta a lapot. A hátoldal ezüstmintái sziporkázni látszottak a mécsvilágban.

– Szerinted valóban van hatalma ezeknek? – kérdeztem.

– Anyám legalábbis hitt a kártya jósolta jövőben. Mint a kyrek általában.

– És ez a lap mit jelent? – faggattam tovább. A kék keretbe foglalt kép egy teli vigyorú kyr férfit ábrázolt; inkább félelmetesnek találtam, mint vidámnak. A festő vad színeket használt, erősítve ezt a hatást.

– Ez a Bolond, a kék hold egyik figurája – mutatott a kék keretre Kwith. Akadozva válaszolt, mintha emlékei kútjának legmélyéről keresné elő a szavakat. – Azt hiszem, önmagában azt jelenti: nézd meg más szemszögből.

– És a többi?

– Én a Koldus kártyáját húztam. Értéktelen lap... a Kereskedő figurájának ellentéte. A jelentésére nem emlékszem, ahogy Yandra lapjának értelmére sem. A tiéd a Papnő volt.

Egy pillanatra megdöbbsenem, aztán felkacagtam. *Papnő*? Mennyire ostobaság ez az egész!

Az idegen jutott eszembe, a holdarcú kártyajós, aki ezek szerint valami összefüggést látott a három kihúzott lapban. Most már komolyan érdekelni kezdett, ki lehet. A kártyában nemigen hittem, de a férfiről első pillantásra éreztem, hogy különleges.

– Gondolod, hogy ez elvezethet Yandrához? – kérdeztem ártatlan hangsúllyal.

– Fogalmam sincs – morogta. – Mondtam, szinte süt belőle a mágia. Veszélyes lehet.

– Akkor nincs más hátra, itt fogunk ülni, amíg Yandra vissza nem ér – tártam szét a karjaim színpadiasan.

Persze, hogy bevált.

Kwith arcán nyomon tudtam követni a változást. Hitetlenség, amiért az egyik kártyát elcsentem, düh, amiért nem hagytam neki választást... de végül az örökös tudásvágy ismét felülkerekedett az óvatosságán. Ismertem jól. Biztos voltam benne, hogy nem lesz képes ellenállni a kísértésnek.

Rám meredt, hosszan a szemembe nézett. Jégkék tekintete szinte megfagyasztott. Nem szerettem ezt

a nézését, de már régen tudtam, mi a megfelelő válasz rá: rámosolyogtam, és pislogtam kettőt.

– Rendben – sóhajtott végül. – Te nyertél. Az elejétől azt akartad, hogy megvizsgáljam.

Az idegen jutott eszembe, a melegbarna tekintet, amelytől hosszú idő óta először végigfutott rajtam valami különös zsibbadás.

– Persze.

Ő csak csóválta a fejét. Ismert már.

– Időre lesz szükségem, és jó lenne, ha nem zavarnál meg közben.

– Rendben – álltam fel. Odamentem székhez, amelynek támláján a levetett ruhám hevert. Az alsószoknyát felvettem, de magát a ruhát a sarokban álló hatalmas kosárba hajítottam, a mosatni valók közé. Aztán a szekrényből elővettem egy türkizzöldet: az egyik kedvencem volt, mert illett a szemem színéhez.

– Addig lemegyek az ivóba – közöltem, miközben magamra öltöttem. – Végül is alig múlt el éjféli. Kwith bólintott.

– Ne tedd vissza az éket, légy szíves – mondtam még neki, ahogy kihúztam az ajtó alól. Korábban előfordult ilyesmi, és a dolog kölcsönös bosszankodásba fulladt. De Kwith már nem figyelt: az „új szerzeménnyel” volt elfoglalva.

A folyosón egy lélek sem mozdult, a puha szőnyeg elnyelte lépteim neszt. Ahogyan tompán felhalatszott az ivóbeli zsongás, a vérem szinte felpeteszült a társaság gondolatától. A korábbi álmoságot mintha elfűjták volna – a nyugós reggel pedig még olyan messze volt! Mosolyogva vettem magam az ismerős forgatagba.

Az ivó ugyanis zsúfolásig megtelt. Az eső elállhatott, mert az újonnan belépő vendégek már nem ázott köpennyel és csatakos hajjal érkeztek. Vorhyn kopottas lantján valami vidám nótát adott elő, többen táncoltak is rá. Lány pyar beszéd duruzsolt körös-körül, a kandalló tüze barátságos fénybe vonta az asztalunk környékét. Üres volt, ahogy gondoltam. Arrafelé vettem az irányt, közben ismerős arcok után kutattam. Brager szinte azonnal ott termett mellettem, és nem egészen egy perc múlva már az én serlegemmel lavírozott az asztalok között.

A Karmazsinba kortyoltam, és behunyt szemmel hallgatni kezdtem a zenét. A Caedoni bordalt énekelték, de Vorhyn kicsit elferdítette a szöveget.

Egy vadhattyúval tölteném

Ezt a részeg estét,

Végigcsókolgatnám

Gyönyörű szép testét!

Odakaptam a tekintetem: Vorhyn engem nevezett vadhattyúnak időnként, amikor engedtem. Ott ült a szokott helyén. Tudta, hogy felfigyelek majd, és kacintott.

De itt vagyok veletek,

Kóstolok a jóból, mert

Egy asszony sem csókol úgy,

Mint egy flaska óbor.

Elmosolyodtam, magamban talán bólintottam is. Tudtam: Kwithnek órákba telik, mire bármit kifürkészhet a kártya titkaiból. Addig miért ne szórakozhatnék egy kicsit? Aztán eszembe jutott Yandra távolléte, majd az idegen, és a kártya. Legyintettem, és visszakacsintottam Vorhynra.

„Papnő, én?”, gondoltam. „Soha.”

Kwith

A borostyánnal futtatott teraszt fakó délelőtti fény vonta be. Az asztal körül négyen ültek. Kwithriat-II Alariach egyik kezével a kártyákat tartotta, a másikkal szórakozottan babrálta a nyakában lógó csontmedált. Az előző kört ő vitte, így rajta volt a sor, hogy kezdjen, de nem akarta elsietni a választást. A többiek sem sürgették, szótlanul meredtek az asztal közepe felé.

A játék hosszúra nyúlt, mintha mindannyian el akartak volna odázni valami elkerülhetetlent.

Vajon a kártyajátékra összpontosítson, vagy inkább megpróbálja felidézni, amit az anyja tanított neki erről az egészről fél évszázaddal ezelőtt? Vajon mit jelentenek a lapok, amelyeket a kezében tart?

Nem tudott szabadulni attól a kellemetlen érzettől, hogy szinte kívülről szemléli önmagát és az egész teraszt – mintha megtörtént volna már egyszer ez a játszma.

Végül határozott.

Világéletében győzni akart – mindenben, mindig. Először a játékra összpontosít – de megjegyzi a sorrendet, hogy később visszaidézhesse magában. Háttha mégis jelentenek valamit a kártyalapok.

Kimért mozdulattal választotta a legértéktelenebb lapját, és tette középre.

Barátság.

P.sz. 3642., Kyel terce,

a Szándék havának 9. napja

Kopogtattak. Kwith meglepetten vonta fel a szemöldökét, hiszen nemigen akadt látogatója. A többi diák a tudálékossága miatt került, más pedig ritkán járt a lakótoronyban.

– Igen?

Az ajtó mögött egy tejszőke fiúcska bukkant fel, alig tizenkét esztendősnak tűnt. Rövid sörtehaja a feje tetején az égnek állt; keskeny szája szélét beharapta.

– Ó, igen, a takarók, amiket kértem. Gyere csak be!

– intett Kwith barátságosan. Az ágyán ült a lábait maga alá húzva, előtte nyitott könyv.

– Már megbocsáss – lépett beljebb a kölyök –, de én itt fogok lakni.

Becsukta maga után az ajtót, egy futó pillanatra a másik ágyra nézett – ruhahalmok, rendszerezetten szétpakolt jegyzetek és patinás rendben egymásra rakott könyvek –, aztán középen a földre dobta három hatalmas csomagját.

Kwithnek arcizma sem rezdült.

– Ez valami újabb ostoba tréfa, ugye?

Máskor is előfordult már, hogy a többi tanítvány durva élceinek céltáblájává vált. Felpattant, és az ajtó felé indult. Általában nem szívesen fordult az *adiutorokhoz*, inkább közönyösséget színlelve tűrt, mert olyankor hamarabb megunták a tréfákat – de ezúttal úgy érezte, elég volt.

A fiúcska arca azonban őszintének tűnt. A mellényzsebéből összetekert pergament vett elő, és Kwith felé nyújtotta. Ő gyanakodva vette el az iskola hivatalos pecsétjével ellátott passzust. Pillanatok alatt átfutotta a pár sort, amelyek igazolták, hogy Taare Hanthern a lakótorony első emeletének hetes szobájában kap helyet.

Kwith szemei összeszűkültek, aztán elhúzta a száját.

– Én ezt nem értem – adta vissza a papirost a kölyöknek.

– A zöldfülüeket mindig a legfelső szintre küldik.

– Csakhogy én nem vagyok zöldfülű – jelentette ki büszkén Taare. – *Atulens* leszek, mint te. Majd tanulhatunk együtt...

– Micsoda? – kérdezett vissza Kwith. Ő tizenhat esztendősnak volt, legalább néggyel idősebb, mint a kölyök, és ő is a legifjabb *atulensek* közé tartozott. Már épp elkezdte volna a másik ágyról lepakolni a holmiját, de megakadt a mozdulatban. – Ez nevetséges!

– Miért? Szerintem remek lesz...

– Nem! – förmedt rá Kwith elutasítóan. Majd valamivel csendesebben hozzátette: – Kizárólag egyedül szeretek tanulni.

A kölyök ajka lebiggyedt. Félig lehunyta a szemét, és hirtelen a szellem nyelvén szólalt meg.

Fáj, hogy ennyi idősen ott tartok, ahol te, igaz?

Kwithnek egy pillanatra elkerekedtek a szemei – ő tizenkét évesen még épp csak tanulni kezdte a szellemnyelv alapjait –, de higgadtan válaszolt.

Még csak az kéne, hogy egy ilyen palánta annyit tudjon, mint én!

Próbáld ki.

A fiúcska az egyik csomagján ült, és az arcán látszott, hogy ha kell, napestig bizonygatja a tudását. Kwith a jegyzeteit kezdte összeszedni.

– Rendben – szólalt meg hűvösen. A legelső dolgot kérdezte, ami eszébe jutott a legutóbbi tanulmányaiból.

– Mire jó a fecskefű?

– A friss növény nedvével szemölcsöt és tyúkszemet irtanak. A szárított gyökér és herba epe- és májbaj ellen, valamint gyomorhurut orvoslására kiváló, de tisztán fecskefűből nem szabad teát készíteni, mert nagy adagban mérgező is lehet.

Kwith épp meg akart szólalni, amikor meglepve vonta fel a szemöldökét. Már a nyelve hegyén volt az utolsó megjegyzés, hiszen azt nem szokták tudni. Dühös lett, maga sem tudta, miért, talán csak veszélyeztetve érezte legjobb tanulói címét. Szándékosan ezzel a kérdéssel kezdett hiszen a növénytan oktatását – különösen a gyógyító növényekét – meglehetősen félvállról vették, és többen le is nézték a társai közül.

– Helyes válasz – jegyezte meg kelletlenül. – A következő kérdés... Milyen színűre festi a réz a tüzet?

– Sápadtzöldre.

A fiúcska tudálékos arckifejezése láttán Kwith megdöbbsent. Mintha tükörbe bámult volna. Elképedt, mennyire hasonlít rá a kölyök – és az anyja halála óta először kezdte úgy érezni, hogy nincs egyedül.

Elkésett a következő kérdéssel.

– Most én jövök – szólalt meg Taare. – Mikor épült a Szarvtorony?

Kwith elhúzta a száját, és a másik ágyra huppant, amely immár a kölyök fekvőhelye volt.

– Pyarron szerint 348-ban, ezt mindenki tudja. De ha már történelemnél tartunk... Kyria tartományai? Taare bólintott, és az ujján számolta, hogy hol tart.

– Enrawell, Toron, Rualan, Freiglund, Keilor, Vindoria, Zighroat, Kyall... Még kettő van. A... Ad viron.

– Adwilron.

– Adwilron, igen – bólintott a kölyök. – És a másik...

Kwith már-már kimondta az utolsó tartományt, a megfelelő gúnyos megjegyzést kereste... de eszébe jutott az egyetlen eset, amikor ő került hasonló helyzetbe. Azon a héten betegeskedett, és bár könnyedén bepótolta azokat a tanulnivalókat, amelyekről lemaradt, egy apróság elkerülte a figyelmét: hogy mi az összetétele annak az oldatnak, amely még az aranyat is elmarja. A társai persze tudták, és amikor a magiszter rákérdezett, ő csak állt megszégyenülten, a többiek kárörvendő nevetésétől körülvéve.

Ahogy eszébe jutott ez az emlék, úgy döntött, ő nem lesz olyan, mint a társai. Némán várta meg, amíg Taare felidézte magában a megoldást.

– Giffitha – bökte ki végül a kölyök sugárzó arccal.

– Így van – biccentett Kwith.

– Pedig a kyr történelem a kedvencem! Nem is tudom, hogy nem jutott előbb eszembe...

Kwith ráhunyorított a másikra, és eltöprengett. Taare valóban olyannak látszott, aki szívesen tanul – neki pedig épp ilyen társra lett volna szüksége. Csakhogy eddig senki sem akart vele dolgozni, vagy több feladatot végezni a kelleténél.

– Szeretsz könyvtárba járni? – kérdezte óvatosan.

– Persze! – vágta rá a kölyök. – Apámnak figyelemreméltó gyűjteménye van híres könyvek másolataiból...

– Tudod, olvastam egy kódexről... nagyon izgalmas leírásokkal szolgál azokról a harcokról, amelyek

nincsenek benne a tananyagban.

– Ez most valami újabb feladvány lesz? – vonta fel a szemöldökét gyanakodva Taare.

– Nem. De ha nem akarod tudni, mit akarok mondani...

– Hát... – a tejfelszőke kölyök láthatóan elbizonytalanodott.

– Azért fejezd be.

– Rendben – bólintott Kwith. Büntudatot érzett, amiért olyan durván rátámadt a fiúra, bár ezt neki magának is nehezére esett bevallania. Ugyanúgy viselkedett, ahogy korábban őt is elutasították, és ez zavarta. Megpróbált kedvesebb lenni.

– Szóval adott ez a kódex – folytatta. – Nagyon érdekes lehet, csak hogy a könyvtár második szintjén van. Egyezséget ajánlok: ha velem tartasz, együtt megkereshetjük.

– És mi az én hasznom? – kérdezte Taare még mindig gyanakodva.

– A második szintre nem engednek fel *atulenseket* egyedül... így te is hozzájuthatsz az érdekesebb könyvekhez.

– Nem hangzik rosszul – jegyezte meg a kölyök. – Mi a címe a kódexednek?

Kwith figyelmét nem kerülte el, hogy a hangja inkább volt már érdeklődő, mint gyanakvó.

– Pusztító csaták. Azaz *Prelia Veasath*, hogy pontos legyek.

– Kyrül íródott? – csillant fel a kölyök szeme.

– Még hozzá egy nagyon régi dialektusban – ráncolta a homlokát Kwith. – Érdekel?

– Talán...

– Mert ha igen, segíthetnél lefordítani...

Taare nem tudta palástolni vigyorát.

– Benne vagyok!

P.sz. 3642., Kyel terce,

a Szándék havának 15. napja

– Fordulj csak meg, Taare! – csattant mögöttük az egyik legidősebb *atulens* rosszindulatú hangja. Az egyik árkádos folyosón igyekeztek a könyvtárba, amikor megszólították a kölyköt.

– Csináld, amit mondanak – súgta neki Kwith. – Előbb abbahagyják.

A tejfelszőke fiú ajka elvékonyodott, de úgy tett, ahogy Kwith tanácsolta. Már az első nap összebarátkoztak, addigra szinte mindenhova együtt mentek. Hamar kiderült ugyanis, hogy Taare igencsak hasonlít rá. Pillanatok alatt megjegyezt mindent, és valósággal rosszul érezte magát, ha valamit nem tudott – akár csak ő.

Mivel a kölyök csak egy hete érkezett, míg barátja már hat éve tanult az iskolában, hallgatott az idősebbre. Megfordult, óvatosan, hogy bármelyik pillanatban arrébb ugorhasson.

Az *atulens* – szénfekete hajú, megtermett húszéves – gúnyosan mosolyogva azt mondta:

– Ugye megmondtam? Ugyanolyan bamba, mint a legtöbb *malutus*!

Azzal hahotázni kezdett, és vele nevettek a társai is. Kwith arcára egy pillanatra megvető fintor ült ki: úgy vélte, ha valakiről, inkább a szénfekete hajú diákról tudta elképzelni, hogy évek múlva kétségbeesetten bolyong majd a drakfa-erdőben a botját keresve – amit soha nem talál meg, mert ő a *malutus*, ő nem született varázslónak. A véleményét azonban igyekezett megtartani magának.

A kölyök arcán látszott, mennyire nehezére esik türtőztetnie magát.

– Hagyd – mondta neki Kwith csendesen, és a barátja vállára tette a kezét. Előre tudta, hogy a többiek ugyanúgy kirekesztik majd Taarét, ahogyan őt. Volt idő, amikor megpróbált beilleszkedni, megpróbált úgy viselkedni, ahogy mindenki más. Most már csak szótlan beletörődéssel viselte társai tréfáit – Taare azonban új diák volt, felbosszantható.

– Gyere – húzta a könyvtár felé a magába fojtott dühtől rákvörössé lett kölyköt. Az utána indult, de még sokáig tekintgetett hátra, mintha egy életre meg akarta volna jegyezni magának a szénfekete hajú *atulens*t.

Másnap rúnaismeretet tanultak egész délelőtt. A tisztaságra és rendre kínosan ügyelő magiszteraszony az asztalok között járkált. Ősze forduló haját szoros kontyba fogta, a kezében tartott embermagas

bot ütemesen koppant a köpadlón. A diákokkal szemben a falon bonyolult rajzolat fénylett, azt kellett lemásolniuk.

Kwith találkozott már korábban ezzel a jellel, de még nem próbálta meg lerajzolni. Összevont szemöldökkel összpontosított a feladatára. A szeme sarkából meglátta, hogy Taare elkészült, és elégedetten hátradőlt. Oldalt pillantott a kölyök pergamenjére, majd megcsóválta a fejét.

– Jobban teszed, ha újra kezded – súgta oda neki. – A mágiszter asszony gyűlöli az efféle tintapacákat.

Azzal egy sötétkéék foltra mutatott, amely nem szerepelt a rajzolatban. Valószínűleg véletlenül csöppent le Taare irónjáról.

– Tényleg? Nagyon jó!

Kwith sok mindenre számított, a kölyök válasza azonban meglepte. Észrevette, ahogy Taare lopva arra a megtermett atulensre pillant, aki az előző nap megalázta.

– Ne! – suttogetta. A kölyök azonban kaján mosollyal fordult abba az irányba, majd behunyt szemmel összpontosítani kezdett. A szénfekete hajú diák tintatartó üvegcséje pedig felborult, egyenesen rá a pergamenre, amelyen a rajzolat már majdnem elkészült.

A szigorú tanár azonnal felkapta a fejét, és odasietett.

– Növendék! – csattant fel már messziről.

A szénfekete hajú diák lesunyt fejjel ült a helyén. Taare elégedett vigyorral fordult Kwithhez.

– A délelőtti munkája kárba vészett a gondatlansága miatt! – hangzott hűvösen a mágiszter asszony hangja, amint a pórul járt diák mellé ért. – Büntetésért jelentkezik az órák után.

A szénfekete hajú diák később megtudta, hogy Taare borította fel a tintás üvegcsét – amely, figyelembe véve, hogy csak akkortájt ismerkedtek még a tárgyak gondolattal való mozgatásának alapjaival, félelmetes teljesítménynek számított. Attól kezdve még néhány hétig gúnyolták Taarét a kora miatt, vagy Kwithriatot, amiért egy kölyökkel lakik egy szobában, csak hogy úgy tűnt, a tejfelszőke erigowi nem csupán páratlan memóriával rendelkezik, de különleges tehetséget mutat a rosszakarói elleni bosszúk kieszelésében is. Mindig orvul csinálta, és sosem lehetett rábizonyítani. Kwith ugyan nem vett részt ezekben, ám hamarost arra lett figyelmes, hogy a többi tanítvány nem zaklatja többé. Nem értett egyet barátja módszereivel, de inkább nem szólt bele.

A kyr történelmi könyvet megtalálták a könyvtárban.

Évekkel később fejezték be a fordítását – szabadidejükben olvasták el, mint ahogy később sok másikat. Még akkor is együtt jártak a könyvtárba, amikor már felengedték volna őket egyedül a második szintre, és majd' minden idejüket ott töltötték. Ők ketten szinte teljesen elszigetelődtek a többiektől, de nem bánták. Kwith úgy érezte, hogy Taare barátsága önmagában többet ér, mint az összes többi diáké együttvéve.

A legjobbak lettek a végzősök között.

Majdnem végig együtt járták ki az iskolát, csak hogy az utolsó döntésnél minden elromlott. Kwith árulásként élte meg, hogy barátja másként határozott. Korábban minden érdekelte őket, aztán egyre inkább körvonalazódott bennük, hogy az anyagmágia felé fordulnak majd. Egész délutánokat beszélgettek át arról, mire is lesznek képesek a segítségével. Kwith nem másította meg a döntését, hiszen mindig is az érdekelte a legjobban, Taare azonban végül a nekromanciát választotta, mert úgy érezte, azzal nagyobb hatalomra tehet szert. Egy fél éjszakán át gyözködtek egymást. Mindketten kitartottak a maguk igaza mellett, és ezt egyikük sem tudta megbocsátani a másiknak.

Mikor elváltak útjaik, Kwith olyan csalódást érzett, amit nem akart megismételni soha többet.

Később sokáig gondolta, hogy talán jobb is így. Mindig magányos típusnak tartotta magát, jobb szerette, ha békén hagyták, ha töprenghetett. Aztán betoppant az életébe Lora, és minden megváltozott.

Kwithriat gyűlölt veszíteni, ezért meg akarta jegyezni az összes lapot – tudni akarta, melyik hova kerül, hogy a végjátékban a maga javára fordíthassa majd. Odafigyelt hát, hogy mi kerül az általa kitett kártyára.

Amikor meglátta a következő lapot az asztalon, elmosolyodott.

Máglyatűz.

*P.sz. 3684., Adron kvartja,
a Lángok havának 15. napja*

A felhőkön alig áttetsző nap a tengerbe bukott: Erionra sápadt este köszöntött. Kwith nem először járt a városóriásban, de az folyton új arcát mutatta neki. Ismeretlen kerületben szállt meg, voltaképp maga sem tudta igazán, miért errefelé vette az útját. Úgy hitte, a véletlen vezérelte az örökké zsibongó, soha meg nem nyugvó város fogadónegyedének egy újabb kerületébe. A vagyona nagy részét utazásra költötte, ám a gondos beosztásnak hála a Hat Városból visszatérve még maradt egy kevés, hogy ne kelljen munka után néznie a Kalandozók Városában. Egy jellegtelen kis fogadóban szándékozott eltölteni néhány napot, amíg rendszerezi a jegyzeteit. A helyet úgy hívták: Vendégváró. Utazásai során már legalább az ötödik volt ezzel az egyszerű névvel.

Az olcsó szállás egyik félreeső asztalánál megvacsorázott, és az ételt egy kupa vízízű borral öblítette le. A többi vendég elkerülte, de ő nem bánta. A másnap teendőit fontolgatta, ahogy elindult a lépcső felé. A rács, amely elválasztotta a szobákat az ivótól, hangosan felnyikordult, ahogy kinyitotta – a tulajdonos korábban figyelmeztette, hogy éjfélnélkor elzárja a felső szintet a szállóvendégek nyugalma érdekében. Ezzel Kwith mit sem törődött, hiszen estére a jegyzetei rendezgetésének folytatását tervezte. A gondolataiba merülve tartott felfelé, és csupán a szeme sarkában pillantotta meg a vörös bársonyruha szegélyét. Azonnal a korlát felé húzódott, és ki is került volna a másikat, az azonban mintha nem vette volna észre őt: a vállaik egymásnak ütköztek.

– Bo... – kezdte ösztönösen, miközben felnézett. Ám a bocsánatkérést nem tudta folytatni: hirtelen egy hang sem jött ki a torkán.

– Semmiség – lehelte a nő feleletképpen, és elmosolyodott. Az a fajta asszonyi báj sugárzott belőle, amely nem engedi el a férfitekintetet. Nem lehetett egyszerűen szépnek nevezni: valami megmagyarázhatatlan vonzerő lengte körül. Hófehér babaarcát rőtörös hajkorona keretezte, kihívó ruhája és festett ajka a cseresznye élénk színét idézte. Fedetlen vállait apró szeplők tarkították, alabástrom bőre sűrű, buja virágillatot árasztott. Egy lépcsőfokkal lejjebb állt, mint a nő, és így pontosan a szemébe tudott nézni. A tengerzöld tekintettől alig tudta elszakítani az övét. Megrázta a fejét, és közönyt erőltetett magára, ahogy továbbindult.

A nő is elhaladt mellette – és közben, mintegy véletlenül, érzékien végigsimított a varázsló karján. Kwith beleborzongott az érintésbe, és sietősen visszahúzódott a szobájába. Hamar visszanyerte a nyugalomát, de miközben lefekvéshez készülődött, újra a tengerzöld tekintetet látta maga előtt. Aztán elhessegette: ostoba képzelgés. Az efféle fiatal nemeskisasszony sosem utazik egyedül.

Hamarosan elaludt. Általában nem álmodott, vagy ha mégis, reggel gyorsan elfelejtette, és nem is tulajdonított jelentőséget neki. Akkor azonban a nőt látta álmában, kedvesen mosolyogva, egy életteli, tavaszillatú réten. Kacér mosollyal hívogatta, de folyton elszaladt,

mikor Kwith a közelébe ért. Aztán egyszer csak eltűnt végleg. A táj változni kezdett: minden elfonynyadt, majd kiszáradt és elporladt teljesen, és ő egyedül találta magát egy sivatag közepén. Botladozni kezdett a végtelen dűnék között, a forró nap égette a bőrét, ő pedig a szomjhalál küszöbén cserepes ajkakkal átkokat kiáltozott ősei nyelven...

Aznap éjjel ugyanis felgyújtották azt a fogadót.

Kwith arra riadt, hogy valami kaparja a torkát és fojtogatja – szárazon felköhögött. A padlódeszkák közül folyamatosan szivárgott a sűrű, fekete füst, a lángra kapott függöny kísérteties narancsfénybe vonta a szobát. Nem látott tisztán; ahogy felkelt volna, legurult az ágyról. Halványan derengett az emlékeiben egy formula, amellyel tisztára söpörhette volna az elméjét, de a füst csípte a szemét és folyamatos köhögésre ingerelte – már az is erős összpontosításba került, hogy felfogja, mi történik vele.

Megragadta és magához szorította a viaszosvászon tarisznyát, amelyben a legfontosabbakat tartotta, majd kétségbeesetten keresni kezdte a kiutat. Az ablak felől hőség csapott az arcába, és ezúttal ösztönszerűen menekült a másik irányba. Homályos foltot látott az egyik falon, négykézláb indult arrafelé. Az állkapcsát összeszorítva kényszerítette magát, hogy feltápáskodjon. Dülöngélve, a falnak támaszkodva jutott el végül az ajtóig; az elméje egyik hátsó, tudatos zugában figyelmeztető kiáltás harsant, hogy ne pusztá kézzel ragadja meg a kilincset. Nem törődött vele, köhögve feltépte az ajtót – az arcába csapó hőségtől azonban megsédült, és lerogyott a küszöbre.

Elájult.

Tiszta ágyneműben, szappanillatú párnák között tért magához. Kellemetlen szag vegyült a levegőbe – nem tudta megállapítani, mi az. Szinte azonnal a bal kezéhez kapott... és felszisszent. Ahol a kilincshez ért, fájdalmasan lüktetett a jobb tenyere. De legalább megtalálta, amit keresett: megnyugodva tapintotta ki az ujján az aranygyűrűjét. A feje hasogatott. Behunyt szemmel igyekezett kizárni a fájdalmat az elméjéből. Hangokat alig hallott, mintha darazsak dongásává silányult volna valami beszédféle. Aztán valaki óvatosan leült az ágya szélére. Kinyitotta a szemét, és egy ösztövé, borotvált képű kirurgust látott, porcelántégellyel a kezében.

– Hogy érzed magad, uram? – kérdezte amaz barátságos hangsúllyal, a szemében azonban inkább fáradtság tükröződött.

– Voltam már jobban is – válaszolt Kwith rekedten, és felült. Egy pillanatra megsédült, a fejébe mintha ezer tűt szúrtak volna egyszerre. Aztán, amint kitisztult a tekintete, körbenézve néhány nyöszörgő embert látott, a többségüket azonban régen ellátták már.

– Mi történt?

– A Vendégváró... lényegében porig égett – felelt a kirurgus közönyösen. – Az ivóból hamar kifutott a közönség, de mire a tűzőrök előkerítették a tulajdonost az emeleti folyosó kulcsaiért, már magasra csaptak a lángok. Akkor tudták meg, hogy két szállóvendég is akadt tegnap este.

Kwith bólintott. Eszébe jutott a narancs-fekete füst, a néhol parázsló padló és a lángoló függöny. Tulajdonképpen szerencsésnek mondhatta magát, mert úgy tűnt, a fejfájáson kívül semmi baja nem esett. A kirurgus, amint látta, hogy jobban van, felkelt az ágy széléről, és a következő sérülthöz lépett. Az ott heverő beteg arcát fehér kendő takarta le, mindössze három lyukat hagyva a szemei és az orra felett. A tiszta ágynemű alól csak a bal keze látszott ki, az alabástromfehér, szeplőkkel tarkított váll és a puha, hosszú körmű ujjak. A többi feltehetőleg összeégett, szálnalmas roncs. Kwith felismerte: a nemes hölgy a cseresznyeszín ruhában.

Az ispotály ápolója lassú mozdulatokkal tekerte le a porcelántégely tetejét. Valami szúrós szagú, fehér kenőcs volt benne.

– Sajnálom, ami a feleségeddel történt – közölte együttérzően. Nem fordult meg. – Az égési sebei igen súlyosak...

– Nem a feleségem. Semmi közöm hozzá.

A fáradt szemű kirurgus meglepetten fordult a varázsló felé.

– Valóban? – vont a szemöldökét. – Pedig a tűzőrök szerint kétségbeesetten próbált megoltalmazni, és mikor már nem látott rá reményt, a saját testével védelmezte a tiédet. Ezért fektettük melléd, uram. A hölgynek köszönheted az életed.

– Hát ez... – kezdte Kwith döbbsen. Soha nem gondolta volna, hogy valaki ismeretlenül ekkora áldozatot hozhat érte. Önkéntelen hálával pillantott a szaggatottan hullámzó kendőre, amely alatt megmentője feküdt. Nem igazán tudta, mit mondhatna. Zavartan túrt volna a hajába, de az nem volt sehol – a kuruzslók minden bizonnyal leborotválták az összepöndörödött csomókat. Felszisszent, ahogy a megégett, kopasz fejbőrhöz ért, és a tenyere is sajgott.

Elmehetett volna. Csupán annyit kellett volna tennie, hogy megvonja a vállát, búcsút mond az ápolónak, majd kísétál az ajtón. Csakhogy Kwith az életét köszönhetette az ismeretlen nőnek, és képtelen lett volna rá, hogy ezek után cserbenhagyja. Meg sem fordult a fejében, hogy ne próbálja meg viszonzni – nem csupán azért, mert gyűlölt tartozni bárkinek is. Ha kellett, hidegvérrel oltotta ki mások életét, a mellette fekvő ismeretlen nőt azonban nem tudta sorsára hagyni. Megrendülve gondolt bele, hogy ő maga képtelen lenne hasonló önfeláldozásra.

– Várj! – kelt ki az ágyból, és lépett a kirurgus mellé. A fejébe ismét elviselhetetlen fájdalom nyilallott, de ezúttal kizárta a tudatából. – Van bármi esélye annak, hogy túléli?

A fáradt szemű férfi lehajtotta a fejét.

– Mi már nem tudunk segíteni rajta, legfeljebb csillapíthatjuk a szenvedését.

– Van itt templom a környéken?

– Csak egy szentély, Ellanáé – ingatta a fejét az ápoló.

– Merre?

– Ha kimész az ajtón, jobbfelé a második leágazás a Kovácsok utcája. Azon addig egyenesen, amíg a köszörűshöz nem érsz. Ha ott rátérsz az Akácos utcára, már megpillanthatod a kupolát, csak végig kell menni rajta.

– Akkor tüstént hozass egy hordágyat! Minden munkádat bőségesen megfizetem, ha a nő mielőbb a templomba kerül.

A fáradt szemű kirurgus hunyorított, aztán vállat vont, és elindult teljesíteni a kérést. Kwith pedig körülnézett, és nem csatlakozott: megtalálta a tarisznyát az ágya mellett a földön. Gyorsan ellenőrizte, hogy nem hiányzik-e valami, de úgy tűnt, nem nyitották ki, amióta eszméletlenül hevert. Óvatosan kutakodott, mert a jobb tenyere még mindig fájt. Végül mire a segítség megérkezett, fel is öltözött.

Az eszméletlen nő hamarosan hordágyra került, és Kwith mellette maradt, ahogy a két ápoló végigcipelte az említett útvonalon.

Ellana szentélye kör alakú, kupolás épület volt; illatos rózsalugas vette körül, amely eltakarta a bejáratot. Még odakint elővette összefűzött jegyzeteit. Ahogy megtalálta a lapok közé rejtett, meglehetősen lapos bőrsztyűt, megnyugodott kissé. Kivett belőle egy ezüstpénzt, és a fáradt szemű kirurgus kezébe nyomta. Hálálkodását egy intéssel hallgattatta el, majd megkérte, hogy még bevinni segítsen a nőt. Aztán nagy levegőt vett, és belépett a lótuszdíszes ajtón.

A tágas csarnokban lágy mécsfény és halk lantmuzsika fogadta, az orrába könnyed virágillat kúszott. Nem ismerte fel, de nem is törődött vele. Az egyik selyemmel elkendőzött ajtó felé fordult, ahonnan középkorú, hófehér ruhába öltözött főpapnő lépett elő. A nyakában aranyból készült medalion, a fején esőcsepp alakú homlokdísz. Lépteinek neszét elnyelte a csarnok puha szőnyege.

– Üdvözöllek, idegen – szólalt meg bársonyos hangján.

Kwith korábban is járt már efféle helyen, igaz, meglehetősen ritkán. Közönyt erőltetett magára, és azt mondta:

– Nem áldozni jöttem.

Aztán a háta mögé mutatott, ahol a két kirurgus állt az eszméletlen nővel.

– Ha létezik bármi mód a gyógyulására, kifizetem.

– Mindenki gyógyulására létezik mód – lépett el mellette a főpapnő, és fellebbentette a vászonkendőt a beteg testéről. Szeme sem rebbent; intett a két ápolónak, hogy melyik helyiségbe vigyék a nőt.

Kwith a bőrszényéből két aranyérmét – vagyonának utolsó darabjait – rázta a tenyerébe, majd előrenyújtotta.

– Meggyógyulhat?

A főpapnő visszafordult, és amint meglátta a pénzt, elmosolyodott.

– Ne nekem add, hanem Ellának – mondta, és a bejárattal szemben lévő falnál álló, lótuszdíszes oltárra mutatott. Kwith engedelmesen elindult arra, majd az oltáron elhelyezett színarany, virág alakú tégelybe ejtette a két érmét. Szinte azonnal eltűntek.

– A feleséged? – hallotta a háta mögött a hangot.

– Nem – fordult vissza. – Nem ismerem, de megmentette az életemet.

– Valóban? – vonta fel a szemöldökét a főpapnő, aztán eltűnt a selyemfüggöny mögött, ahova az eszméletlen beteget vitték. Kwith határozott léptekkel indult utána, a helyiségbe azonban már nem jutott be: onnan fiatal, szeplős leány bukkant elő, alig húsz esztendő.

– Nem hiszem, hogy meg akarod nézni ilyen állapotban – állt Kwith elé az ajtóban. Kinyújtotta a kezét, és elmosolyodott. – Jöjj, rólad addig én gondoskodom.

Kwith zavartan túrt volna a hajába, de ismét csupán tar, fájdalmasan lüktető fejbőrét tapintotta. Nem fogadta el a felé nyújtott kezét.

– Inkább megyek is – köszörmelte meg a torkát. – Mondd meg neki, hogy...

– Ugyan! – csitította a szeplős papnő, és végigsimított Kwith arcán. – Bizonyára örülne neki, ha személyesen adnád át az üzenetet. Úgyhogy jöjj.

Közelebb hajolt, és a fülébe súgta:

– Ígérem, nem bántalak – a hangján érződött, hogy közben mosolyog.

Kwith kábán követte a ringó csípőjű, fiatal leányt egy másik selyemfüggöny mögé, egy ékszeres ládikóhoz hasonlatos szobába, és – mit tehetett volna? – hagyta magát.

Utóbb el is aludt, mert gyengéd simogatásra ébredt.

A főpapnő ült az ágya szélén.

– Jöjj, most már beszélhetsz vele.

– Kivel? – kérdezte Kwith kábán. Még nem tért teljesen magához. Észre sem vette, hogy teljesen kipihente magát, a feje és a tenyere sem fáj többé.

– A megmentőddel. Chiara azt mondta, szeretnéd kifejezni a háládat.

– Nem. Vagyis... – Kwith felült, mélyen magába szívta a főpapnő érzéki illatát, aztán kizárt minden zavaró gondolatot az elméjéből. – Előbb felöltözöm.

A főpapnő bólintott, és hangtalanul kiment a szobából. Mintha a lába nem is érintette volna a földet.

Valamivel később nagy ablakú, világos szobába vezették, ahol minden tisztán és rendezetten állt a helyén. Az elhúzott függöny két szárnya közti résen keresztül napsugár arany csíkja áramlott befelé, egyenesen a középén, hatalmas ágyban fekvő nőre. Kwithnek egy pillanatra eszébe jutott, hátha a Lótusz Leányai szándékosan rendezték így.

Bár igyekezett nem mutatni, mégis elámult a látványtól.

Nappali fényben még szebbnek látta a nőt, mint előző este, a pipafüstös fogadóban. Rézszínű tincsei hosszú bodrokban terültek szét a párnákon, étellel teli, rózsás arcának lágy vonalain pajkosan futott végig a napfény. Igen fiatalnak tűnt, alig élhetett negyed évszázadot. Festetlenül is kíváncsian telt ajkai, ívelt szemöldöke és fitos orra tökéletesnek tűnt Kwith szemében, Ellana nem egy papnője elbújhatott volna mellette.

A tekintete azonban riadtnak és gyámoltalannak mutatta.

A főpapnő magukra hagyta őket: tapintatosan kihátrált. Kwith már nem törődött vele. Egy lépésnyit közelebb ment az ágyhoz, és a lehető legkedvesebben megszólalt.

– Ne haragudj, hölgyem, amiért így berontottam hozzád. A nevem...

– Mit akarsz tőlem? – vágott szavába a rézszínű hajú nő vékonyka hangon.

– Megmentetted az életem – válaszolt kimerően Kwith.

– Köszönetet szeretnék mondani érte.

– Megmentettem...

A nő hunyorítva tűnődött, aztán mégis felismerte.

– A Vendégváróban, igaz?

Felkőnyökölt, fedetlen vállairól lecsúszott a fehér vászon, rézvörös tincsei a szemébe hullottak. Mikor észrevette, hogy meztelen, lesütötte a szemeit, az arcát előntötte a pír, és szégyenlősen húzódott vissza a takaró alá.

– Így van – kapta el a tekintetét Kwith a nőről. Inkább járkálni kezdett az ágy körül, a szavakat keresgelte. – Nézd. Megmentetted az életem, én meggyógyítottalak.

Zavarában észre sem vette, hogy amit mondott, igen barátságtalan megközelítése volt a helyzetnek. Úgy tűnt azonban, a nő nem az udvariatlanságot hallotta meg benne.

– Egy vagyomban kerülhetett... – mondta még mindig félénken. – Nekem pedig mindenem odaveszett a Vendégváróban. Nem tudom viszonzni.

– Félreérintsz. Úgy gondolom, így kiegyenlítettem a tartozást.

A nő egy pillanatig ráhunyorított, aztán kedvesen elmosolyodott.

– Rendben. Hálásan köszönöm.

A varázsló a dallamos hang felé fordult, és szinte ösztönösen használta őseitől örökölt tehetségét. Egy pillanatig összpontosított, aztán tágra nyitotta harmadik, auralátó szemét. A tündöklő, folyamatosan lüktető, kékes szélű fényburok, amely körülvette a nőt, makacs, szeszélyes és ravasz személyiséget sejtetett. A felszínen pedig gesztenyeszín gyanakvás és ezüst dac kavargott, amit bujaság bordója pettyezett.

Ennél több megállapításra azonban nem maradt ideje.

– Mi olyan érdekes? – kérdezte a nő, miközben felhúzta a térdeit. – Nem menni készültél az imént?

– Nos – nézett a szemébe immár rendesen Kwith –, épp az előbb mondtad, hogy mindened ott égett tegnap este.

– Igen, és ott voltak azok a... kézimunkák is, amelyekért pénzt kaptam volna – hajtotta le a fejét. – De ez bizonyára téged hidegen hagy.

– Ellenkezőleg. Van hova menned?
 – Nincs.
 – A családod? – kérdezte Kwith, de a nő lehajtotta fejét.
 – Akkor szállásra és ruhára is szükséged volna, és nekem történetesen maradt némi pénzem. Nem sok, de arra elég, hogy pár hétig meghúzd magad valahol.
 A tengerzöld szempár hálatelten nézett rá, és ő egy pillanatra belefeledkezett.
 – Ó, én ezt... Nem fogadhatom el – szólalt meg a nő. Már nem félt.
 – Akkor... – szólalt meg a varázsló, a másik azonban ezúttal a szavába vágott.
 – Ám ha szükséged volna rám, tudok írni-olvasni, és értek a gyógyfüvekhez is.
 – Nincs... – kezdte Kwith, de elakadt, ahogy a nő bátorítanul elmosolyodott. Kedves arca tündökölni látszott a rávetülő napfényben. Azt akarta mondani, hogy nincs szüksége senkire, de komolyan eltűnődött rajta, hogy maga mellé veszi a lányt. – Nincs más választásom, úgy tűnik, ha nem akarom, hogy az utcán aludj.
 – Megtisztelsz a nagylelkűségeddel, uram.
 – Ne uramozz, kérlek – túrt volna a varázsló a hajába, de félúton abbahagyta a mozdulatot. A nevem Kwithriat.
 – Az enyém Loreana.
 – Rendben, Loreana – indult el Kwith az ajtó felé. – Megyek, és kerítek néhány ruhadarabot, amit viselhetsz. Beküldöm és odakint megvárlak, a templom előtt.
 Azzal kilépett a szobából, de hiába rázta meg a fejét, a rézsín hajú nő tekintetétől nem szabadult többé.

*P.sz. 3686., Arel kvartja.
 a Zivatar havának 5. napja*

– Kwith!
 A hang ismerős volt, de a varázsló nem nézett hátra, csupán egy pillanatra torpant meg. Olyan erősen szorította meg a korlátot, hogy belefehéredtek az ujjai. Fél esztendő telt el azóta, hogy utoljára hallotta a dallamos, édes hangot, és látni sem akarta többé a nőt, akihez tartozik. Állkapcsát összeszorítva indult tovább felfelé alkalmi szálláshelye lépcsőjén.
 – Kwith, várj!
 Hallotta maga mögött a másik rohanását, a félrelökött emberek mogorva megjegyzéseit, és hosszú, könnyű ruha surrogását. Megszaporázta a lépteit.
 Majdnem elérte a szobáját, amikor alabástrom, puha ujjak fonódtak a karjára. Durván lelökte magáról a kezét, és megperdült.
 Lora állt előtte.
 Semmit nem változott a fél esztendő alatt. Halványlila selyemruhát viselt, amely kihangsúlyozta alakjának tökéletességét. Tengerzöld tekintete ártatlanságot sugallt.
 Hazudott, mint annyiszor már.
 – Kerestelek... – mondta elvékonyodott hangon.
 – Megtaláltál – közölte Kwith, és a szobájába lépett. Jól emlékezett a védtelennek tűnő lányra az Ellana-templomban két évvel azelőtt, de azóta megismerte Lorát. Jól tudta, hogy igazi boszorkány, minden értelemben.
 Szerelmük forró volt, és oly heves, akár a zápor egy nyári éjszakán. Sosem bánta meg, hogy meggyógyította; ha akarta volna, sem lett volna képes elküldeni hetekkel később. A közelségétől is megrésze-gült, és amint a lány egy éjjel a vihartól megriadva a szobájába húzódott, nem volt képes többé uralni az érzelmeit. Bár sosem akarta igazán elkerülni, fogságba esett Loreana tekintetének, szavainak és érintésének hálójában. Aztán ahogy az édes bűvölet szünni nem akarva folytatódott, egyre inkább belegabalyodott. A nő olyan gyönyörrel ajándékozta meg, amelyről Kwith azelőtt nem is álmodott. Ő pedig őszintén szerette a boszorkányt, holott pontosan tudta, hogy milyen veszélyes. Érezte, hogy a viszonzásra talált érzelem időle-

ges és törékeny, akár egy tükör.

Bosszúsan hessegette el magától a múltat, és az ajtót becsapva elfordította a kulcsot.

– Legalább hallgass meg – jött a túloldaltól. – Kérlek.

Még az ajtónak is hátat fordított. A szobában mindenütt rend uralkodott: akkurátusan az asztalra helyezett és rendszerezett papírlapok, nagyság szerint sorba állított néhány könyv. Csak a ruhák álltak hal-mokban, Kwith nemigen törődött velük.

– Mondd – jelentette ki közönyösen.

– Engedj be, Kwith, kérlek! – hallatszott Lora hangja kétségbeesetten. – Meg akarnak ölni...

– Kivételesen olyasvalakit csaltál meg, akit nem kellett volna? – kérdezte a varázsló szenvtelenül. –

Vagy ez is ugyanolyan hazugság, mint a többi?

Fél esztendő alatt sem bocsátotta meg a boszorkánynak, hogy becsapta. Emlékezett minden együtt töltött pillanatra. Azokra is, amelyek fájtak.

Azokra a legjobban.

Lora lángolása lassan kezdett parázslani, és a varázsló szenvedélye kétségbeesett, kínzó birtoklási vágyba fulladt. Minden kacér pillantást számon kért rajta. Talán bosszúból, hosszú és fárasztó utazásokra vitte embernemjárta helyeken, mire a lány egyre inkább elhidegült tőle. Kwith korábbi boldogságát féltékenység mérgezte meg, mint utóbb kiderült, nem is véletlenül. Minden apró részletet képes volt felidézni arról a fél esztendővel korábbi estéről. Úgy esett, hogy előbb megtalálta Teiben könyvtárában, amit keresett. Éjfélnél előtt nem remélt visszatérni az Ezüstitányér fogadóba, de a vörös hold még magasan járt az égen, amikor megérkezett. El akarta újságolni Lorának, mire jött rá... kinyitotta a szobájuk ajtaját, és ott találta a boszorkányt azzal a délvidéki bájgúnárral, akire már vacsora közben is kacér pillantásokat vetett.

A csalódottság minden korábbi érzelmet kiolt belőle.

– Nem az – felelte a boszorkány elhaló hangon az ajtó mögül.

– Akkor bizonyára meg is érdemled – vonta meg a vállát, és ökölbe szorította a kezét, hogy lecsillapítsa a remegést.

Hosszú ideig nem érkezett válasz. Kwith lassan megfordult, és az ajtó fájának erezetére meredt. Megpróbálta kiüríteni az elméjét, hogy hideg fejjel, a hírhedt kyr logikával tudjon gondolkodni, de nem tudta – vagy csak nem akarta igazán. Minduntalan ugyanoda futott vissza a tekintete: a kilincsre.

Végül nagyot sóhajtott, és visszafordította a kulcsot. Hátrébb lépett.

Lora benyitott, de a fölényes mosoly ezúttal hiányzott az arcáról, pedig Kwith számított rá.

– Egyezséget ajánlok – kezdte, miután becsukta maga mögött az ajtót.

– Remek – jegyezte meg a varázsló, és keresztbe fonta a karjait. Lora sóhajtott, majd odament az ágyhoz, és lehuppan rá.

– Nem fogok mentegetőzni, Kwith – jelentette ki.

– Így kellett lennie.

– Bizonyára.

– Nézd. Semmi mást nem akarok tőled, csak azt, hogy kísérj el az Északi Szövetségbe. Egyedül nem tudom megvédeni magam azoktól, akik az életemre törnek.

A varázsló mélyen beszívta a levegőt, és hosszan kifújta, mielőtt válaszolt.

– Felejtsd el.

Lora lehajtotta a fejét.

– Tudtam, hogy ezt fogod mondani – motyogta. Kwith beharapta az ajkát: igen, ismerték egymást jól.

– Miért segítenék neked? – kérdezte egy árnyalatnyival kevésbé elutasító hangon.

– Mert csak benned bízom.

– Igazán? – kérdezte a varázsló hűvösen. – Miért nem csábítasz el inkább egy nagydarab korgot? Könnyebb dolgod lenne. Az aztán megvéd, és még szeretőnek sem utolsó!

– Hagyjuk ki ebből a szerelmet. Üzletet ajánlok.

Kwithnek már a nyelve hegyén volt a következő gúnyos megjegyzés, és úgy gondolta, Lora talán meg is érdemelte volna, de végül türtőztette magát.

– Hallgatlak.

– Kísérj el Haonwellbe, és védj meg az üldözőimtől. Én pedig fizetem az egész utat. Tudom, hogy úgysem jártál még ott, és kíváncsi vagy rá.

– Ennyi?

Lora elmosolyodott.

– Nem. Hoztam valami igazán személyeset, és neked adom, ha sikerül megállapodnunk – mondta, és a tarisznyájából előhúzott egy rózsagyökér szobrocskát. A varázsló látszólag unottan pillantott rá, de alig tudta palástolni döbbenetét: hónapok óta kereste már az alig arasznyi faragott unikornist – pontosabban a vándorló dwoon művészt, aki készítette.

Meg akarta venni... És Lora megelőzte. *Ennyire kiismerte volna?* Vagy régebb óta lohol a nyomában, mint gondolta.

Megpróbált hidegvérrel gondolkodni. Számolgatott. Végül is, Haonwell nem egészen egy hónapnyira volt csupán, annyit kibír a boszorkánnyal...

– Rendben – szólalt meg végül. – Vele megyek.

– Köszönöm!

A boszorkány felpattant, és a nyakába ugrott volna, de Kwith hátrébb lépett, és felemelte a kezét.

– Néhány feltétellel.

Lora felvonta a szemöldökét, de nem ellenkezett. Számíthatott valami ilyesmire.

– Például ez itt az én szobám. Menj, és vegyél ki magadnak másikat.

Végül valóban együtt indultak útnak. Külön szobába költöztek, és hagytak egymásnak mozgásteret. Lassan megszűnt köztük a feszültség. Lora barátságosan közelített felé, és Kwith nem utasította vissza. Az egy hónapos út végén már ő maga ajánlotta fel, hogy Lorával megy délre. Végül is hatékony pár lettek ők ketten: tudták, mire képes a másik – az alatt az egy hónap alatt jobban megismerték egymást, mint korábban a két esztendő alatt.

És együtt maradtak. Kwith kifelé eljátszotta, hogy csak érdekből tart a boszorkánnyal, de önmagának nem tudott hazudni. Észrevette a változást: Lora számított rá, a bizalmába avatta, és többé nem próbálta meg becsapni. Kwith nem áltatta magát azzal, hogy a boszorkány teljesen megváltozott, ezért nem is engedte magához túl közel, szíve mélyén mégis örült annak, hogy vele lehet. Lassan szinte jobban ismerték a másikat, mint saját magukat.

Kwith nem hagyta el többször, pedig a veszély mindennapossá vált a boszorkány közelében. Nem egyszer mentették meg egymást a haláltól – tréfából még számolták is, Loreana vezetett hét-öt-re.

Kwithriat közönyösen figyelte, ahogy a Barátságra rákerült a következő lap, a Páva. Még mindig az előző kártyán töprengett.

Valahányszor Loreanára gondolt, ezer emlék tolult fel benne. Sosem fordult meg a fejében, hogy mindez nem véletlen. Legalábbis egészen mostanáig.

Hét esztendő telt el azóta, hogy egymásnak ütköztek azon a lépcsőn. Kwithriat már el sem tudta volna képzelni, mi lett volna, ha nem találkoznak soha, ha a Vendégváróban nem gyullad ki a tűz. Bármennyire is nehezére esett bevallania, immár képtelen lett volna elszakadni Loreanától. Megváltozott a társaságában: nem vágyott annyira a magányra, inkább meg akart osztani vele mindent. Mikor még szerelmesek voltak, elég pénzt akartak gyűjteni, hogy fejedelmi módon élhessenek, ha majd letelepszenek – erre persze sosem került sor; még akkor sem, amikor már egész vagyont halmoztak fel. Később be akarták járni az egész világot. Kalandozóvér rossz vér, mondják erre a dwoonok. Számtalan helyen megfordultak, mire lemondtak az örült vállalkozásról.

A Páva után aztán megérkezett a negyedik kártya is, és véget ért a kör. Nem ő nyerte – bár ezen cseppet sem volt meglepve. Még egy utolsó pillantást vetett a lapra, amely vitte a többit.

Kíváncsiság.

*P.sz. 3691., Alborne terce,
az Álmodó havának 19. napja*

Kwith az első percekben elhitte, hogy a mellvértes, holdarcú jövevényt csupán a véletlen sodorta éppen az ő széke mögé. A viselkedése őszintének mutatta az idegent, de attól a pillanattól kezdve, hogy kiderült: ismeri Kwith családnévét, a varázslóban felhorgadt a gyanakvás.

Arra gondolt, rég elfeledett családja uszította rá az idegent.

– Megkérdezhetném, hogy... – érdeklődött volna, mert legalább tudni akarta, így van-e. Az idegen azonban egyszerűen leintette, majd barátságosan közölte, hogy nem alkalmas az idő a kérdésre. Mintha szándékosan rendezte volna el a találkozást. Szinte minden mondata zagyvának tűnt, és Kwith megelégedte a titokzatoskodást.

Ha idegennel került szembe, Kwith mindig a harmadik szemére hagyatkozott az anyagi világ látvány helyett. Tágra nyitotta hát – és visszahőkölt a vakító, hatalmas fényességtől, ami a látóterét betöltötte. Az egész belső látóterét: akárha napba nézett volna. Képtelennek érezte magát arra, hogy ismét kinyissa a szemét, az anyagi világ képe is csak később jutott el hunyorgó szemeihez. Hüledezve próbálta visszanyerni a látását, és közben nagyokat nyelve, összeszűkülő szemekkel vette ismét szemügyre a mellvértes idegent.

Soha életében nem látott ilyen aurát. A másik leplezte a kilétét – de hogyan!

Mikor a férfi megmutatta nekik a *shajaur* kártyacsomagot, Kwith már-már biztos volt benne, hogy Toronban élő családjának küldöttét látja – ettől bosszúsabbá és egyúttal óvatosabbá is vált. Azonnal körülnézett, hátha az ivó többi vendége között megtalálja a mellvértes társait, de nem vett észre egyet sem. Egy pillanatra összpontosított, a kártyalapok anyagának szálait fürkészte, és nem tévedett: mágia erős aranyszövetét találta körülöttük. Kwith úgy gondolta, a kártya jelenti a veszélyt, ezért mikor az idegen mindannyiukat arra kérte, hogy húzzanak egy lapot, azonnal vissza akarta utasítani.

Yandra azonban teljesítette a kérést – és nem történt semmi.

Pontosan emlékezett, mit mondott neki a *shajaran*, amikor rákerült a sor: „Ne légy bolond!”. Kwith azt hitte, hogy a férfi a figyelmeztetést a húzásra értette, és nagyon késő volt már, mikor ráébredt, mekkorát tévedett.

Végül húzott mégis. A Koldust. Bosszús lett, amiért a harmincöt kártyából épp egy ilyen megalázóan értéktelen lapot adott a véletlen a kezébe. Az események azonban olyan gyorsan következtek, hogy sem ideje, sem lehetősége nem volt, hogy ezen bánkódjon. Az idegen arrébb tette Lora serlegét – Kwith megjegyezte, mint minden értelmetlennek tűnő, magyarázatra váró dolgot.

Amikor elege lett az egészből, durván visszautasította, Yandra pedig elküldte a *shajarant*. Néhány dolog viszont azóta sem hagyta nyugodni a varázslót.

Először is, az idegen férfi aurája. Sosem látott még ehhez hasonlót. Aztán a serleg. Lehetett volna véletlen, de a varázsló felfigyelt rá: mintha a *shajaran* tudta volna, hogy Lora kapkodni fog, és leverte volna a rézedényt a kártyák összesöprésekor. Maga az a tény is, hogy otthagya az asztalon a lapokat. Aki ilyen kártyacsomag birtokában van, aligha hagyja ott egy asztalon... legalábbis nem *véletlenül*.

Ráadásul Yandra tekintete, amikor azt mondta neki: „menj el”. Nem elutasító volt.

Kérő inkább.

Már akkor túl soknak érezte a magyarázat nélkül maradt részleteket. Mikor észrevették Yandra el-tűnését, újra átgondolta az estét. Lora jól sejtette, minden egyes nyomot megvizsgált volna, hogy választ kapjon a kérdéseire. Túlságosan ismerték már egymást.

Egy pillanatra sem merült fel a Kwithben, hogy tétlenül várakozzon – Yandra jelenlétét majdnem ugyanolyan fontosnak érezte, mint Loráét. Szinte émelygett a gondolattól, hogy elveszítheti az elf nőt. Hiányzott Yandra és nem csak azért, mert mellette biztonságban érezhették magukat. Akadt még egy indoka... be kellett vallania magának, hogy tudni akarta a kártya – és az idegen – titkát.

Mint mindent.

Ezért vállalta, hogy megvizsgálja a Bolondot. Ha rajta múlt volna, biztosan nem csonkítja meg a teljes *shajaur* kártyacsomagot – talán famor vére miatt, irtózott még a gondolattól is. Ám Lora ellopta a lapot, ezen nem lehetett változtatni. Amint a szobába zárkózott, Kwith letelepedett az egyik puha szőnyegre, és behunyta a szemét – csak zavarta volna a vizsgálódásban az anyagi világ látványa. Vett egy mély léleg-

zetet, és visszatartotta kissé. Lecsillapította háborgó érzelmeit: a Yandra iránti féltést, a kártyalap felkeltette mohó tudásvágyat és az idegennel való találkozás bosszúságát. Kisöpörte a fejéből a kimerültség okozta lüktetést, a felvetett kérdéseket, a gondolatokat – és csupán ekkor eresztette ki a tüdejében rekedt levegőt. Készen állt, hogy kifürkéssze a kártya mágiáját.

Aztán ahogy egyre inkább belemélyedt a kártyát felruházó mágia rejtelseibe, nos... nem egészen úgy történtek a dolgok, ahogyan várta. Valószínűleg elájult. Másnap reggel tért magához – bágyadtan és kifacsartan, mint egy átdorbézolt éjszaka után. A kártya visszahatott rá, és ő tehetetlennek bizonyult az elsőprő erővel szemben. Tulajdonképpen lenyűgözte a hatalom, amit csak megsejteni volt képes.

A lapot ugyanis nem hetedikori mágiával készítették.

Yandra

Aznap reggel arra riadt, hogy ezüst és arany fénysugárról álmodott. Ez csupán egyvalamit jelenthetett: elérkezett az idő.

Emlékeit apróra újraelemezve egész délelőtt azon tűnődött, hogy minden rendben zajlott-e idáig. Úgy gondolta, túl kevés ideig tartott a Tűzhölgyel és a Jégúrral – három esztendő csupán egy pillanat. Loreana jelenléte folyamatos veszélyforrásnak számított, Yandra ezért már egy ideje fontolgatta, hogy el kell küldenie őt, ha meg akarja védeni Kwithriatot.

Utóbb mégis úgy döntött, ráér ezzel – inkább azt vette sorra, kik lehetnek az ellenfelek. Mert harc készült, olyasféle, amelyet e két percéltű nem tapasztalt soha. Yandra majdnem a végéig velük tartott; tulajdonképp szórakoztatta a jelenlétük, ahogy felnőtten a kicsinyek, de csupán azért védte őket, hogy túléljék a harcig hátralévő időt. Hiszen olyan gyámoltalanok voltak!

Mikor megérkeztek a Vörös Rákba, Yandra már várta a *shajarant*, akivel nemrég – alig egy évezrede – találkozott utoljára.

Kényelmesen hátradőlt. A kandallóban barátságosan ropogott a tűz, odakint halkan kopogott az eső az ablaktáblákon. A szemeit félig lehunyva hallgatta e két andalító melódiát. Éles érzékei eközben egy pillanatra sem szüntek meg figyelni. Mindent észrevett, ami az ivóban történt, de nem törődött vele.

Várt.

A zsvaj csak tompán jutott el hozzá: minden egyes szót hallott egy ehhez hasonló kis helyen, de az érdekteleneket azonnal kizárta a tudatából. Az asztalnál hárman ültek: Loreana és Kwithriat lényegtelen apróságokról beszélgetett a vacsora alatt. Igen sokszor fecsegték lényegtelen apróságokról, ami azt illeti. Mindketten kimerültek az egész napos utazástól, bár leplezni próbálták, sűrű pislogásuk elárulta őket. Elégedettek voltak, hogy visszaérkeztek a törzshelyükre, és ez látszott rajtuk – egy kissé figyelmetlenné is váltak.

Yandra érzékei, melyekre nem létezett szó az emberek nyelveiben, ezúttal azt súgták, hamarosan történni fog valami. Megérezte a változás félreismerhetetlen hullámát, és minden erejével arrafelé fordult, hogy megkeresse a forrását. Még azelőtt megtalálta, hogy a másik belépett volna a Vörös Rák ajtaján.

Aztán meglátta. Semmit sem változott az utolsó találkozásuk óta eltelt idő alatt: ugyanolyan derűs fény csillant tiszta tekintetében, és ugyanolyan kényesen ügyelt zöldlunír mellvértjének tisztaságára. Büszke homlok, barátságos, felhőtlen arc, kortalan szemek.

Üdvözöllek, Őriző – nyúlt át az őket elválasztó tömegen a szelleme erejével. – Mintha csak percek teltek volna el, mióta utoljára láttalak.

Pedig itt az idő. Vannak harcok, amelyek sosem zárulnak le – felelt szomorkás mosollyal a másik.

Vele van egy nő is.

Tudom. Ez így helyes.

Yandra nem vitatta a másik igazát.

Rendben. De tégy úgy, mintha nem ismernél. Ők nem tudják, ki vagyok.

A mellvértes bólintott, és elindult feléjük. Mikor pedig Kwithriat hátrtolta a székét, úgy tett, mintha csupán véletlenül keveredett volna oda.

Yandra egy pillanatig sem tartott attól, hogy a Jégúr felfedezi, amit művel: nem szerette volna, ha bárki meghallja és esetleg megjegyzi, ami az asztaluknál elhangzik majd, ezért úgy intézte, hogy mások számára jelentéktelenné váljon az elkövetkező beszélgetés.

Pedig fontosabbat talán sosem hallott az a fogadó.

Yandra ezután az Őrizőt figyelte, és azon tűnődött, hogy mintha valóban csak az előző nap lett volna, amikor a keresésére indult.

Annyira régen volt.

Yandra pillanatok alatt megtalálta, hiszen pontosan tudta, mit keres. Tudta, miért zarándokolt a másik

messzi ember nem járta vidékekre: a kártya adománya számára egyszerre volt áldás és átok, és túl hirtelen vett magára egy igen súlyos terhet. Egy opálos hajnalon bukkant rá: a férfi a kyrek által valaha Cerysanq névvel illetett vízesés mellett üldögélt. Kopott fényű zöldlunír mellvértje tompán verte vissza a felkelő nap sugarait. Yandra egy pillanatra csodálattal adózott a napfelkelte gyönyörűségének, és a lenyűgöző helyválasztásnak. Mellette a Terin-folyó hangos robajjal zuhant a kétszáz lábnyi mélységbe, magasan a feje fölött szirti sasok köröztek némán.

Egy hónapnyi járóföldre nem akadt település.

Yandra sosem látta azelőtt a férfit, de azonnal felismerte.

Ahogy közelebb lépett, a másik felpattant, és szembefordult vele. Megviseltnek tűnt; sötét, zilált haj keretezte fáradt arca nem sugallt sem haragot, sem meglepetést. Inkább talán beletörődést. Melegbarna tekintete fürkészően meredt rá.

Látom, vártál rám – mondta neki Yandra a szellem nyelvén, mert a harsogó vízesés mellett valódi szavaknak nem lett volna értelme.

Nem vártalak. Tudtam, hogy jössz.

Ő csak bólintott, és intett, hogy menjenek arrébb. Odafelé látott egy tisztást, arrafelé vezette a férfit. Időközben hátra-hátranézett: a mellvértes meglehetősen ügyetlenül mozgott az érintetlen rengetegben, a kiálló ágak-bogak minduntalan utánanyúltak, megtépték a haját és a ruháit.

Yandra egy kidőlt fa szikkadt törzséhez vezette, amely kellemes ülőhelynek tetszett. Leült, és intett a másíknak is. A folyam harsogása azon a kis tisztáson már tompa zsongássá halkult, a beszélgetésüket semmi nem zavarhatta meg.

– A közeledben kikristályosodnak az utak – hunyorított a mellvértes, miközben leült ő is. A hangja akár egy ábrándos dallam az óidők *seyarin*jainak egyikén.

– Ki vagy te pontosan?

– Tudnod kellene.

A férfi lehajtotta a fejét. Egy pillanatra eltűnődni látszott, félig behunyt szemmel forgatta a fejét, mintha a tisztást körbeölelő fáktól várná a választ. Aztán megszólalt.

– Az... Anya.

Yandra közönyös tekintettel mérte végig; nem válaszolt.

– Mit akarsz tőlem? – kérdezte a férfi. Hiába próbálta eltitkolni, teljesen összezavarodott attól, ami az imént zajlott le a szemei előtt. Yandra a fejét csóválta: olyannak látta a másíkat, akár egy gyermeket, akinek olló került a kezébe, de nem tudja még, mire való.

– Nem segítek. Használd az adományod.

– Képtelen vagyok rá! – fakadt ki a férfi keserűen, lemondóan. – Nem tudod, milyen nehéz!

– Tévedsz – felelt Yandra, és gyengéden a másik vállára tette a kezét. – Ám ez mit sem számít. Most már nem választhatsz... Őriző.

A férfi összerendezte.

– A nevem...

Yandra a fejét csóválta.

– Nem fontos többé – vágott a másik szavába. – Megváltoztál.

– Nem! Nekem ehhez semmi közöm!

Yandra elgondolkodott. Ismerte ezt az emberi viselkedést jól, csupán azon töprengett, hogyan változtassa az ellenkezőjére és fordítsa a maga javára. De csak egy pillanatig.

– És ez hogy tetszik? – kérdezte; a szemében óarany fény villant.

A valóság megremegett, majd hullámokban alakult át. A sziklaperem és a rengeteg eltűnt, a helyén egy város látképe tűnt fel. A magaslatról, ahol ők álltak, kitűnő rálátás nyílt az alatt folyó mészárlásra. Rettentő fergeteg tombolt odalent: amerre elhaladt, kyrek megcsonkolt tetemei, fejetlen torzói maradtak. A levegőt sikoltozás és égett hús szaga töltötte be. A felgyorsult időben pillanatok alatt romba dőltek az épületek, kigyulladtak a fák, kipusztultak az emberek.

Aztán a fergeteg lassan elvonult, temetetlen holtakat és kormos dűledéket hagyva maga után. A napfény is elsápadt, az üszkös facsonkok vádlón meredtek az égre. Közel s távol egyetlen élő sem látszott, csupán a kihalt táj. Semmi nem moccant. Síri csend burkolta be a halott vidéket, akár valami szemfödél.

– Mi ez? – kérdezte a férfi megrendülve, hangja élesen hasított a háborítatlan némaságba.

– A Sorsvető. Egyszer már elszabadult.

A férfi arcáról úgy folyt le a dac maszkja, mint esőcseppek az üveglablakon. Yandra tudta, hogy így lesz. A halott táj megvonaglott és eltűnt, a helyén ismét megjelent az erdei tisztás. A folyó tompa robaja és az élet apró neszei lassan visszakúsztak a valóságba.

– Én... nem akartam ezt a terhet – szólalt meg a férfi csüggedten.

– Mit gondolsz: valóban teher, vagy csupán te érzed annak?

A férfi eltűnődött egy pillanatra.

– Azt akarod mondani, hogy meg sem próbáltam elfogadni, igaz? – kérdezte bizonytalanul.

Yandra bólintott.

– Kezdetnek megteszi. Azért jöttem, hogy egyezséget ajánljak, ahogyan az elődeidnek is. Most veled tartok, ha te is megígéred, hogy mellettem leszel, amikor eljön az ideje.

– Mi történik, ha nemet mondok?

– Ezt is tudnod kell.

A férfi ismét összpontosítani kezdett, a fejét forgatta, és csukott szemhéjai mögött ide-oda cikáztak a szemei.

– Minden olyan út, amelyben jelen vagy, szilárdabbnak tűnik – felelte kisvártatva. Aztán hosszan hallgatott, Yandra látta rajta, hogy korábbi bizonytalansága oszladozik. Végül azt mondta:

– Elfogadom.

Yandra pedig vezetni kezdte a férfit. A *shajaram*mal maradt; segített neki, hogy kihasználhassa az adományt, amellyel a kártyák ruházták fel, és idővel elmesélt mindent, amit fontosnak tartott megemlíteni. Fokozatosan vezette vissza az emberek közé, és fogta a kezét, amikor a másik megszédült. A férfi pedig többé nem adta fel, és szép lassan azzá vált, akinek Yandra szeretne volna látni.

Az Őrizővé.

Ahogy melléjük lépett a Vörös Rák mécsvilágos homályában, makulátlan mellvértben, magabiztos hangszúllyal üdvözölve mindannyiukat, Yandra elégedetten látta, hogy az első találkozás óta mennyire megváltozott. A Tűzhölgy és a Jégúr feszülten, harcra készen állt a két oldalán, és bizalmatlanul méregették. Ő azonban ülve maradt, ezzel jelezve, hogy nem tart semmiféle veszélytől.

Mikor a *shajaur* csomag előkerült, Kwithriat tekintete megdöbbenésről, Loreanée inkább kétkedésről árulkodott. Yandra észrevette a boszorkány görcsös próbálkozását, hogy elcsábítsa az Őrizőt – vannak dolgok melyek sosem változnak –, de úgy vélte, nem árthat vele, ezért hagyta. Tudta, hogy Lora nem az első és nem az utolsó percéltű nő, akinek a bűbája hatástalanul pereg le az Őrizőről.

– Húzzatok egyet – kérte őket a *shajaran*. Yandra elsőként nyúlt a kártyák felé, hogy a többiek lássák, nincs mitől tartaniuk.

– Válaszd a magányosat – hangzott a tanács, és Yandra megértette a szavak mögött rejlő értelmet. Ahogy oda sem figyelve felfelé fordította az egyik lapot, bólintott magában. Már aznap reggel, mikor felébredt a különös álomból, sejtette, hogy ott kell majd hagynia Loreanát és Kwithriatot. A búcsúlevelet megírta rég, mohazöld nadrágjának zsebében lapult gondosan összehajtva. Tudta, hogy azok ketten nélküle is boldogulnak majd: vigyáz rájuk más helyette.

Az asztalra nézett, és kimérten nyugtázta, hogy ismét ugyanazt a lapot húzta, mint mindig. Nem is törődött vele – a többiek kártyáira azonban annál inkább kíváncsi volt.

Papnő és Koldus.

Nem túl biztató előjel.

– Tökéletes – jelentette ki ennek ellenére az Őriző. – Ti vagytok azok.

Yandra a fejét csóválta: a *shajaran* bizonyára elszokott már attól, hogy egyszerű emberekkel beszélgessen. Előre tudta, hogy Kwithriat vissza fogja utasítani. A varázsló túlságosan öntörvényű nevelést kapott, és addig senki nem cáfolta meg abbéli hitében, hogy ő irányítja a saját sorsát.

Hát most majd rá kell jönnie az ellenkezőjére.

– Menj el – kérte Yandra az Őrizőt, és ebben a pillanatban a jelentéktelenség burka lefoszlott róluk, mintha ott sem lett volna. Az Őriző is érezhette, hogy ott nincs dolga többet, mert hátat fordított nekik, és elindult kifelé. Az asztalon hagyta a kártyákat, amin Yandra egy pillanatra meghökkent, de Loreana reménykedő kapkodását látva megengedett magának egy kósza mosolyt. Ügyes.

Ahogy a *shajaran* elment, lassan ők is nyugovóra tértek.

Mármint a többiek, mert Yandra csak feküdt az ágyán, és hallgatta, ahogy a másik kettő egyenletesen szuszog. Az ablak négyszögén keresztül az éjszakai égboltra bámult, és várt. Először a csendesedő eső szakadozó függönyét, majd a tisztuló feketeséget nézte rezzenetlenül. „Milyen furcsa”, gondolta. „Az emberek azt hiszik, a csillagok legalább állandóak”.

Mikor a vörös holdból már csak egy pont látszott a szemben lévő ház tetején, óvatosan felkelt. Tudott ő halk is lenni, ha akart: csendesesen felöltözött, a zsebéből elővette a levelet, ellenőrizte, hogy benne maradt-e Kwithriat érméje, majd az ágyra helyezte, és nesztelenül kiosont a szobából. A kilincset azonban hirtelen engedte el, hogy hangosat csattanjon.

Majdcsak felriadnak rá.

A Vörös Rák ivójában még javában folyt a mulatozás, és ő feltűnés nélkül suhant végig az asztalok között.

Néptelen utca és esőillat fogadta, ahogy kilépett a szabad levegőre. Aki csak tehette, bizonyosan fedett helyre húzódott a vihar elől, amely nemrég állt el. Valahol a távolban egy kutya vonított, az egyik ház emeleti szobájában mécsfény gyúlt, de különben semmi nem moccant. Yandra megvonta a vállát, és találmira elindult balra. Futni kezdett, mert kifejezetten jól esett megmozgatnia elgémberedett tagjait. Utcából utcába rohant, nem is törődött azzal, merre megy. Az alvó házak elsuhanni látszottak mellette, gyertyavilágos ablakaik akár elmosódott fénycsíkok. Sár és pocsolya szaga tolult az orrába, a fülében lágy ritmust doboltak a fák leveleiről a földre pottyánó esőcseppek.

A zöldlunír mellvértet az Égi Templom Emlékének terén látta meg. A lámpagyújtók régen elvégezték már a feladatukat: a teret bevilágító parázskövek fénye a középén álló emlékműre vetült, Új-Pyarron egyik kiemelkedő nevezetességére. Yandra szívesen feledkezett az alig egy évtizede épített aprócska köváros, és a fölötte lebegő kőgömb látványába holdvilágos éjszakákon – nappal ugyanis a teret kíváncsiskodók és cseptűrágók sokasága lepte el.

Az Őriző háttal állt neki, és minden bizonnyal ő is a parányi utcákat, házakat bámulta, a Fellegvár térdig érő falait, egy letűnt város szívfájdító emlékét. Mindezt a dacos Új-Pyarronban később ismét felépítették, eredeti pompájukban is: a Kapuk terével, a Nagyvilág Bibliotékával, az Istenek Hegyével és az Egytemvárossal együtt.

– Örülök, hogy jössz – mondta meg sem fordulva.

– Melletted mindig eloszlik a homály.

– Nehéz lesz így a lányt eltávolítani – felelte Yandra válasz helyett.

A férfi megfordult. Az arca békésnek tűnt, a tekintete azonban felhős volt, akár a vihar előtti égbolt.

– Tudom. Nem is áll szándékomban.

– Ez nem helyes – lépett Yandra a másik mellé. A hangja kioktatóvá lett egy pillanat alatt. – Védtelen.

Meg fog halni.

– A Tűzhölgy remekül játssza a szerepét. Már nem mondhatok le róla.

– Túl kiszámíthatatlan. Felesleges veszélyt vállalsz.

A *shajaran* mélyen Yandra szemébe nézett.

– Engedd meg, hogy ebben én döntsek.

Yandra beleegyezőleg bólintott. Hallgattak egy keveset, mindketten a parányi várost nézték. Egy macska nyávogott az egyik háztetőn, valahol egy tücsök zenélt a gondosan lenyírt sövény tövében; észrevették azt is, ahogy a téren átfutott egy köpenybe burkolózott alak, de nem törődtek egyikkel sem.

– Még el kell intéznünk néhány dolgot – szólalt meg a férfi hirtelen.

– Menjünk. Ha végeztünk, majd visszajövök értük.

A *shajaran* hunyorított – nevetni tűntek ilyenkor a szemei –, majd lassan nemet intett a fejével.

– Arra semmi szükség. Odatalálnak ők maguktól is.

Yandra nem válaszolt. Elég ideje ismerte már a másikat, hogy elhiggye.

Új-Pyarronra kékezüst fény vetült, ahogy a második hold a házak fölé merészkedett. A város szunynyadni látszott. Behunyták a szemüket a paloták peridankő oszlopait tartó nőalakok, elszenderedett a Katedrális harangtornyában az ügyeletes kispap, és álmosan pislogott a Tűtorony néhány íves ablaka. A kikötőben elaludt a szél, nyugovóra tértek a vitorlák, és szenderegtek a sellőszobrok.

A látszat azonban csalt, és Yandra ezt tudta.

Lassú tempóban vágtak át a városon – észrevették ugyan az éjszaka szereplőit, de csöppet sem törődtek velük. Az ő érzékelésük messze meghaladta az anyagi világ egyszerű észlelését.

Yandra az elkövetkezőkön gondolkodott. Noha nem ő hordozta a kártyacsomagot, az emlékeiben megőrzött pillanatok megfelelő rendezésével, illetve bizonyos jelekből képes volt kikövetkeztetni a szükségszerű eseményeket. Felidézte magában, amit az elmúlt három évben megfigyelt a Tűzhölgýről és a Jégúrról. Korábban csupán Kwithriat személyiségét tartotta fontosnak, de az Őriző Loreanára is résztvevőként utalt, így őt sem hagyhatta figyelmen kívül.

Még mindig felesleges veszélyforrásnak tartotta a boszorkányt. Inkább azon tűnődött el, hogy az Őriző számára miért lehet nélkülözhetetlen. Hamar rájött: éppen Kwithriat öntörvényűsége miatt. Azért, mert ha a Jégúrnak választania kellene a feladata és Loreana között, nem úgy döntene, ahogy elvárják tőle.

Ez a lehetőség tehát fel sem merülhet. Yandra magában igazat adott az Őrizőnek.

A férfi is a gondolataiba merülve lépkedett. Aztán egy pillanatra megsédült; Yandra azonnal megragadta a karját. Meg kellett tartania, nehogy elessen.

– Erre – suttogta a férfi, és kézen fogta Yandrá, úgy húzta az egyik irányba. Egy pillanatra megtorpant, összeszűkültek szemekkel felnézett az égre, és azt mondta: – A hold udvara már elérte a Méregpohár szélét!

– Még időben vagyunk – nyugtatta meg Yandra. – Több mint egy óránk van még az együttállásig.

– Igen, de később nehéz lenne megakadályozni – mondta a férfi. – Most kell cselekednünk.

Kinyújtotta és enyhén eltartotta magától a kezeit, mintha láthatatlan falakat akarna kitapintani, aztán egy pillanatra behunyta a szemét, és az egyik házhoz lépett. Nekiámaszkodott, majd hunyorogva jobbra-balra tekintgetett, mintha bármelyik pillanatban felbukkanhatna, amire vár.

Yandra karbafont kézzel várt; a távolból vasalt csizmák csattogását hallotta, de nem akarta megzavarni a másikat. Az utca egyébként csendes volt, rajtuk kívül egy lélek nem járt rajta a késői órán. Az egyik oldalon az utat szegélyező gesztenyefák halkán rázták a leveleiket a hűvös szélben.

Az Őriző kisvártatva megrázta a fejét, pislogott kettőt, aztán Yandrára nézett.

– A hintótól nem látok semmit! – fintorodott el.

– Merről jön?

A férfi az egyik irányba mutatott.

– Milyen gyorsan?

– Négy vágató ló húzza.

Yandra bólintott. A hintó valamiért fontos szerepet játszott az együttállásban, tehát meg kellett állítani. A homlokát ráncolva fülelt, de csak egy pillanatig. Amint kihallotta a neszekből, hogy a csizmás léptek közelednek, már tudta, mit tegyen.

Leguggolt, és a kezeit a földre szorította.

Vészjósló moraj kélt, majd váratlanul felgyűrődött és megrepedezett a döngölt föld. A következő pillanatban combvastagságú gyökér bukkant elő, ívbe hajlott, aztán térdmagasságig emelkedett.

– Most? – egyenesedett fel Yandra, majd a lehajtott fejjel ácsorgó férfi felé fordult. Az felderült.

– Egyetlen út maradt! Ha az őrárat erre jár majd...

– Már itt vannak – vágott a szavába Yandra, és egy mellékutcába tuszkolta a meglepett férfit. Hallották, ahogy az őrárat kiér az útra, és elégedetten figyelték a meglepett kiáltásokat. Az Őriző hunyorított és bólogatott. Yandra maga elé állította, és mélyen a szemébe nézett.

– Az együttállás?

– Lekési – mosolyodott el a férfi.

– Akkor menjünk.

Otthagyták a hitetlenkedő katonákat az úton, és a másik irányba indultak. Hamarosan kiértek egy térre. Az Őriző mereven bámult a középben álló szökőkút vizében tükröződő hold felé.

– Várj! – torpant meg hirtelen. – Ezt eddig... ezt eddig miért nem láttam?

– Mi a baj?

– A sárgagyökér! – mondta kétségbeesetten a *shajaran*, és ismét kapkodni kezdte a fejét.

– Odamegyünk, és meggyógyítom.

Az Őriző hunyorított, az ajka elvékonyodott, ahogy összpontosított.

– Nem – jelentette ki. – Túl feltűnő. Inkább odavezetjük őket.

Yandra úgy sejtette, a férfi Loreanára és Kwithriatra gondol. Bólintott.

A szegénynegyed nyomorúságos viskóiról Yandrának a régi Ternan jutott eszébe. A Dúlás után a városba özönlött tömeg vagyonosabbik fele új házakat építtetett magának, a maradék adójából – no meg a dzsad bankházak kölcsöneiből – a város vezetése csinosította ki az Államközösség új fővárosát. E negyedet azonban elkerülte mindkettő, és Yandra emlékezett, ugyanígy festett azelőtt is. A Kék Vitorla mulató távoli hangjait sószagú szellő hozta.

Egy lépcső tövében, csenevész bokrok takarásában szürkés rongycsomó hevert. Lélegezni látszott. A *shajaran* arrafelé vette az útját, óvatosan, mintha nem akarna zajt csapni. Yandra az éjszaka sötétjében elf látására hagyatkozott – és egy még álmában is didergő, összekucorodott kisiút vett észre a foltos, lyukas takarók alatt. Tudta, ki az, bár csupán egyszer látta: aznap délután, ahogy elhúzott egy koldusasszonyt a lovaik elől.

Ne ébresszük fel – üzenté az Őriző szellemnyelven. – *Kell egy felismerhető apróság... mondjuk egy gomb a mellényéről.*

Yandra nesztelenül közelebb lépett, majd leguggolt a gyerek mellett. Óarannyal izzott a tekintete, ahogy a tenyerét elhúzta a csukott szemek fölött. Aztán gyengéden, mintha csak az anyja lenne, a hátára fordította. A fiúcska – pisze orrú, mosdatlan kölyök gubancos, seszín hajjal és lányosan hosszú szempillákkal – összerezsent, de nem ébredt fel. Még arra sem, amikor Yandra leszakított egy gombot a feslett mellényről, amit nyilvánvalóan egy gazdagabb gyermek vetett le évekkal korábban. Az anyag már régen megfakult és elhasználódott, a cirádás faragású csontgomb azonban még mindig szépen festett.

A férfi az arcán tűnődő kifejezéssel Yandra mellé guggolt.

Van nálad pénz?

Yandra nem lepődött meg, bár az utcakölyök sorsa teljes mértékben hidegen hagyta.

Mennyi?

Az Őriző félig behunyta a szemét, majd akadozva felelt:

Egy ezüst... és tizenöt réz.

Yandra néhány különös szót suttogott. A fiú elmosolyodott álmában, és a másik oldalára fordult. Közben óhatatlanul a mellényzsebe felé tévedt a keze, amelyben immár számára elképzelhetetlen nagyon lapult.

A férfi bólogatni kezdett, aztán felegyenesedett, és sietve indult egy irányba. Yandra szótlánul követte. Tudta, hogy még nincs vége a tennivalóknak: az Őriző szerepet szánt a csontgombnak, a fiúnak és a Tűzhölgynek is. Éppen azon munkálkodott, hogy összekösse a szálakat.

– Hová megyünk? – kérdezte, miközben a férfi kezébe nyomta a gombot.

– A Kék Vitorlához.

Yandra a zenét már négyutcányira hallotta, a részeg gajdolást valamivel közelebb. Az egyik hajó matrózai bizonyára kimenőt kaptak aznap éjszakára. Yandra jelentéktelenség burkát vont a kettőjük köré – ám nem az történt, amire számított. Az Őriző nem szándékozott bemenni a hajókajütőt formázó bejáraton. A hátsó ajtóhoz sétált, és hanyagul nekidőlt a falnak – mellvértje messzire csillogott a sötétben. A piszkos udvaron mindössze egy kút és egy árnyékszék állt. Yandra mindegyiktől távol, valahol középben állapodott meg. Karjait keresztbe fonta. A várakozás semmit nem jelentett számára: régen megszokta már.

Hangos hahota és ordítózás szűrődött ki odabentről, és valami népszerű kocsmadal eltorzult dallamai.

Aztán, kisvártatva csoszsanó, lomha léptek és érdes hang gazdája közeledett.

– Megyek, alszok egyet a győzelemre.

– Csak nehogy elbízsd magad – hallatszott egy kiáltás bentebből.

Aki kijön... – üzenté az Őriző. – Ő a mi emberünk. Azt kell hinnie, hogy a fiú kifosztotta.

Yandra szótlanul bólintott, mert megértette, mi a férfi terve: a kölyök így összefut majd a Tűzhölgygyel és a Jégúrral.

Az ajtó nyikorogva tárult ki, mögötte pedig egy dülöngélő, erősen kopaszodó alak bukkant fel – mukkanni sem volt ideje. Amint elengedte a kilincset, puffanva terült el a porban, az ajtó pedig magától becsukódott. Az Őriző közelebb lépett.

– Igen – hunyorgott. – Így jó lesz.

Leguggolt az ájult férfi mellé, és a zsebébe nyúlt. Gondterhelten halászott elő belőle egy ezüst sepiát, majd még másik két érmét: egy egész és egy félbetört tízrezest. Yandra várakozásteljesen nézte, amit a másik csinál, majd magában bólintott, amikor az elővette a csontgombot, és a férfi feje mellé dobta.

– Mehetünk? – kérdezte halkan.

– Még nem – egyenesedett fel az Őriző. A kúthoz sétált, és a tövében növény sűrű fücsomók és csalánlevelek közé ejtette az ezüstöt. A másik két érmét messzire hajította a Kék Vitorla mögötti sikátorban. Leporolta a kezeit, aztán bólintott.

– Most már mehetünk.

– Hová?

– Hát aludni! – mosolyodott el a férfi, és barátságosan kinyújtotta a kezét. – Erionba.

Lora

*P.sz. 3691., Alborne terce,
az Ébredés havának 14. napja*

Megfordulok, és mélyen a borostyánszín szemekbe nézek. A félelf szabó elakad a mondandójában, és majd' egy évszázados kora ellenére elönti a pír, ahogy gyengéden végigsimítok az arcán.

– Valódi művész vagy, Gilaon – hízelgek neki, de nem csábítón, inkább barátságosan. – Ha új ruhára lesz szükségem, már most tudom, kit keresek majd.

– Megtisztel, asszonyom – hajol meg ismét, de a vállára teszem a kezem, és ez megakasztja a mozdulatban.

– Mondd csak, mennyi ideje ismerjük egymást?

– Majdnem két éve – felel készségesen.

– Akkor felejtse el ezt a hajlongást végre – mondom neki. Gilaon elképedve mered rám: az ő szemében a kérésem az etikett lábbal tiprása. Persze, igaza van a maga ódivatú módján. Lelépek az emelvényről, és kimegyek a kis szobából; a régi ruhámat otthagynom a függöny mögött. Az előtérben nem vár új vendég, és bár korábban szerettem csevegni másokkal a ruhákról, most inkább örülök a magánynak. A tarisznyámból pénzes zacskót veszek elő.

– Mennyit adtam előlegnek? – kérdezem tűnődve.

– Egy aranyat – hallatszik a másik szobából. – De az fedezte a ruha teljes költségét.

Elgondolkodva nézek végig ismét magamon. Bár mondtam egy héttel ezelőtt, hogy ezúttal elegendő lesz valami egyenes vonalú, egyszerű szabású ruha, Gilaon nem hazudtolta meg önmagát. Mestermunkát alkotott. Korábban azért vásároltam tőle olcsóbban, mert tudta, hogy legkésőbb a következő hónapban jövök ismét. Gátlástalanul kihasználtam a jóindulatát.

Az egy aranyat nevetségesnek tartom ezért az öltözetért.

Előveszek három arany sepiát, majd kis habozás után egy negyediket is. Nem azon gondolkodom, hogy megéri-e a ruha – ezzel cseppet sem törődöm –, hanem hogy mennyi az a pénz, amit még elfogad tőlem.

Körülnézek az előtér látszólagos összevisszaságában, majd takaros toronyba rendezem az aranyakat a hatalmas asztal sarkán.

– Kész is van – bukkan fel egy terebélyes, vászonba burkolt csomaggal Gilaon. – Itt a ruha, amelyben érkezett.

Egy pillanatra megfordul a fejemben a gondolat, hogy mégis magammal viszem, de nem véletlenül hagytam a függöny mögött.

– Kis igazítással még áraban eladható. Alig hordtam.

A félelf szabó csodálkozva mered rám. Nem hagyok neki időt, hogy kérdezzen. Utoljára rámosolygok, aztán kilépek a szabadba. Motyogva búcsúzik. Még mindig a kertjében lépkedek, amikor kicsapódik az ajtó, és utánam kiált.

– Asszonyom! Loreana úrhölgy! A pénz az asztalon...

– A tiéd – felelek vissza sem fordulva. – Az összes eddigi engedményért.

Szinte látom magam előtt, ahogy tévovázik. Egy pillanatra sem állok meg, ő pedig lassan elfogadja az irdatlan nagyságú összeget. Még hallom, ahogy csendesesen köszönetet mond, aztán befordulok a következő utcába. Végre valóban hazafelé tartok.

Alig négy kereszteződésen haladtam át, mióta eljöttem a szabótól – errefelé kevesebb az emeletes épület, és több a fáradt arc. Nem a főúton sétálok, hanem az egyszerű, dolgos kezű iparosok lakhelyei között. Poros, kövezetlen utcák, dísztelen terek, rozsdás cégérek... Egy pillanatra eszembe jut: az itteni emberek többsége évek alatt sem keres annyi pénzt, amennyit Gilaonnál hagytam.

Balról hangos kopácsolás hallatszik, a késő délutáni napfény bágyadtan világítja meg az üllöt ábrázoló táblát, amely az ajtó fölött lóg. Jobbról két inasgyerek siet el mellettem, mindketten egy-egy nehéz faládát cipelnek. Agyag lehet bennük, mert hamarost betérnek egy málló vakolatú kunyhóba, amely előtt mindenféle méretű cserépedények jelölik a fazekasmestert.

Hirtelen egy keskeny sikátorból szurtos képű kislány toppan elém. Alig nyolc esztendősen lehet, de ezalatt az idő alatt tökélyre fejlesztette a száncsúszásra méltó kutyatekintetet, amellyel alamizsnáért könyörög. Legalább az egyik szülője pyar lehetett: bozontos szalmaszőke haj, magas homlok és világosszürke szempár. Tulajdonképpen egészen csinos lenne, ha nem lenne ennyire lefogyva, és alaposan megmosdana. Miközben leguggolok elé, egy pillanatra eszembe jut, hogy mit tettem volna mondjuk egy hónappal ezelőtt ugyanebben a helyzetben: szótlanul továbbmentem volna, jöttányit sem törődve vele. Bár az is igaz, hogy ló nélkül nemigen jártam erre, nehogy poros legyen a ruhám.

– Hogy hívnak? – kérdezem tőle kedvesen, miközben ő csodálkozva hátrál egy lépést. Bár mindvégig a szemébe nézek, nem kerüli el a figyelmem, hogy kék-zöld foltok tarkítják a testét, és a lábain látszik, hogy sosem láttak cipőt. De nem csupán a külsejét látom magam előtt, hanem már tudom azt is, hogy leghőbb vágya egy édesanya.

– Nida – válaszol vékonyka hangon.

– Bizonyára éhes vagy, Nida.

Ő félénken bólint, és bizalmatlanul méreget.

– Pénzt nem adok neked, mert nem hozzád kerülne – mondom, és megsimogatom a kezét. Hagyja. – De ha velem tartasz, kaphatsz vacsorát ott, ahova megyek.

Azzal felegyenesedem, és ellépek mellette. Nem nézek vissza, mégis szinte látom magam előtt, ahogy a sikátor felé fordul, tétován lép egyet, majd visszanez rám, és dönt. Már hallom is az apró, szaladó lépteket.

– Tudod, én egy kis faluban születtem északon, és sanyarúbb gyerekkorom volt, mint neked – nézek rá, amint mellém ér. Kissé félrefordítja a fejét, látom, hogy azon gondolkodik, kimondja-e, amit gondol.

– Nem hiszed, igaz?

– Te biztosan hercegnő vagy... vagy ilyesmi – helyesel felbátorodva. Rámosolygok, és közben arra gondolok, miért is ne?

– Végül is, eltart egy darabig, mire gyalog odaérünk. Elmesélem.

Nida arca felderül, és könnyedén tartja velem a lépést, hiszen nem megyek gyorsan. Egy pillanatra behunyom a szemem, hogy felidézzem az elképzelhetetlenül távolinak tűnő dwoon falut, ahol életem első tizenkilenc évét töltöttem.

– Bagoly huhogott, amikor megszülettem, úgy mesélték. A bábaasszony felsikkantott, aztán suttogni kezdett: Ranilhoz fohászkodott, a fényességes naphoz, akit a faluban imádtak... de nem lett fogantatva. Hajjal születtem ugyanis: rézsín hajjal, és a faluban azt tartották, hogy a vörös üstökű ember alattomos és rosszindulatú, és a balszerencse jár a nyomában. A vén erdész mesélte egyszer a hátam mögött, hogy mikor fiatal volt még, született egy rőthajú fiúcska. A gyermeket a szülei megsajnálták, és a falubeliek rosszalló megjegyzései ellenére megtartották. Senki nem állt velük szóba azután, és hamarosan mindketten meg is haltak valamiféle balesetben. A gyermeket örökbe fogadta egy idősebb házaspár, de hiába: odahaltak azok is. A vörös üstökű gyermek öt éves volt, amikor teljesen magára maradt. A vén erdész szerint a falut körülvevő rengeteg nevelte fel a fiút, és a legsötétebb éjszakákon hallani lehetett gonosz kacaját.

Nida arcán látszik, hogy nem hiszi az egészet, de nem szól közbe.

– Az anyám tehát elszörnyedt, amikor meglátta baljósan rőt tincseim – folytatom, miközben befordulunk egy másik utcába. – Váltig esküdözött a bábaasszonynak, hogy a férje az apám, de mivel neki is, a férjének is szép világos haja volt, biztosan tudta, hogy senki nem hiszi majd el neki. Még azon a holdtalan éjjelen kitervelték az elveszejtésemet: otthagytak egy vékony pólyában az erdő szélén.

– Akkor egyedül nőttél fel? – kérdezi még mindig hitetlenkedve Nida.

– Nem. A falu vajákosszonya, Loat vett magához. Már akkor is vén volt, akár az országút, amikor megtalált azon a hajnalon. Később persze elmesélte, hogyan hallotta meg, ahogy sivalkodom, hogyan itatott egyetlen kecskéje tejével, és hogyan óvott a falusiak dühétől, de ezen csak nevettem. Hiszen süket volt, mint a rekettyebokor, és soha nem érdekelte a többi ember. Engem viszont valamiért szeretett, még ha sokszor morgott is. A nevemet is tőle kaptam, bár leginkább „hé, te lány” volt a megszólításom... Neki

köszönhetem, hogy olyanná lettem, amilyenné.

– Mert neki sok pénze volt? – szólal meg mellettem Nida vékonyka hangján.

– Nem. Azért, mert olyan dolgokra tanított meg, amelyeknek hasznát látom most is. Még alig tudtam járni, már az erdei növények nevét tanította, és azt, hogy melyiket milyen betegség ellen kell megfőzni. Később olvasni tanított csupán azért, hogy fél évszázados receptek leírását betűzzem neki a megsárgult pergamenlapokról. Minden egyes falatért meg kellett dolgoznom, és attól kezdve, hogy felértem a legfelső polcot, amin Loat a szárított növényeket tartotta, mindent nekem kellett csinálnom helyette. Mert a falubeliek eljártak hozzánk minden apró-cseprő dologért. Velem nem álltak szóba, nehogy bajt hozzak rájuk, de az öreget gyakran felkeresték, ha beteget kellett gyógyítani, ha nem ellettek a kecskék, vagy ha egyik-másik ifjú viszonzatlan szerelmére keresett orvosságot.

– Miért nem álltak veled szóba?

– Mert azt hitték, hogy a jelenlétem is bajt hoz rájuk – felelem. – A kisgyerekeket velem riogatták. Ha egy tehén nem adott tejet, és megláttak a közelében, engem okoltak érte. Ha megdöglött egy öreg kutya, de előtte akár egyszer is megsimogattam, engem okoltak érte. Ha valamelyik gazda tyúkjait elvitte a róka, és előző nap elhaladtam a kerítés mellett, engem okoltak érte. Veres ember bajjal jár, mondogatták.

– Velem sem áll szóba senki – motyogja a kislány mellettem –, de legalább nem is utálnak.

– És tudod, hogyan bírtam ki? – kérdezem felé fordulva. Ő nagy, világosszürke szemeit rám mereszti, és megrázza a fejét.

– Hogyan?

– Sosem fogadtam el a sorsomat. Nem éreztem különlegesnek magam, és élni akartam úgy, ahogy a többiek. Irigyeltem a falubeli lányokat mézszőke hajukért. Az lett az életcélom, hogy bebizonyítsam nekik, én is érek annyit, mint ők.

Egy pillanatra elmosolyodtam. Micsoda gyermekes cél! Ám akkor, abban az elképzelhetetlenül távoli faluban élni segített.

– Loat a maga módján szintén a küzdelemre nevelt – folytatom –, a soha bele nem törődésre. „Meg vagy bélyegezve, te lány”, közölte egy szeles téli estén. „Sosem leszel olyan, mint a többiek.” Gyűlöltem, amiért ezt mondta, pedig csak nem értettem, amit ő már akkor tudott: nem születtem falusi asszonynak.

– Hanem? – kérdezi Nida kíváncsian. Eltűnődöm, hogy mit válaszoljak erre.

– Azért születtem, hogy olyan legyek, amilyen most – mondom, és elhallgatok. A gyermek is csendben lépked mellettem, talán a mesémet próbálja elképzelni. Azt hiszi, nem veszem észre, hogy piszkos kezecskéivel fekete, suhogó bársonyruhámat simogatja, amihez hasonlót sem tapintott soha. Valaha azonnal a kezére ütöttem volna, most hagyom. Neki sokat jelent.

A házfalak emelkednek, a kilincsek és az ablaktáblák egyre díszesebbek, amerre sétálunk. Egyre több ember halad el mellettünk, többen utánunk fordulnak. Furcsán festhetünk, az egyszer biztos. De nem törődöm ezzel sem. Azon gondolkodom, amit nem meséltem el Nidának.

Például, hogy Loat megtanított arra is, miként csavarjam az ujjam köré a férfiakat, hogy megörüljenek értem. Mert az öreg ehhez is értett, sőt, ehhez csak igazán! Valami öreges, torz örömmel rendezett légyottokat a falubeli legények és leányok között, és mert tudott titkot tartani, kerítónőként sem vallott soha szégyent. Mindig azt vallotta, hogy a tiltott dolgok a legvonzóbbak – fogatlan vigyorral pajzán meséket sutyorgott az ifjabb falubeli férfiak fülébe rólam, és akik a napvilágnál kerültek, mint a fertőző beteget, a sötétben megfélekedtek a hajam színéről.

Tizennyolc voltam, amikor idegen férfiak érkeztek a falunkba. Lóháton ültek, a nyelvünket törték, és szállást kerestek éjszakára. Egyedül én ismertem a közös nyelvet, és persze Loat, de ő akkor már naphosszat az ágyában hevert, a beteg félhomályban. Beszédbe elegyedtem velük, mert nem viszolyogtak tőlem, mint a falubeliek. A többi leány is közelebb jött, megpróbálta illegetni magát, de az idegenek csak hozzám szóltak. Messzi földről jöttek, másik országból, és én akkor éreztem meg, hogy semmi keresnivalóm a faluban.

Másnap büszkén távoztam az egyik ló hátán, és soha nem mentem vissza többé – talán kegyetlenség volt hátrahagynom egyedül az öreg Loatot, de fiatalon az ember mindig csak előre néz... A falubeliek tágra nyílt szemekkel bámultak utánam. Hiszen ki voltam én, hogy az átutazó külhoni nemes urak egyike foglalozzon velem? Velem, a veres hajúval, akinek a jelenléte is bajt hozott a békés emberekre!

Erigowba vittek, ahol egy magamfajta kíváncsi és mohó lány, ha elég esze volt, gyorsan haladhatott felfelé a pénz és hajbókolás számléltárján. Csakhamar egy nemes szeretője lettem, sohasem látott gazdagság vett körül és egy soha nem alvó, csodálatos város – az első, amelyet otthonomnak tekintettem. Hamar megtanultam nem csupán a nyelvet, de azt is, miképp érvényesülhetek. Azt hittem, senki férfi nem állhat ellenem. Gyorsan törtem és magasra, és semmit nem tagadtam meg magamtól, amit megkaparinthattam. Sosem gondoltam bele, hogy amit teszek, az helyes-e vagy nem. Mindig úgy cselekedtem, ahogy érdekemben állt. Mindent és mindenkit kihasználtam, hogy úgy élhessek, ahogy nekem tetszik.

Igen, még Kwitth is.

Összerezzenek, ahogy egy aprócska kéz az enyémre fonódik. Körbenézek: öntudatlanul is kivezettem Nidát a főútra. Hintók robognak el mellettünk, portékájukat kínálgató, kiáltozó árusok pultjait kerülgetjük, és igyekszünk megtalálni a megfelelő irányba haladó áramlatot a tömegben. Nida láthatólag nem szívesen merészkedik ilyen messzire a megszokott környezetétől, de aztán pillanatok alatt elfeledi félelmét: együtt kacag azokkal, akik a társukon hahotáznak, aki lócitromba lépett, ámulva néz egy kardnyelőt, és elszedül, ahogy a két- és háromemeletes házakra emeli a tekintetét.

A keze azonban az enyémbe marad.

Én nem törődöm a forgataggal, csupán ösztönösen kerülgetem az akadályokat. Azt a tajtékszín hajú, jégkék szemű férfit látom magam előtt, aki famor származása dacára, vagy tán éppen azért úgy szeretett, mint senki más. Milyen furcsa finta a sorsnak, hogy őt is csupán kihasználtam!

Eszembe jut a találkozásunk, és bár képes vagyok szándékosan is elpirulni, ezúttal őszintén festi arcomat a szégyen. Egy olcsó fogadóban láttam először, Erionban. Csupán addig törődtem vele, amíg elhaladt mellettem a lépcsőn. Jóképűnek találtam, de semmi több. A szemei olyan világos kékek voltak, mintha rajtuk keresztül a lelkéig láthattam volna.

Aznap éjjel tűz gyúlt a fogadóban. Mélyen aludtam, mint általában. Szerencsésnek mondhattam magam, mert nyitva hagytam az ablakot – így a füst kiszállt, a kiáltás hangjaira pedig felébredtem. Nem mertem leugrani, azt reméltem, még ki tudok menekülni az ajtón keresztül. A folyosón pedig újra megláttam őt, elnyúlva a küszöbön. A bal kezén aranygyűrű csillogott, és akkor éppen semmi pénzem nem akadt. A korlát már lángolt, de úgy döntöttem, megéri a pár szívdobbanásnyi késlekedést. Mindegy volt számomra, hogy ájult vagy halott: a gyűrűt akartam. Akárhogy rángattam azonban, nem sikerült lehúznom az ujjáról.

A lépcsőn már a tűzörök közeledtek, és megnyugodtam, hogy megmenekültem – ám ekkor robaj rázta meg az épületet. Annyira emlékszem még, hogy valami, talán egy gerenda eltalálta a tarkómat.

Egy Ellana-szentélyben tértem magamhoz, a főpapnő pedig elmagyarázta, hogy alaposan megégtem, és egy kopasz férfinak köszönhetem a gyógyulásom. Mikor bevezette, egy pillanatra megriadtam: ő volt, az előző nap még tajtékszín hajú idegen, akit előző este megpróbáltam kifosztani. Cseppet sem lettem boldogabb, hogy életben maradt, viszont kiderült, hogy azt hiszi: megmentettem az életét. Ezért vitt a szentélybe. Megtetszett ez az ostoba becsületesség, ráadásul gazdagnak tűnt, hiszen az aranygyűrűt még mindig az ujján hordta. Ártatlan leánykának mutatkoztam, és sejtettem, hogy tetszeni fog neki. A férfiak védtelenek a női gyengeséggel szemben. Úgy bolondítottam magamba, hogy esélye sem volt ellenállni.

Két esztendőn keresztül színleltem szerelmet, mert rájöttem, hogy igen hasznos társ, és nem is rossz szerető. Pillanatok alatt kiderült ugyanis, hogy dorani beavatott – sokáig nem árulta el, miként fogadták be ősi ellenségei földjén. Ami viszont számított, hogy sosem habozott a tudását arra használni, hogy engem megvédjen. Hogy szerettem-e? Eh...

Loat úgy tanította, hogy a szerelem pillanatnyi felforrás, utána pedig nyűg csupán. Már korán eldöntöttem hát, hogy ez az érzés nem való nekem. Azt hittem, mindent tudok erről, és nem akartam ennyire kiszolgáltatottá válni.

Később megkedveltem, persze. Érdekből mentem vissza hozzá, de be kellett vallanom magamnak, hogy nincs ellenemre a társasága. Sőt.

Nida behúzza a nyakát, ahogy felsőhajtók. Talán a tarisznyám felé nyúlka, nem tudom biztosan. Nem is érdekel igazán.

Azon gondolkodom, bárcsak előlről kezdhetném attól a találkozástól a Vendégváróban! Ha újra dönthetnék, most már másképp csinálnék mindent. Régebben sosem bántam meg semmit, egyszerűen mindig azt tettem, ami számomra jó volt. Most már sok mindent sajnálok, és a legtöbbet Kwitthel kapcsolatban.

Most már nem csapnám be, ahogy megtettem számtalanszor, és nem kényszeríteném olyan dolgokra, amelyek magától sosem tett volna meg.

Például azt hiszem, nem mutatnám meg neki a *shajaur* kártyalapot, amit a holdarcú, mellvértes férfitől lényegében elloptam. Vagy legalábbis nem engedném, hogy megvizsgálja, hiszen ő az elejétől fogva érezte, hogy hatalmas erő lakozik benne. Amikor megláttam azzal a tébolyult csillogással a szemében, azt hiszem, akkor döbbsentem rá, mekkora hibát vétettem. Annyira fájt úgy látnom! Mert Kwith mintha megőrült volna attól az egyetlen kártyalaptól – éppen ő, aki mindig büszke volt a józan ítélőképességére!

*P.sz. 3691., Alborne terce,
az Álmodók havának 19. napja*

Azon az éjszakán, vagy már hajnal volt inkább, mikor Kwitht a szobában hagyva csatlakoztam „vad-hattyús” hódolóimhoz, váratlanul Olia, az egyik szobalány kopogtatta meg a vállamat.

Szívarca és álmatag tekintete megtévesztette azokat, akik nem ismerték. Már több mint egy éve állt a Vörös Rák alkalmazásában – hamar rájöttem, hogy szemfülesebb a többinél.

A színpad közelében ültem, és Vorhynnal évődünk valami újabb ostoba, meglehetősen pajzán nóta kapcsán. Vele ellentétben én egy kortyot sem ittam, mégis ő vette észre a közeledő lányt.

– Mit akarsz? – kérdeztem határozottan. Sosem szerettem, ha megzavarták a szórakozásomat, Olia azonban ismert már: tudta, miként adja elő a mondandóját.

– Elnézését kérem, asszonyom – szabadkozott. Aztán odahajolt a fülemhez, és belesúgta: – A szobájuk felől furcsa hangokat hallottam.

– Mit értesz ezalatt? – vontam fel a szemöldököm. Még nem igazán fogtam fel, mit is jelenthet ez. Olia ismét suttogóra fogta.

– Azt hiszem, baj van.

Eddig nem csalódtam az észrevételeiben, de azért reméltem, hogy ezúttal téved. Kwith általában nem adott ki „furcsa hangokat” vizsgálódás közben. Hangtalanul átkozódtam, és elképzeltem néhány megfelelő büntetést arra az esetre, ha a lány feleslegesen zavart meg. Felálltam, és még egy utolsó pillantást vetettem Vorhynra. Egyik kezében lantját, másikban egy boros kupát tartva várta, mit teszek.

– Utánanézek – mondtam türkizzöld selyemruhám csipkés kézelőjét igazgatva, azzal elindultam a lépcső felé. Még hallottam, ahogy Vorhyn, a vén szoknyavadász szemérmetlen bókkal megszólítja a szobalányt, de már nem törődtem velük. Felsiettem az emeletre, és az illetet félretéve térdig húzott szoknyával végigrohantam a folyosón.

A szobánk ajtaja mögül valóban furcsa zajok szűrődtek ki: kacarászás, sőt, vihogás, majd minden átmenet nélkül nyögés és hörgés. Alig-alig ismertem fel Kwitht a hol féktelen gyönyörrel telt, hol fájdalmas, elkínzott hangokból. Felvontam a szemöldököm. Erősen meglepett volna, ha egy nőcskével múlatta volna az időt. Annál ő sokkal óvatosabb volt, minthogy valami vadidegen fruskát fogadjon az ágyába – ráadásul a közös szobánkban!

Tétovázás nélkül húztam elő a kulcsaimat a ruhám egyik rejtett zsebéből, és csak reméltem, hogy Kwith ezúttal kivette mind az éket, mind a saját kulcsát belülről. Nem kellett csalódnom. A zár kattant, én pedig feltéptem az ajtót.

Első pillantásra talán minden rendben is lett volna, ha Kwith nem a padlón vonaglik.

Azonnal becsuktam az ajtót, és odarohantam hozzá. Egyedül volt a szobában, a szekrény, a tükör és a három ágy úgy festett, ahogy otthagytam alig egy órája, az ablak belülről zárva, a rácsok a helyükön: támadás tehát aligha történhetett. Kwith haja csapzottan, verejtéktől síkosan terült szét a szőnyegen, ruháinak többsége tépetten lógott, felsőtestét alig takarta valami foszlány, a csontmedál pedig, amit valaha Yandrától kapott, teljesen a nyakára tekeredett. Mellette a földön a szálfegyenes varázslóbot a kristálygömbbel.

Ahogy félrebillenő fejét magam felé fordítottam, mintha nem is ugyanazt az arcot láttam volna. A szája szélén hab szivárgott, máskülönben oly éber tekintete elfelhősödött, értelemnek alig valami szikráját találtam benne. Az arcát fájdalmas fintor torzította. Nyöszörgése azonban hirtelen, minden átmenet nélkül csapott át hisztérikus kacajba.

Csitítani próbáltam, miközben mérgezés jeleit kutattam rajta. Tűszúrást vagy hasonlót vártam, ahogy végigsimítottam a testén, azonban amit találtam, annak semmi köze nem volt a mérgekhez. Bal kezében azt a *shajaur* kártyát szorongatta kifehéredett ujjakkal, amit én loptam el.

Meghűlt bennem a vér.

Fogalmam sem volt, mi történhetett a hirtelen feltápáskodni készülő, önfeledten dúdoló férfival – azt azonban sejtettem, hogy a kártyalapnak köze lehet hozzá. Kétségbeesetten próbáltam felidézni valamit, ami a segítségére lehet, de tanácstalanul csóváltam meg a fejem: nem jutott eszembe semmi használható. Mikor minden erőmet megfeszítve támogatni kezdtem az ágya felé, elernyed, majd felnyögött, és remegni kezdett. Mivel nálam majdnem egy fejjel magasabb volt, a sarkain vonszoltam el a fekhelyéig, a szétszaggatott ruhadarabokat megpróbáltam gyengéden lefejtetni róla. Ekkor azonban mintha kitört volna belőle a felgyülemlett feszültség, toporzékolt, és – noha nem ismertem fel egyetlen szavát sem – valószínűleg válogatott szitkokat vágott a fejemhez. Bár kettőnk közül én ismertem a több nyelvet, akkor hála az égieknek sikerült olyat találnia, amelyet nem értettem. Csitítani kezdtem, és igyekeztem nem elérzékenyülni, ahogy fénytelen szemeit rám emelte.

Tehetetlen voltam – mindig is gyűlöltem ezt az érzést. Azt kívántam, bárcsak Yandra is ott lett volna velünk, mert mindig akadt ötlete, mikor mi már kifogytunk belőlük. És egyre biztosabb voltam benne, hogy meg kell keresnünk. Őt, és az átkozott kártya különös gazdáját.

A földön hagyott, viharvert mécesest az éjjeliszekrényre raktam, majd a szekrényhez léptem, és a gondosan összehajtogatott ruhák alól dísztelen dobozkat húztam elő. Az övemen hordott egyik apró kulccsal sietve kinyitottam, és a tizenkét ujjnyi hosszú, keskeny üvegcsé közül kiválasztottam azt, amelyikbe annak idején elmét serkentő főzetet töltöttem. Nem áltattam magam, hogy ilyen egyszerű lenne a megoldás, de reméltem, valamennyit segít. Nem bajlódtam a ládikó újbóli elrejtésével, még be sem zártam, úgy futottam vissza Kwith ágyához.

Az ágynemű addigra már teljesen összegyűrődött, ő pedig elgyötörten, széttárt végtagokkal hevert. Alig-alig megemelkedő mellkasa szaggatott levegővétetről árulkodott. Aztán hirtelen felült, reszketve nyúlt a mennyezet felé, majd felnyögött, és a fejére szorította a kezét.

– Hagyj! – kiáltotta elkínzottan.

Leerőltettem a torkán a tejfehér színű italt, aztán beszélni kezdtem hozzá, hátha felismer. Hosszú idő után újra

ne merészelj itthagyni, te örült

végigsimítottam az arcán, és félresöpörtem a homlokára tapadó tincseket. Mikor vihogni vagy nyögdecselni kezdett, csitítottam, amennyire tudtam – a szája szegletében néha megjelenő nyálhabot pedig tiszta kendővel töröltem le.

Vártam.

Ritkán tettem hasonlót: félhangosan az összes általam ismert istenhez elmormoltam egy fohászt, a biztonság kedvéért. Forrón reméltem, hogy valamelyik csak idefigyel. Akkor gondoltam bele ugyanis először, hogy elveszíthetem – és összeszorult a torkom. A halál küszöbéről visszarántani valakit nem egyszerű, de a testi sebek legtöbbjével tudtam, mit tegyek. Egyik pillanatról a másikra megjelenő örületről azonban soha életemben nem hallottam még.

Nem áltattam magam, hogy sebtében elmormolt imáim hatására történt volna, de Kwith megnyugodni látszott. Csak bámulta a mennyezetet, és egyre rendezettebben lélegzett.

Felvettem a szoba közepéről a még mindig földön heverő kártyát, majd leültem Kwith ágya szélére, és figyelmesen tanulmányozni kezdtem, hátha találok valamit.

De nem vettem észre semmi különlegeset. A teli vigyorú, eszelős férfi látványától még mindig kirázott a hideg. Sehol nem találtam feliratot, ami tudatta volna a kártyalap nevét. A bal felső sarokban valamiféle szimbólumra lettem figyelmes, de nem ismertem fel. Díszes mintái alapján valaha főnemeseknek készülhetett ez a kártyacsomag. Az idegen nagy becsben tarthatta: hófehér hátlapjának ezüst mintáit még mindig nem koptatta el az idő – bár a festmény megfakult már kissé. Semmilyen gyűrődés vagy piszok nem látszott rajta... csupán elkopott néhány helyen, feltehetőleg a rengeteg használatból.

Ahogy hosszasan bámultam a festett férfit, úgy éreztem, mintha nem tudnám elszakítani róla többé a tekintetem.

Azonnal becsuktam a szemem – mikor újra kinyitottam, már elmúlt az érzés.

Tehetetlen dühvel vágtam zsebre a lapot, majd Kwithre néztem. Soha életemben nem láttam még ennyire gyámoltalannak. Mindig öntudatos volt, és túl büszke ahhoz, hogy kimutassa a fájdalmát. Akkor azonban falféher arca világítani látszott a mécses fényénél, zavaros tekintete nem látott engem; egész testében remegett.

– Uuee... – nyögte felém fordulva. Nem gondoltam, hogy valóban hozzám beszél, de hirtelen megragadta a kezem, és rángatni kezdte. – Lueee...

Aztán megértettem.

Luer, egy régi barátom, Kwith is ismerte. Valaha miatta jöttem Új-Pyarronba. „Igen, talán ő segíthet”, gondoltam. „Ha valaki, hát ő remélhetőleg meg tudja mondani, mi a baj.” Nyeltem egyet. Amióta a Tütoronyban lakott, nem szívesen látogattam meg. Bár velem szemben eléggé elnézőnek bizonyult, néhány dologban igencsak eltért a véleményünk.

Még Kwith előtt találkoztam vele, Erionban. Valami orwellánus fúria átkozta meg, később elmesélte az egészet. Szigorúan érdekből segítettem neki, aztán egyszer ő is kimentett a bajból, és fény derült egy közös vonásunkra: Luer is rajongott a növényekért, és igen kiterjedt ismeretekkel rendelkezett ezen a téren. Attól kezdve gyakran meglátogattam; ő Észak különleges virágairól faggatott, én pedig rengeteget tanultam tőle a Délvidékről. Sokat mesélt az előző Pyarronról és a háborúról, amely elpusztította a családját, a szülővárosát, a társait – mindent, amit fontosnak tartott addig. Túlélte, de soha nem ment vissza a romokhoz. Tiszteltem, mert képes volt mindent újrakezdeni. Belevetette magát a munkájába. Alapvetően kedélyes természete hamar új barátokat szerzett neki. A kezdetektől fogva részt vett Új-Pyarron tervezésében. Később Kwithtel akadt egy kis nézeteltérése – ha jól tudom, az iskoláik különbözősége miatt –, aztán el is költözött. Három éve találkoztunk ismét, tettünk neki néhány szívességet, ő pedig cserébe hírekkel szolgált – és megszerettette velünk a várost.

Nem szívesen zavartam volna, főleg nem az éj szaka közepén, de Kwith hirtelen mindkét kezét a fejére szorította, aztán hisztérikusan felkacagott. Nem gyógyult meg a főzettől.

Kirohantam. Bár már igen későre járt az idő, megkerestem Oliát, fél ezüstöt ígértem neki, ha elszalad Dervonhoz, egy fogathajtó ismerőshöz, és a lehető leggyorsabban idekereti.

– Minden rendben? – lépett mellém aggódó tekintettel Brager. Már nem sok dolga akadt a pár lézengő vendéggel.

– Semmi sincs rendben – válaszoltam mogorván. Aztán meggondoltam magam, és kétségbeesett arckifejezéssel néztem rá. Nem esett nehezemre, Brager pedig a szokásosnál is készségesebb lett. Röviden elmondtam neki a helyzetet, mire felajánlotta, hogy segít lecipelni Kwitht.

Olia ugyan ügyes lány, de még nem bíztam meg benne teljesen, ezért mágikus praktikáim egyikéhez fordultam. Dervon rég belém habarodott már, minden kérésemre ugrott, mintha muszáj lett volna. Minden második gondolata felém irányult, így nem volt túl bonyolult megtalálnom az elméjét. Egyszerű sugallatot küldtem neki, és nem is csalódtam. Mire leértünk az éppen keservesen zokogó Kwithtel, a kétlovas hintó a bejárat előtt várakozott.

– A Tütoronyhoz, a lehető leggyorsabban! – adtam ki az utasítást. Ez egyszer úgy döntöttem, ráérek akkor bájolgatni majd, ha Kwith kijózanodik ebből az örületből.

Ahogy a főúton sétálok Nida kezét fogva, lassan ráeszmélek, hogy régen ő vezet már. Olyannyira a gondolataimba merültem, hogy hirtelen azt sem tudom, hol vagyok. Felemelem a fejem, és körülnézek. Nagyszerű, még nem tévedtünk el.

– Hamarosan elérjük a Kettőshidat, azon átmegyünk, és utána már csak egyenesen – mondom a biztonság kedvéért, aztán újra hallgatásba burkolózom. A kislány felnőttesen bólint, holott valószínűleg életében nem volt még a saját negyedén kívül.

Egy pillanatra megtorpanok: mikor legutóbb erre jártam, még másképp festett ez a tér. Csinosabb lett a márványból emelt szökökúttal.

Mióta először megláttam, Új-Pyarron rengeteget változott. Akkor még több látszott a régi Ternanból,

a pyar kikötővárosból. A rozoga épületek többségét azóta lebontották, a főbb utakat kikövezték, és új, aprólékos műgonddal megtervezett negyedekkel duzzasztották óriásivá az idetelepedő főúri famíliák. Ez a főút keresztben végighalad a városon, tehát kényesen ügyelnek a szépségére. A tél fehérjében csillogó peridan házakat széles utcák választják el, az ember feje fölé lépten-nyomon ízlésesen díszített, az istenek hatalmát hirdető templomtornyok magasodnak. Még a városi őrség tagjainak kék-fehér egyenruhái is tökéletesen illenek a macskakövekkel kirakott utcákhoz, az ezer ágra szakadó Dorlan-folyóhoz, sőt, a gondosan rendben tartott, de eredeti szépségében meghagyott park-erdőkhöz is. Az embernek majdhogynem kedve támad letelepedni, és itt tölteni élete hátralévő részét.

Megvonom a vállam, és egy pillanatra a házak teteje felé nézek. Igen, egyvalami mindig Új-Pyarron látképét díszíti majd: a Tűtorony égbe szökő, sóként csillogó, makulátlan fehér épülete. Visszavonhatatlanul összefügg a várossal, tájékozási pontként szolgál minden itt lakónak és vendégnek, akárcsak a Katedrális harangtornya. Ablakaiból állítólag az egész várost be lehet látni, és a szóbeszéd szerint nincs is Új-Pyarronban olyan személy, tárgy vagy esemény, amelyről a Fehér Páholy ne tudna. Természetesen ezt a szóbeszédet ők maguk is igyekeznek táplálni, mint ahogy azt Luer egyszer sejtelmesen megjegyezte.

Én oda tartottam aznap éjjel.

Kicsit késlekedtünk, de nem Dervon hibájából – a jóember minden igyekezete csődöt mondott, amikor egy keskenyebb utcára értünk. Egy teljesen fekete, címer nélküli hintó ugyanis törött kerékkel, teljesen keresztbe fordulva állt az utca közepén, és egyik oldalról sem tudtuk megkerülni. Néhány álmos városi őr magyarázott valamit egy fa gyökeréről amelyik egyik napról a másikra valahogy a felszínre bukkant és arról, hogy az eszeveszetten száguldó négykerekű majdnem elütötte egy társát, de nem érdekelt. Az sem segített volna, ha dühömben kiabálni kezdek, úgyhogy csak visszahúzódtam a hintóba, Kwith forró homlokát törölgettem, és vártam, amíg ügyel-bajjal sikerült megfordítani a hintónkat, és kerülőúton elindulni.

Végül csak odaértünk. Kwith már nagyon rosszul festett, úgyhogy Dervon arcára csupán futó csókot leheltem, hogy megvárjon – az ember tartsa karban az eszközeit – aztán már rohantam is.

Mindig ellentmondásos érzelmek fűztek a hatalmas toronyhoz: áhítatot ébresztett bennem, de nyugtalanságot is. A lábánál állva az ember rádöbbenhet önnön kisszerűségére – arról nem is beszélve, hogy odabent nemigen kedvelik a magamfaját.

Impozáns, pegazusokkal ékített kovácsoltvas kapujánál bejelentettem a nevem, és hogy kihez igyekszem, majd három kötelező biztonsági ellenőrzésen kellett átjutnom. A legjobban azt a részt gyűlöltem, amikor egy kevés bőrirritáló mérget dörzsöltek a kézfejemre, megelőzendő az alakváltók beférkőzését a soraikba. Mikor először jártam itt, rengeteg kérdésem lett volna ezzel kapcsolatban. A Fehér Páholy mágusainak fellegvárában nincs olyan, aki egyetlen pillantással kiszűrné őket? Sőt, ők, akik éberén őrködnek az erkölcs felett, éppen ők használnak mérget? Kwith egyszer ezt meg is jegyezte a szokásos modorában, mire Luer csendesen csak annyit felelt:

– Akadnak olyan alakváltók, akiket csak így vehetünk észre.

– Bizonyosan – felelte Kwith kimérten, és ennyiben maradtak.

A bőröm elváltozott, ahol a savószínű, kocsonyás anyag érte, így továbbmehettem. Ahogy lépdeltem, érezni véltem a mágikus fürkészek láthatatlan, tapogatózó pillantásait.

A Körcsarnok, a Tűtorony monumentális fogadóterme mindig lenyűgözött.

Kupolájának festett istenábrázolásai tíz ember magasságból figyelik az érkezőt. A pyar istencsalád teljes pompájában, Kraddal közepén sorakozik fel, és a festő tehetségét mi sem mutatja jobban, mint hogy a Körcsarnokba belépőnek folyton az az érzése, hogy minden tekintet őt figyeli, akárhová is áll a termen belül. Engem mindig feszélyezett egy kicsit a monumentális helyiség, de szerencsére ezúttal egyáltalán nem kellett várakoznom. Az örökön kívül senkit nem láttam a Körcsarnokban.

A lakószintekre lebegő korongok, parancsóra hullámot vető lépcsők és hasonló, szinte iskolánként változó „emelők” vezettek. Kwith sosem mulasztotta el megjegyezni, hogy mennyire sok energiát emészt fel ezeknek az alakzatoknak fenntartása és védelme, de rögtön hozzá is tette, a maga kyr logikájával, hogy egy térugró pentagramma nemcsak veszélyesebb és költségesebb volna, de rút kölcsönhatásba lépne az épületben sűrűn használt egyéb varázslatokkal. Ám ha valahol, hát épp a Fehér Páholy központjában nem lepődtem volna meg semmilyen mágikus eszközön.

Luer már várt. A körcsarnokbéli pentagramma párjából kilépve az első, amit megpillantottam a szó-

nyegekkal és falikárpitokkal díszített folyosón, az ő alacsony, terebélyes alakja volt – álmosan vakargatta a füle tövében megmaradt őszes hajpamacsokat. Semmit nem változott, mióta utoljára láttam. Azonnal észrevette rajtam, hogy valami baj van.

– Mi történt? – kérdezte, miközben gyanakvó tekintettel végigmért.

– Kwith megőrült! – hadartam. Bizalmatlanul vonta fel a szemöldökét. – Ne nézz így rám, nem tréfálok!

– Hol van?

– Elhoztam, csak nem engedték be.

Kwith pár percen belül Luer saját lakhelyének puha takarókkal leterített faágyán feküdt. Jártam már korábban is a Tűtornyon belül, de akkor is megfogott az egyszerű szépség, ami a berendezést jellemezte. Semmi hivalkodó pompa, semmi túlzó ornamentika, csupán a Fehér Páholy aranyra festett pegazusa bukkan fel itt-ott: faliszőnyegeken, néhány ajtón, az ablakok rácsain.

Luer Adron felkent szolgája volt, és melleleg a Fehér Páholy megbecsült tagja. Úgy gondoltam, ha ő nem képes segíteni az időközben eszméletét veszítő Kwithen, akkor senki. Meg aztán nem is volt sok választásom.

Én az ágy szélére ülve Kwith kezét fogtam, idegességemben az ajkamat harapdáltam. Luer fölém hajolt, és hűmmögve vizslatta a tekintetével. Aztán az arca elkomorult.

– Találtál valamit? – kérdeztem szokatlanul elvékonyodó hangon.

– Nagyon erős mágia tette ezt vele – bólintott. – Óvatosnak kell lennem.

Aztán kiküldött.

Az a szoba, amelyben Luer naphosszat elmélkedett, zsúfolásig telve volt növényekkel. Ha munkája nem szólította el, naphosszat ápolgatta, nevelgette az általam jobbára hallomásból sem ismert ritkaságokat. Némelyikért hónapokat utaztak az általa felfogadott kalandozók, máskor távoli vidékekről hozatott megfelelő földet. Fáradtan rogytam az egyik karosszékbe, hiszen mióta megérkeztünk, alig egy órát aludtam. De nem akartam addig lehunyni a szemem, amíg Luer nem mond valami biztatót.

Úgy éreztem, mintha ólomsúlyok nehezedtek volna a szemhéjamra – nem kellett volna kihagyni az alvást. Felpattantam, és az ablakhoz sétáltam. Az épp felkelő kék hold sejtelmes, fakó fénybe burkolta az aludni látszó várost. A kilátás Luer ablakából mindig lenyűgözött – emlékszem, mikor először néztem szét, beleszédültem a látványba. A tiszta téli reggelen el lehetett látni a városfalakig, sőt azon túl. Majdnem kiestem.

Fogalmam sincs, mennyi idő telt el így. Az ajtó nyitódására rezzentem fel; azonnal hátranéztem.

A köpcös kis ember hunyorogva közelített.

– Mondj már valamit! – unszoltam.

– Inkább neked kellene mondanod valamit – jegyezte meg epésen.

– Jaj, ne most! Kwith jól van?

– Kutya baja – mosolyodott el, és én nem vártam meg, míg odaér hozzám. Elviharzottam mellette, át a másik szobába.

Kwith békésen aludt. Az arca kisimult, a homlokán nem csillogott a veríték, légzésének zaklatottsága lecsillapodott, a testét pedig nem rázta többé remegés.

Elmúlt a baj.

Luert az ablaknál találtam. Önfeledten gyönyörködött egy puha, kerek levelű, hosszú szárú virágban. A kékesfehér szirmok káprázatosan csillogtak. Zaklatottságomban észre sem vettem korábban.

– Na? – kérdezte áhítattal, mikor mellé értem.

– Fogalmam sincs, mi ez, Luer – mondtam őszintén.

A kis ember szemei ragyogtak, ahogy rám nézett.

– Ez itt, kérlek szépen, gyűjteményem büszkesége!

A közelben álló egyik kannát felkapta, majd óvatosan locsolni kezdte a virágot, akárha újszülöttet itatott volna.

– A neve *leithann*. Holdvirág. Elfendelben nő, és a kék hold fényében virágzik. Gyönyörű, nem?

Valóban ezt találtam a legszebbnek az eddig látottak közül. Főleg azokhoz a húsevő növényekhez képest, amikkel a legutóbb riogatott.

– Állítólag nem él meg cserépben – jegyezte meg.

– De majd én megmutatom!

Kedvesen rámosolyogtam, de szinte nem is figyelt rám, inkább a holdvirágot becézte öntözés közben. Aztán, mintha kicserélték volna, szigorú tekintettel fordult felém.

– Nos, most már hadd lássam!

Mindig meglepődtem, mennyire megtévesztő ez a gyermekes viselkedés a növényekkel szemben.

– Tessék? – kérdeztem ártatlanul mosolyogva.

– Van nálad valami, ami egy megtermett krákfenyőt is megszégyenítő hullámokat vet a manahálón!

– Ha te mondd... – vontam vállat.

– Kérem – szajkózta tántoríthatatlanul, állát felszegve. Ha kellett, a hangja parancsolóvá, és talán kissé fenyegetővé vált. Az első pillanattól kezdve tudtam, mire gondol, mégis vonakodva vettem elő a kártyalapot a zsebemből.

– Azt hiszem, ez okozta Kwith örületét – nyújtottam át neki komoran.

A kis ember szinte azonnal visszahőkölt, amint rávetett egy pillantást.

– Adron mécsesére! – kiáltott fel. Igen gyakran élt ezzel a szófordulattal.

– Ez most mit jelent?

– Azt, hogy eszem ágában sincs megvizsgálni. Semmi kedvem megörülni.

„Kwithnek sem volt”, gondoltam magamban.

– Ötleted sincs, mi lehet ez? – kérdeztem inkább. Nemet intett a fejével; zavarában az első keze ügyébe akadó növényt kezdte simogatni.

– Yandra sem tudja?

– Yandra elment – jelentettem ki hűvösen, bár fogalmam sem volt, miért kellene tudnia egy elfnek egy toroni kártyáról. Éreztem, hogy tehetetlenül toporgok: minden lehetőség megszűnt a rejtélyes idegen kilétének megfejtésére.

Luer meghökkent. Az utóbbi időben mindig együtt látott bennünket, és talán ő sem gondolta, hogy ez valaha bekövetkezhet. Inkább nem szólt semmit – aztán mintha mégis eszébe jutott volna valami.

– Ha Kwith rendbe jön teljesen, menjetek át Erigowba. Egy közbülső erioni pihenővel hamar ott vagytok, ha elég erős a szervezetetek és hamar kiheveritek a Kapuk okozta testi-lelki megterhelést... Él ugyanis Erigowban egy ismerősöm, Janisse Helmar. Az egész életét a kyr kultúra kutatásának szentelte, talán segíthet.

– Köszönöm, Luer – mosolyogtam rá, és megjegyeztem a pontos címet.

Úgyis régen jártam Erigowban.

*P.sz. 3691., Alborne terze,
az Álmok havának 20. napja*

A Tűtoronyba bejutni meglehetősen nehéz, kifele azonban pillanatok alatt az utcán találja magát az ember, ha megfelelő támogatói akadnak odabenn. Dervon már igencsak álmos volt, de készségesen visszavitt bennünket a Vörös Rákba, sőt, még fel is cipelte az ájult Kwitht a szobához; ő nem ébredt fel közben, úgyhogy végül lekísértem rajongó tekintetű kocsihajtómat, és a hintóban susogva ígértem neki életre szóló emlékü szerelmi légyottot a rengeteg segítségért. A következő csókom sajnálatos módon feledtette vele az egész éjszaka eseményeit, és pár szívdobbanás múlva már hortyogva aludt a bársonypárnás székeken.

Kwith igen sápadtnak tűnt. A mágia keltette örületől Luer szerint teljesen megszabadult, de a hintóban végig vonaglott, mintha le akarna rázni magáról valamit, és képtelen voltam felébreszteni a rémálomból. Jobbnak láttam hát mellette maradni: végigvirrasztottam az éjszaka hátralévő részét.

Hogy el ne aludjak, a napkeltéig hátralévő utolsó órát idegesen járkálva töltöttem. Fáradt voltam és éhes, az idő rettentő lassan telt. A kofaasszonyok és az utcában dolgozó iparosok együtt keltek a nappal, zsémbes készülődésük messzire elhallatszott a hajnali csendben. A bágyadt reggeli fény mellett azonban legalább nem esett annyira nehezemre a virrasztás. Kwith addigra már nyugodtan aludt, mellkasa szabályosan emelkedett-süllyedt. Reméltem, hogy hamarosan felébred, mert a szemem megdagadt, és minden

tagom fáj az alvás nélkül töltött éjszakától. Nyugtalan életmódunk dacára teljesen elszoktam az ilyesmitől, mert három éven keresztül Yandra őrizte az álmunkat. Az elf mindig olyan éberem aludt, hogy semmitől nem kellett tartanunk mellette.

Az a reggel borzalmasan indult.

Korgó gyomorral az ablakpárkányra támaszkodtam, és kibámultam Új-Pyarron egyik fő utcájának reggeli forgatagába. A cselédek már visszafelé tartottak a bevásárlásból, díszes hintókban hivatalnokok igyekeztek a dolgukra. A sok magas, szőke pyar között mérgelődve próbált utat törni magának egy páncélos törpe, nevetésre ingerelve a távolabb állókat. A szokásos, hatfős őrzőpont pontosan akkor tűnt fel két utcányira a téren, amikor az alig felkelt nap egy pillanatra elbújt a közeli templom tornya mögött.

Gondolatban folyamatosan Kwithhez beszéltem, hátha megkönyörül rajtam, és felébred.

Mintha meghallotta volna.

– Lora...

A hangja erőtlen volt és elkínzott. A feje hasogathatott, mert az egyik kezének ujjával a halántékát kezdte masszírozni. Nagy nehezen kinyitotta a szemét – szinte azonnal visszacsukta, az éles fény még az elhúzott függönyökön keresztül is bántotta. Haja kócosan és csapzottan tapadt a bőrére, szemei beesetten sötétlettek szokatlanul sápadt arcában.

De legalább felkelt.

– Hogy érzed magad? – kérdeztem, miközben lassan odalépdelt hozzá.

– Mint akit három ló taposott meg az éjjel. Vagy négy – válaszolta mogorván, és felkönyökölt. Ebből sejtettem, hogy valóban ocsmányul érzi magát, mert bár soha életében nem járt Toronban, ösztönösen irtózott a páros számoktól, akárcsak az ottaniak. A Yandrától kapott csontnyaklánc megfordult, és a hátán lógott lefelé. Megszokásból a gyűrűsujjához kapott, és kétségbeesetten nézett körbe. A botját, amit elővigyázatosságból végig magammal cipeltem, a falnak támasztva találta meg. Kinyúlt érte, és a kristálygömbbel ékes drakfa engedelmesen suhint a kezébe. Mire odaért, gyűrűvé vált ismét.

– Mi történt az éjjel? – kérdezte a fejét csóválva, miközben az ujjára húzta.

– Én is ezt szerettem volna megkérdezni – bólintottam elcsigázottan.

Összehúzott szemöldökkel méregetni kezdett.

– Te virrasztottál – állapította meg.

– Mivel valakinek vigyáznia kellett rád, amíg nem voltál magadnál – jegyeztem meg epésen.

– Lora, ez fontos! – tette a kezét az enyémre. – Tudnom kell, mi történt tegnap.

Egyáltalán nem lepődtem meg. Neki mindig mindent tudnia kellett.

– Fogalmam sincs – vontam meg a vállam. – Mire bejöttem, már a földön hevertél, és úgy viselkedtél, akár egy bolond.

Egy pillanatra eltöprengett, mintha megpróbálná felidézni az elmúlt éjszakát. Megszokásból beletúrt a hajába – ujjai azonban elakadtak a kócokban. Yandra rengetegszer tanácsolta már neki, hogy vágassa rövidre, de ebben az egyben sosem hallgatott rá. Aztán felkapta a fejét.

– Hát persze! A Bolond!

– A micsoda? – kérdeztem fásultan.

– A kártyalap. Az okozta a tegnapiakat.

Körülnézett, hátha megpillantja. Miután nem találta, kérdően nézett rám. Kinyitottam az éjjeliszekrény fiókját, és átnyújtottam neki a lapot; nem vette el, az arcára enyhe viszolygás ült ki.

– Nem érdekel, mi ez?

– Már megpróbáltam kideríteni – közölte hűvösen.

– Voltam Luernél.

Egy csapásra figyelmessé vált, mintha eltűnt volna a fáradtsága, a fejfájása, minden.

– És?

– Ő gyógyított meg.

– De mit mondott a kártyáról?

Lebiggyesztettem az ajkam.

– Csupa olyasmit, amit eddig is tudtunk. De ő is a kártyának tulajdonította az állapotodat.

– Neki sincs fogalma, mi ez pontosan – biccentett elégedetten. Ez egyfajta hiúsági kérdés volt közöt-

tük.

– Ő nem. De ismer valakit, aki talán igen. Erigowban.

– Akkor mire várunk? – kérdezte.

– Arra, hogy egy kicsit rendbe szedjem magam – közöltem bosszúsan, és elindultam kifelé, hogy legalább az arcom és a kezem megmossam. „Nem igaz, hogy nem vette észre, mennyire elnyűtt vagyok!”, gondoltam, és hagytam, hogy a fáradtság teljesen kiüljön az arcomra.

– Ne haragudj – mondta bűnbánóan, majd pillanatok alatt megfegyvelmezte a vonásait. – Amíg le-mész, én felöltözöm. Ha találkozol Bragerrel, nem vetnék meg egy reggelit...

Kiviharzottam, és becsaptam az ajtót. „Épp most aggódtam érte végig egy éjszakát, erre ez a hála!”, zsörtölődtem, de a megkönnyebbült mosolyt nem tudtam visszafojtani. Túlélte.

Mire visszaértem, Kwith vajszín ingben, fekete bőrnadrágban, viseltes mellényében ült az ágyon, és a kártyalappal a kezében merengett. A reggeli érintetlenül hevert mellette az ágyon. Jöttömre felvonta a szemöldökét, de csendben maradt.

– Mi az? – torpantam meg azonnal. Ismertem jól; tudtam, hogy semmi jót nem jelent a hallgatása, ha efféle méla tekintettel párosul.

– Eszembe jutott az álmom.

Egy mozdulattal lehúztam magamról az éjjeli, erősen megviselt türkizzöld ruhát, mit sem törődve a kapsokkal és összefogó szalagokkal és melleleg cseppet sem zavartatva magam attól, hogy Kwith is a helyiségben tartózkodik. Ledobtam az alsóruhákat is. Már jóval Yandra csatlakozása előtt felhagytunk minden testi kapcsolattal – bár az is igaz, hogy hosszú ideje először látott meztelenül. És három esztendő óta nem akadt olyan reggel, amikor kettesben lettünk volna. Lopva hátrasandítottam, és élvezettel elmosolyodtam: elfordult, amíg öltöztem. Talán az ő fejében is ugyanaz járt, mint ami az enyémben. A fáradtság mintha elillant volna a tagjaimból, ahogy kecsesen a szekrényhez léptem egy új ruháért.

– És?

– Minden részletére emlékszem – közölte vontatottan –, de... Nem értem.

Meglepődtem. Soha nem tulajdonított jelentőséget az ilyesminek.

– Meséld el! – fordultam meg, mintha észre sem venném, hogy még mindig meztelen vagyok. Emlékeztem a szörnyű rémálomra a hintóban, úgy sejtettem, az következik.

Kwith zavartan túrt a hajába. Láttam rajta: nem látja értelmét annak, amit tenni készül. Mégis megvonta a vállát, és vontatottan belekezdett.

– A földön hevertem, a kezeim előttem összekötve. A szél olyan erővel fújt, hogy az arcomba hulló hajtincsektől szinte semmit nem láttam. Szó szerint vacogtam, és rettenetesen gyengének éreztem magam; teljesen biztos voltam benne, hogy nem tudok felállni. Körülöttem ezüst- és aranyfény lüktetett vakító erővel. Behunytam a szemem, és hirtelen olyan érzés fogott el, mintha egy hatalmas tölcserbe zuhanva forogtam-pörögtem volna...

Itt szünetet tartott: az álom minél pontosabb felidézésére összpontosított. Nem szólaltam meg, ne-hogy megzavarjam. Elővettem egy fűzöt, majd egy csinos, kissé kacér liliomfehér ruhát, és miközben ma-gamra öltöttem őket, megpróbáltam én is elképzelni a látomást.

– Aztán megérkeztem – folytatta vontatottan. – Olyan sötét volt, hogy a tulajdon orromat sem láttam. Ekkor egy női hang valami általam ismeretlen nyelven kezdett beszélni. Nem láttam meg a nőt a sötétben... Aztán felébredtem.

A szemébe hulló tincseket egy mozdulattal hátrasöpörte, majd, mint aki jól végezte dolgát, hátradőlt az ágyában.

– Semmire nem emlékszel a szövegből? – kérdeztem, miközben megnéztem magam a szobánk falára erősített embermagas tükörben. Kwith nagyon jól tudta: én több nyelvet ismerek, mint ő. Gondolkodni kezdett.

– De. Egy szót többször is említett... Berna. Valahogy így hangzott.

Felvontam a szemöldököm.

– Talán Werna. A shadoni nyelv fővárosi nyelvjárásában angyalt, védelmezőt jelent.

Kwith eltöprengett. Szokása volt elejétől a végéig átgondolni dolgokat – de általában hasznosnak bizonyult. Ilyenkor jött rá olyan összefüggésekre, amelyek korábban elkerülték a figyelmét.

Mint akkor.

– A nő! – kiáltott fel. Jégkék szemei mélyén az a tűz lobogott, amelyet a felfedezésre váró talányok szítottak.

– Milyen nő?

– A koldus tegnap délután, emlékszel? Ugyanezt mondta! „Az őriző megjött.”

Nem emlékeztem semmiféle koldusra. Sőt, egyenesen nem volt szokásom a koldusok megfigyelése. Valószínűleg még mindig értetlenül bámultam rá, mert lemondott a magyarázatról.

– Mindegy. Meg kell keresnünk.

– Kwith, nekünk Erigowba kell mennünk! Minél hamarabb!

– Neki is köze van ehhez az egészhez!

„Hát jó”, sóhajtottam. Fogalmam sem volt, miért olyan fontos az a koldus, de ellenkező esetben ő is velem jött volna. És azt régen megtanultam már, hogy ha ő a fejébe vett valamit, képtelenség volt vele vitatkozni.

Tehát ahelyett, hogy azonnal Erigowba siettünk volna Luer ismerőiséhez, egy nincstelen asszony keresésére indultunk. Akkor még számomra is ostobaságnak hangzott, de beleegyeztem.

Ennél sokkal örültebb dolgokat is tettünk már együtt.

Kwith

A játszma folytatódott, de Kwithriat-Il Alariachot egyre kevésbé érdekelte.

Oldalra pillantott, le az utcára, ahol léptetve elhaladt egy lovas. Talán Ilanorból származhatott, mert ember létére olyan biztosan ült a nyeregben, akár az elfek, de tanácstalanul forgatta a fejét, mintha idegen lett volna a városban. Őket azonban nem vette észre a borostyánnal futtatott ház teraszán. Kwithriat mégis gyanakodva fürkészte, és megvárta, míg elhalad. Az évek során mélyen beléivódott ez a gyanakvás: többen kívánták már a halálukat, hogysem számon tudták volna tartani. Néha fogalmuk sem volt, kik és miért támadtak rájuk.

Lorával ketten rengeteg helyen megfordultak már, olyan élményekkel lettek gazdagabbak, amelyekről a legtöbben csak álmodhattak, kettőjük képességeivel és mágiájával pedig kisebb vagyona tettek szert az elmúlt négy esztendő alatt – általában nem mutatkoztak gátlásosnak, amikor aranyakról esett szó. Nem mindig cselekedtek a pyarroni erkölcs szerint, a tudásukat pedig mindenhol megfizették. Azért akadt olyan is, amit Kwith már helytelenített: például amikor egy hatalmas lakoma alkalmával megmérgezték egy déli városállam, Emeth egy befolyásos előjáróját. Nem törődtek vele, miért áll a másik városatya útjában. A kotyvalékot és az ellenszert, amellyel később zsarolni lehetett az idős férfit, Lora főzte, Kwith pedig értett hozzá, hogyan csempésszen bármit észrevétlenül akárhova – például mások italába. Egyszerűen láthatatlanná tette, és pusztá akaratával mozgatta.

Tudta, hogy Doranban megvetették volna a mágia efféle lealacsonyításáért... de az életben más erkölcsök érvényesültek, mint az iskolában...

Nos, valahogy így szaporodtak az ellenségeik. Yandra a legjobbkor találta meg őket.

Kwithriat hátán végigfutott valami hűvös borzongás. Oda sem figyelve babrálta a medálját, miközben arra próbált rájönni, mi az, ami nincs rendjén ezen a helyen.

– Kwith... – hallotta maga mellől az ismerős, dallamos hangot. Felnézett, és rájött, hogy a többi játékos rá vár.

Az asztal közepén fehérkeretes lap hevert elsőnek: a Kiméra.

*P.sz. 3688., Krad kvartja,
az Ifjak havának 13. napja*

Erion egyik csendes, ódon fogadójában, a Smaragd Kimérában béreltek maguknak szobát. Máskor is megfordultak már ott, biztos pontként gondoltak rá a gigászi városon belül. A galambösz hajú tulajdonos azt állította, hogy az épület alapjait még Godora idején fektették le, de természetesen senki sem hitt neki. Egyesek kinevették az öregot a háta mögött, mások csendes örültek tartották, mert nem engedett mindenkinek megszállni a fogadójában, csak akit valamilyen általa felállított mérce alapján méltónak talált. A többieknek olyan magas árat szabott, hogy elvette a kedvüket a maradáستól.

Kwithriatot és Lorát azonban kedvelte valamiért – és ők is szívesen időztek ott. A szobák kellően tágasak, az ablakok megnyugtatóan rácsosoztak voltak, a kőfalak pedig kint tartották az Erionra oly jellemző hőséget. Nem tudtak rájönni, hogy a tulajdonos mi alapján választja ki a szállóvendégeit. Kwith még az elején szemügyre vette az idős férfi auráját, és nem látott benne örületet – csupán gyanúsán egyszerű, tiszta színeket, és a türkizes árnyalatot, amellyel korábban nem találkozott. Nem kutakodott tovább, inkább tisztelettel adózott az öreg emberismeretének, ugyanis ottlétük alatt semmi kellemetlenség nem történt. A Smaragd Kiméra a pihenni vágyók számára ideális hely lehetett – ha a tulajdonos úgy ítélte. Többen megpróbáltak ugyan erőszakhoz folyamodni, de egyikük sem ért célt.

Egyszer hangosat csattanva vágódott ki az ajtó, és néhány nagyhangú pernahajder lépett be rajta. Az öreg sajnálkozva ingatta a fejét, és halk hangon közölte velük, hogy sajnos nem szállhatnak meg a Smaragd Kimérában. Az egyik megtermett férfi – talán a vezetőjük lehetett – kötekedni kezdett a galambösz hajú öreggel, és mikor látta, hogy az hajthatatlan, nekiment. Kwith hitetlenkedve nézte végig, ahogy a tulaj-

donos egyetlen rosszalló pillantására megtorpant a vezető, és elcsendesedtek a többiek. Aztán mindhárman megvert kutyaként hátráltak ki a fogadóból, és nem jöttek vissza többet.

Az ivóban tehát akkor is, mint mindig, csendes és meghitt hangulat uralkodott. A fal mellé húzták oroszlánlábú asztalukat, és csak két széket hagytak mellette. Lora forralt borral, Kwith frissen főzött teával teli csészéjét bámulta – nemigen törődtek az asztaloknál elvéve ülő többi vendéggel. A bejáratí ajtó ki nyílására persze mindketten felrezzentek. Az évek során szórakozásukká lett annak találgatása, hogy az új vendégjelölt maradhat-e az öreg tulajdonos szerint, avagy nem. Így még az unalmas, hétköznapi emberek is érdekessé válhattak.

A belépő sem tűnt különlegesnek.

Első pillantásra férfinak látszott, legalábbis Kwith számára; ujjnyi hosszúra vágott szalmaszőke haja kuszán állt a feje tetején, hegyes füleit bárki láthatta. Elnyűtt ruházata – a valaha sötétzöld nadrág és bő, vaj-szín ing – a szürke különböző árnyalatait vette fel a használat során. Semmilyen fegyver nem látszott nála, a testtartása azonban magabiztosságról árulkodott. Mellette az erős szél besüvöltött az ivóba, körbetáncolta a közepén álló sárgaréz kiméra-szobrot, és kisöpörte az állott levegőt. Aztán a jövevény hunyorogva beljebb lépett, majd becsukta maga mögött az ajtót.

Jártak már nem egy olyan városban, ahol senki nem látott még elfet, de Erionban mindennaposnak számított a felbukkanásuk.

Kwith hümmögött, majd suttozó hangon kijelentette:

– Egy ezüst, hogy nem alhat itt.

Lora hátrafordult, hogy szemügyre vegye, közben a mutatóujja köré csavarta egyik vöröses tincset.

– Egy arany, hogy igen. Az öreg nem szokta elküldeni a magányos nőket.

– Ez nő?

– Nézd meg jobban – vigyorgott Lora.

– Nekem minden elf egyforma – vont vállat a varázsló, aztán a kezét nyújtotta. – Állom az aranyat.

Szokás szerint kezet ráztak, aztán mintha mi sem történt volna, belekortyoltak az italukba.

Az öreg az egyik oldalsó ajtón keresztül kocogott az idegen elébe. Az elf majdnem két fejjel magasodott az apró, töpörödött ember fölé. Ahogy a fogadós felnézett rá, szinte azonnal behúzta a nyakát, és hellyel kínálta. Valamit beszéltek is, de Kwith nem hallotta. Aztán a galambősz hajú tulajdonos eltűnt, hogy alig egy perccel később gőzölgő itallal teli csészét tegyen az elf elé.

Az leült, a varázsló pedig lemondón húzta el a száját.

– Úgy látszik, te nyertél – morogta az eseményeknek háttal ülő Lorának. A boszorkány ajka fölényes mosolyra húzódott, ahogy lopva ismét hátrapillantott.

– Biztos voltam benne.

– A szobában megadom – sóhajtotta Kwith, majd vállig érő hajába túrt. Lora bólintott, és úgy tűnt, már el is vesztette érdeklődését az egésszel kapcsolatban. A varázslót azonban érdekelte, hogy mit talált az öreg az elfben, ami miatt nemcsak megfelelő szállóvendégnek tartotta, de ennyire készséggé lett. A harmadik szemére és őseitől örökölt tehetségére hagyatkozott a nő megítélésében. Elég messze ültek egymástól, így csupán általánosságokat tudott megfigyelni, és nem tapasztalt semmi különöset – fűszín, ködszerű burok, elf lélekhez illőn terebélyes.

Az idegen azonban szinte azonnal felemelte a fejét, mintha csak megérezte volna a fürkésző pillantást. Nem nézett körbe, hanem egyenesen Kwithre meredt. A varázsló sosem találkozott még olyannal, aki észrevette volna kutató tekintetét. Nyelt egyet.

Az elf felpattant a székéből, és határozottan feléjük indult.

– Légy résen, idejön! – súgta Kwith alig mozgó ajkakkal. Lora aprót bólintott válaszként. Íjhúrként feszülő idegekkel, mindenre felkészülten ültek az oroszlánlábú asztal mellett. A varázsló néhány hatalomtól nehéz szót mormolt arra az esetre, ha az idegen támadni akarna. Az azonban nem tett semmi olyasmit, amivel táplálta volna Kwith gyanakvását. Átvágott a termen, kikerülte a sárgaréz kimérát, és hamar odaért hozzájuk. Közelről már jobban látszott, hogy nő: ívelt szemöldöke, hosszú szempillái, kecses testtartása, apró, feszes keblei nem hagytak kétséget a szemlélőben.

– Mit akarsz? – kérdezte a boszorkány ellenségesen. Az elf tudomást sem vett a kérdésről. Mindketőjüket alaposan végigmérte, majd a legközelebbi széket az asztal szabad oldalához húzta, és letelepedett

melléjük. Kezeit feltette az asztalra, talán hogy ne keltsen gyanakvást. Lora elámult: az elf bal kezének középső ujján rubinköves, kitárt szárnyú sárkányt mintázó aranygyűrű ragyogott. Azért a csecsebecséért több falut vehetett volna magának, a nő mégis elnyűtt, viseltes ruhákat hordott. A varázsló fanyar mosollyal pillantott Lorára: tudta, hogy a boszorkány számára e kettő szinte összeegyeztethetetlen.

Az addig mormolt szavak hatás nélkül enyésztek el, mert Kwith nem fejezte be a varázslatot.

– Nem mondtam, hogy leülhetsz – szűrte a fogai között. A közös nyelvet használta; sem Lora, sem ő nem tanult meg soha elfül, sosem érezték szükségét. Amikor azonban az idegen végül megszólalt, a varázsló elképedt.

– Veled tartok – jelentette ki amaz.

Kyrül.

Kwithnek beletelt egy kis időbe, amíg felfogta a szavak értelmét, bár Doranban rengeteg időt fordított arra, hogy beszélni is képes legyen ősei nyelvét.

– Mit mondott? – kérdezte Lora idegesen.

– Velünk szeretne tartani – felelte Kwith zavartan.

– Micsoda? És mégis miért nem beszél úgy, hogy én is értem? Csak nem gondolod, hogy...

– Várj már egy kicsit – intette le a varázsló, majd az elf felé fordult. – Miért... ezt a nyelvet használod? – kérdezte akadozva. Évek, talán évtizedek óta nem volt szüksége arra, hogy megszólaljon kyrül.

– Nem akarom, hogy a Tűzhölgy értse – felelte amaz egyszerűen. Nyilvánvalóan Lorára gondolt, aki idegesen piszkálta a fülbevalóját.

– Ő a társam. Nincs titkom előtte.

Az elf bólintott.

– Tiszteletben tartom a kötődésedet, de jobban tennéd, ha elküldenéd. Felesleges veszélyforrás.

Kwith arcán harag suhant át.

– Nem küldöm el a társamat, akit négy éve ismerek azért, mert egy idegen ezt javasolja.

– Akkor veletek tartok.

A nő tántoríthatatlannak tűnt. Kwith a hajába túrt idegességében.

– Mégis miért?

– Egyezséget ajánlok: melletted maradok, ha te is segítesz, amikor eljön az ideje.

– Miből gondolod, hogy egyáltalán megfontolom az ajánlatot?

– Védelemre van szükséged.

A varázsló végre megértette, mit akar az idegen. Akkortájt valóban fontolgatták, hogy fegyverforgatót vesznek maguk mellé. Lora boszorkányos ügyességgel forgatta hajtú-törét, de mindez kevésbé számított a mágiájuk nélkül. Ideig-óráig tucatnál is több társuk akadt már – noha nem alakult ki határozott elképzelésük a testőr személyével kapcsolatban, addig mégsem akadtak megfelelőre.

Az előző nap azonban Khalidnál, a dzsad felhajtónál, Lora egy kedves ismerősénél jártak. Többször megfordultak már nála, és legutóbb már azt dörögte a szakállába, hogy nekik képtelenség megfelelő testőrt találni. Az előző délután azonban felderült arccal fogadta őket, és azt mondta:

– Megsókolhatnátok a papucsom szegélyét, barátaim, mert olyasvalakit találtam nektek, akinél különben nem is járt még nálam!

– A papucsot hagyjuk, talán megelégszel a megbeszélte pénzüsszeggel is – sandított Lora a viseltes lábbelire.

– Megvárjátok, vagy odaküldjem?

– Jöjjön a Kimérába – bólintott Kwith.

Egész előző este várták Khalid emberét, de nem érkezett senki. Ahogy a varázsló az idegenre nézett, kételkedve vont fel a szemöldökét. Egyáltalán nem gondolta, hogy egy elf lesz az – bár ez talán megmagyarázta a késést. Korábbi tapasztalatai azt mutatták, hogy a könnyűléptű nép ugyan jól bánik az íjjal, de a közelharcban nem jeleskednek igazán. Kwith ismét végignézett a nyurga alakon. Az közönyösen forgatta a gyűrűjét vékony ujjá körül, és még mindig nem tett semmi fenyegetőt. De nem is tűnt úgy, hogy akár saját magát képes lenne megvédeni.

– Khalid küldött, igaz? – kérdezte Kwith. A nő bólintott. Lora felismerhette a nevet, mert az asztal alatt megérintette a varázslót a lábával, és ahogy összevillant a tekintetük, hangtalanul azt kérdezte, mi ez

az egész. Kwith türelemre intette, és ismét az elfre nézett.

– Sajnálom – közölte kimérten. – Nekem... illetve nekünk fegyverforgatóra van szükségünk.

– Nem kell fegyver ahhoz, hogy megóvjam az életedet, Jégúr – vont vállat amaz.

Kwith egy pillanatra meglepődött a megszólításon, aztán valami más ragadta meg a figyelmét. A fegyver szükségtelenségéről nem kívánt vitát nyitni, ugyanakkor nem hagyta nyugodni a nő magabiztossága. Minden elf, akivel addig találkozott, öntelt volt, de talán ennyire egyik sem. Ez így túl veszélyes. Még akkor is, ha Khalid megbízott benne annyira, hogy hozzájuk küldje.

Ki a fene ez az elf? – kérdezte Lora a szellemnyelven. Sosem volt türelmes típus, és rosszul tűrte, ha semmibe vették. Kwith számított rá, ezért a vonásain semmi nem utalt a beszélgetésre.

Azt mondja, Khalid küldte.

Tucatnyi jobb testőrt találok egy napon belül – biggyesztette le az ajkát becsmérően a boszorkány.

Talán. Elküldjem?

Ne még.

A varázsló enyhén biccentett, majd az idegen felé fordult.

– Nézd. Rengeteg hozzád hasonlóval akadt már dolgunk.

A szeme sarkából látta, hogy Lora kissé arrébb húzódott, és a hajtűjét kezdte babrálni. Az elf meg sem mozdult, csupán abbahagyta a gyűrűvel való játékot. Láthatóan semmibe vette a boszorkányt, mintha az ott sem lett volna. Kimérten Kwithre nézett – a szeme ibolyakék volt, mint az alkonyi égbolt. A tekintetében nyoma sem akadt félelemnek vagy meghunyászkodásnak. Inkább valamiféle nyugodt közönyt sugárzott.

– Nem hinném.

Ebben a pillanatban Lora kihúzta a hajtút a kontyából, hogy fenyegetően az elf torkának szegezze. A fegyver azonban alig lendült a levegőbe, amikor az idegen követhetetlenül gyorsan kinyúlt felé, kicsavarta a boszorkány kezéből, és látszólag minden erőfeszítés nélkül, egyetlen sima ívvel az asztalba dőfte.

A következő pillanatokban szinte vágni lehetett a csendet az asztal körül.

A penge beleszaladt a vastag tölgyfába teljesen, csupán a markolat látszott ki belőle. Kwith nem nézett ki annyi erőt a nyurga alakból – egyáltalán, élő ember fiából – amennyi egy ilyen mutatványhoz kellett volna. Megnémulva pillantott Lorára, az ő tekintetében is megdöbbenést látott.

– Hé! A hajtűm... – a boszorkány felháborodása nem volt őszinte: csak suttogni tudott a döbbenettől.

– Ti emberek... mindig próbára tesztel – jelentette ki az elf immár a közös nyelven, és lemondóan megcsóválta a fejét. Aztán Kwith felé fordult. – Ha nem bízol bennem, miért nem veszel szemügyre úgy, ahogyan nemrég próbáltál? – kérdezte csendesen.

A varázsló gyanakvóan mérte végig újra és újra. Soha nem találkozott még olyannal, aki nemcsak ismerte az ő képességét, de érzekelte is. Túl sok megmagyarázatlan kérdést vetett fel a pusztja jelenlétével. Az előbbi bemutató alapján azonban úgy tűnt, ha meg akarta volna ölni őket, már megtette volna... talán valóban Khalid küldte.

– Rendben – mondta végül Kwith, azzal tágra nyitotta a harmadik szemét.

A fakó, fűszin aura hengerszerűen ölelte körbe az elfet, s benne fényesen kavargó égbék és aranyszín csíkok húzódtak – becsületes, tiszta jellemre vallott, fegyelmezett elmére és erős akaratra. Itt-ott apró narancsszín foltok jelentek meg, és Kwith összevonta a szemöldökét: az elf rendkívül ügyesen titkolta izgatottságát. Mindazonáltal semmi olyasmit nem tapasztalt, ami hazugságra, lelepleződés miatti szorongásra és hasonlókra utalt volna.

Ha valóban képes megvédeni bennünket, nem találsz jobbat egy év alatt sem – üzenté Lorának. – *Megvizsgáltam.*

És?

Azt mondom, tegyünk egy próbát.

Lora bólintott, de az arcára kiült, mennyire nincs ínyére Khalid választása. Talán férfi testőrt szeretett volna, gondolta a varázsló cinikusan.

Az elf mindeközben türelmesen, behunyt szemmel ült a székén, akár valami szobor. Kezei még mindig az asztalon pihentek.

– Csak akkor tarthatsz velünk, ha mindkettőnket védelmezed – szólalt meg Kwith a közös nyelven. Az ibolyakék szemek felpattantak, és az elf szótlánul biccentett.

Lora úgy tűnt, örül, hogy végre érti, amit a másik kettő beszél. Leengedte a kezét, amellyel addig a haját igazgatta, és azt kérdezte:

– Mi a neved?

– Hívj Yandrának.

– Nem éppen elfre vall – jegyezte meg Lora epésen. Mivel a nő figyelmen kívül hagyta a megjegyzést, tovább faggatta: – Emberek között nevelkedtél?

– Nem.

Kwith eddig faarccal hallgatta a beszélgetést, de egy pillanatra megjelent a szája szélén egy apró mosoly. A két nő teljességgel ellentéte volt egymásnak: szőke és vörös; az elf, aki több száz esztendőt is élhetett már, és az ember, aki alig harmincat. Az egyik kimérten, megfontoltan ejti ki a szavakat, a másik hadarva. Lora szeret beszélni, az idegen szűkszavú válaszai azt sejtetik, hogy ő nem. Távolságtartónak, hűvösnek és kiszámíthatónak tűnő elf, szemben egy szeszélyes, lobbanékony és elképesztően szép boszorkánnyal.

– Az én nevem Kwithriat, az övé pedig Loreana – szólalt meg. Mindketten ránéztek: Lora dühösen, az elf inkább tűnődve.

– Kwithriat. Egy császár neve.

– Úgy tűnik, sokat tudsz a kyr kultúráról.

– Elég sok időt töltöttem a tanulmányozásával.

Kwith megértően bólintott, Lorát azonban mindez nem érdekelte.

– Mennyiért vagy hajlandó a testőrünk lenni? – kérdezősködött tovább.

– Nem érdekel a pénz.

– Akkor miért akarsz megvédeni bennünket?

– Mondjuk úgy, a sors akarta így.

– A sors? Balgaság! – csattant fel a boszorkány. – Nem hiszek a sors hatalmában.

A fogadóban többen feléjük fordultak. Erionban voltak, ahol Kyel a legnagyobb hatalmú istenek egyike volt, de sokan emlékeztek még Weilára, a Sorskovácsra is.

– Én sem – tette hozzá Kwith gépiesen. Az ibolyakék szempárban egy pillanatra megvetés villant, majd Yandra ismét kyrül szólalt meg:

– A Tűzhölgy túl sokat kérdez, ostoba és meggondolatlan. Biztosan magaddal akarod vinni?

– Ezt én döntöm el – jelentette ki a varázsló ellentmondást nem tűrően. – Úgyhogy jobban teszed, ha igyekszel a kedvében járni.

Az elf talán felelni akart, de a boszorkány, mert ismét úgy érezhette, hogy kihagyták valamiből, megelőzte.

– Egy hét múlva eldöntjük, megfelelsz-e. Egyelőre nem örülök, hogy velünk tartasz, úgyhogy igyekezz...

– Lora – vágott a szavába Kwith. A tekintetük egy pillanatra összefonódott, a tengerzöld szempár hirtelen haragja pedig gyorsan elcsitult.

– Rendben – bólintott végül a boszorkány, és negédesen az elfre mosolygott. – Ha ezentúl mindig úgy beszélsz, hogy értem, és valóban képes vagy megvédeni bennünket, én leszek a legjobb barátod.

Yandra láthatólag eltűnődött egy pillanatra, hogy egyáltalán feleljen-e. A gyűrűjére nézett, aztán vissza a boszorkányra.

– Elfogadom a feltételeidet, Loreana, és a tiédet is, Kwithriat – bólintott végül, és akkor először, ki tudja, miért, elmosolyodott ő is.

Ez a kör meglepően fontosnak ígérkezett. Már rögtön az első lap értéke nagyobb volt, mint az előző köré összesen, és a második tetézte ezt.

A Bolond.

A legtöbb tudatlan azt hinné, hogy e kártya jelentése baljós, kedvezőtlen. Kwithriat hosszú percekig összpontosított, és ezúttal eszébe jutott, mit kötnek hozzá a toroni kártyajósok: a titkok tudója, a látó, aki egyszerre van jelen több helyen. Erős, meghatározó lap, a játékban is sokat ér. A varázsló azonban megborzongott, ahogy ránézett.

*P.sz. 3691., Alborne terze,
az Álmodó havának 20. napja*

A kártya kifürkészésének kudarca után másnap reggel tért magához. A feje hasogatott, és az sem derítette jobb kedvre, hogy Lora nagyjából elmesélte, mi történt vele. Nem emlékezett semmire – csupán arra a furcsa álomra, amelyben egy idegen nő szólt hozzá egy idegen nyelven.

A koravén, rezes hang ismerősnek tűnt, és Kwith töprengni kezdett, hol hallotta. Aztán eszébe jutott egy furcsa esemény az előző délutánról.

Fásult késő délután volt, a felhők mögött tompán fénylett a lenyugodni készülő nap. A régi, Ternanból maradt házak szürkén gubbasztottak a két oldalon, az újonnan épültek büszkén magasodtak följük. Ők éhesen és kimerülten tartottak a Vörös Rák felé, mint már oly sokszor, ha egy kis pihenésre és nyugalomra volt szükségük. Akik még az utcát rótták ilyenkor, mind engedelmesen húzódtak félre lovaik elől, ők mégis inkább lépésben haladtak. A fényesre koptatott macskaköveken a patkók ütemes kopogása hallatszott csupán. Yandra hallgatott, mint mindig, és szokásával ellentétben Lora is szótlanul ült a női nyeregben. Rézszínű hajának elszabadult tincsei egymásba gabalyodva csüngtek, máskor makulátlan ruháján foltok és szakadások éktelenkedtek. Hosszú utat hagytak maguk mögött. Nem is igazán tartották szemmel az utcát, talán csak Yandra. Az ő tekintetét viszont semmi nem kerülhette el.

Sokan irigyelték, de még többen nevelték ki Kwithriatot, amiért két nővel utazott együtt. Fogalmuk sem volt, mennyire veszedelmes mind a kettő – bár teljesen másképp. Tökéletesen kiegészítették egymást: Lora nőiességével, Yandra megfoghatatlan titokzatosságával. Az elf nő metszett arcú, szigorú tekintete, ragadozómozgása szöges ellentétben állt Lora puha, lágy vonásaival. A vörösszőke szépség rövid idő alatt bárkit megbabonázott – Kwith nem szégyellte az emlékeit vele kapcsolatban, nem érezte magát gyengének, amiért ő sem volt kivétel. Az elf inkább bámulatba ejtette azokat, akikkel kapcsolatba került.

Hamar megtanultak bízni benne. Szinte semmiben sem hasonlított az elfekről benne kialakult képre, de ahogy egyre több időt töltöttek a társaságában, úgy kezdték elfogadni. Nem hordott íjat, mint a Könnyűléptűek többsége, de puszta kézzel is jobb testőrnek bizonyult, mint bárki, akivel addig találkoztak. Sosem akart feltétel nélkül megóvni minden életet, de értük számtalanszor tette kockára a sajátját. Nem gátolta az elfek többségére jellemző ráérős nyugalom, de olykor órákig képes volt mozdulatlanul állni és figyelni egy-egy öreg tölgyfánál, békalencsés pocsolyánál. Ha pedig mesélni támadt kedve, meglepő élethűséggel festett le embernemjártá tájakat. Nem törődött a haja hosszával, de Lora rengeteg bonyolult és különleges hajfonatot tanult tőle.

Ők ketten először nem kedvelték egymást, de ha lassan is, a boszorkány megtanult bízni a különös elfben.

Ahogy ott léptetett mellettük, Kwith talán ezredszer próbálta elképzelni az életét a két nő nélkül. Persze nem jutott semmire.

Hirtelen zökkent ki a gondolataiból: a tébolyodott vénasszony szinte a semmiből toppant a lova mellé. Az állat megtorpant, és abban a pillanatban Yandra is megállította az övét. A vénasszony azonban ártalmatlannak bizonyult: mintha nem is látta volna őket. Durva rongyait molyrágta lyukak tarkították, saruja olyan kopott volt, hogy inkább mezítláb járt már. Fonnyadt, szürke haját azonban úgy szigorította kontyba valami rézdróttal, akár egy nemesasszony.

– Az Őriző! Visszajött! Az Őriző itt van köztünk! – kiáltozta rezes hangján, de csupán ennyire futotta beteg tüdejéből. Harákolni kezdett; egy utcakölyök gyorsan elrántotta a lovak útjából.

Lora, aki középen haladt, kettőjük által közrefogva, mit sem vett észre az egészből. Yandra végig figyelemmel kísérte a jelenetet, azután vizslató szemeit körbefuttatta az utcán – talán veszélyforrást keresve.

– Menjünk – mondta Kwith közönyösen, és haladásra ösztökölte hátasát. Sok bolonddal találkozott már, első pillantásra ez sem különbözött tőlük. Azonban akadt valami, ami gondolkodóba ejtette. A koldusélet piszka, bűze dacára a ráncos vénasszony megmagyarázhatatlan, büszke tekintettel nézett rá. Mintha valaha egy gazdag, talán nemesi udvartartás úrnője lett volna. Törékeny alkat, magas főtartás, fejedelmi konty... és a betegségben elfonnyadt szépség. Kwithnek saját édesanyja jutott eszébe róla. Sokáig nem tudta kivenni a fejéből a közjátékot.

Kwith nem bízott benne, hogy képes lesz valaha is tisztán átlátni, ami vele történt azon az éjjelen,

amikor megpróbálta kifürkészni a kártyát. Egy dologban azonban teljesen bizonyossá lett: álmában a koldusasszony kereste meg, és ő akart az erőteljes éjjeli látomáson keresztül sugallni neki valamit. Tudomására hozni valami fontosat, amit ő nem értett meg. Toroni származása dacára sosem hitt igazán az ilyesmiben, bár hallott legendákat álmokban halálukat lelt emberekről és másokról, akik éppen álmaik alapján kerültek el a végzetüket... Amikor azonban Lora megmondta annak a shadoni szónak a jelentését, Kwith gyanítani kezdte, talán azoknak a legendáknak is lehet némi valóságmagva.

Persze még akkor is ragaszkodhatott volna ahhoz, hogy mindez véletlenek egymásutánja, hogy ami velük történt és történik, csupán furcsa egybeesés – de valahol belül érezni kezdte, hogy sokkal több annál.

Lora valószínűleg semmit sem értett kusza mondataiból. Mégis követte egész délelőtt, talán mert tudta, hogy számára ez fontos.

A téren, ahol az előző délután látta, harsány forгатag áramlott. Egy kisebb gyülekezet egy kardnyelű mutaványos előtt bámészkodott. A lovasok egymást, és Dreina közepén álló hatalmas, komor arcú márványszobrárt kerülgetve igyekeztek ezerféle céljuk felé. A gyalogosok a házak falához húzódva engedték útjukra a gazdagon díszített hintókat, közben egymással perlekedve a zsúfoltság miatt. Két nemrégiben épített ház magasodott a többi fölé – tehetős polgárok lakhatták, mert az ajtótól kövekkel kirakott út vezetett az utcára. A pár esztendeje letett kockaköveket még nem koptatta el az idő, de az esőlé és a napsütés már megtette hatását: márványos csillogásuk megfakult, a résekben pedig utat tört magának néhány különösen szívós gyom. A kóbor ebek egyike egy kövér pecsenyesütő ponyvája alól elcsent egy szebb darab húst. A pocakos ember arca mérgében rákvörös színt öltött, ahogy hangját kieresztve ordított.

Az égen felhők vonultak lomhán; a tompa fényben valahogy idegennek tűnt a tér, holott számtalanszor jártak már ott korábban. Kwith kapkodva kutatott tekintetével ismerős arc után, de nem találta a nőt. Kérdezősködni kezdett, de csak vállukat vonogató árusokkal találkozott. A nap már magasan járt, mire a környező utcákat is végigjárták.

Egyetlenegy maradt vissza még; a szűk kis köz első pillantásra néptelennek tűnt.

Kwith intett Lorának, hogy kövesse. Megvárta, míg a boszorkány liliomfehér ruháját kecses mozdulattal ujjai közé csipentette, csak azután indult ő is – Yandra hiányában ketten maradtak egymás védelmére.

A sikátor kihaltnak tűnt. A két tűzfal úgy fogta közre, mintha össze akarná roppantani. Az égbolt acél-szürke hasadéknak látszott odafenn. A falakról mállott a vakolat, a tövükben mocsokhalom bűzlött.

A szűk utca másik végén hirtelen egy szurtos képű, rongyokba öltözött fiú tűnt fel, és folyamatosan hátra-hátranézve egyenesen feléjük futott. Talán beléjük is rohant volna, ha Kwith éles hangon nem figyelmezteti.

– Hé, kölyök!

A tízéves forma, vékony gyerek megtorpant, ide-oda rebbenő tekintete valószínűleg a menekülési útvonalat kereste. Rögtön felmérhette, hogy a tető felé eltűnni képtelen, mert a falhoz simult. Kelepcébe esett, és ezt látta ő is. Kwith és Lora egyszerre indult el felé, lassan, nehogy megijesszék a gyereket.

– Egy öregasszonyt keresünk – folytatta a varázsló sokkal enyhébben.

– Hagyjatok békén! – kiáltotta a fiúcska, majd hátrálni kezdett. Félő volt, hogy elszalasztják. Ekkor azonban Lora anyáskodó mosollyal mutatott a gyerekre bal kezével. Mintha csak kezét nyújtotta volna felé.

Kwith felismerte, hogy a boszorkány varázsol: számtalan alkalommal látott ilyesmit, ám ezúttal alig vette észre a kísértő fodrozódást a manahálón, és ez meglepte.

– Ugyan már, fiacskám, hiszen látod, hogy nem akarunk bántani! – jött a dallamos hang, aztán Lora lehajolt a gyerek szemmagasságába. – Sőt, nem is mondjuk meg a követőidnek, hogy láttunk. Csak segíts nekünk!

A foltos nadrágot és kopott mellényt viselő gyerek nem futott el, csak félénken a sikátor másik bejárata felé pislantott. Semmi nem mozdult a csendes utcácskában, úgyhogy a fiú valamivel készségesebben fordult feléjük. Zavartan babrált a viseltes mellény egyetlen megmaradt díszes csontgombjával.

Kwith karba font kézzel állt a háttérben, egykedvűen az aranygyűrűjére pillantott. Ezerszer látta már, ahogy Lora, akár egy jó állatidomár, magához édesgeti az egyszerű embereket. A boszorkány annyi arcot tudott felölteni, hogy egy átlagos erigowi színész megszégyenülten kullogott volna el, ha látja. Amikor másokat akart elbűvölni, elképesztő tehetséggel rejtette el a valódi érzelmeit. Kwith már korábban hallotta a véleményét a gyerekekről: „Hangosak, szertelenek, tönkreteszik az ember testét, és a pusztá jelenlétük is

nyűg. Gyűlölöm őket.” Kwith megcsóválta a fejét, ahogy Lorára nézett.

– Mit akartok tudni? – bökte ki végül a gyerek.

– Okos fiú! – mosolygott Lora rendületlenül, miközben felállt, és egészen a már egyáltalán nem idegenkedő gyerek mellé lépett. Barátságosan megsimogatta a fejét. Közben, mintegy észrevétlenül, jelzett a varázslónak, hogy kérdezzen.

– Egy háborodott öregasszonyt keresünk – ismételte meg Kwith a lehető legkevesebb éllel a hangjában. – Aki értelmetlen dolgokat hadar össze-vissza.

– Angyalok eljövételéről, meg a világvégéről? – kérdezte a kölyök, miközben rongyos ingének ujjába törölte az orrát.

– Igen, őt – erősítette meg Lora.

– Biztos a Bolond Brenna az...

– Meg tudnád mondani, hol találjuk? – kérdezte Kwith.

– Hát... – nyelt egyet a fiú. – Tegnap este még a Hajnal utcáról nyíló közben hevert. Arra, a tér túloldalán – mutatott határozottan Kwith mögé.

– Ügyes vagy! – mosolyodott el Lora kedvesen. – Köszönjük, hogy segítettél.

Egy pillanatra a varázslóra villant a tekintete, ám ahogy Kwith megerősítette, folytatta:

– Most viszont menj, mert még a végén utolérnek! – azzal gyengéden meglódította a térre nyíló kijárat felé.

A gyerek vissza sem nézve iramodott el.

– Menjünk – mondta Lora, és az arcáról úgy foszlott le az anyáskodó mosoly, mintha ott sem lett volna.

Megfordult a fejében, hogy talán félreértette az álombéli szót, és a nő csupán a saját nevét mondta. Azon is eltöprengett, hogy a három lapból, amit addig láttak a *shajaran* kártyacsomagjából, kettő ráillett az asszonyra: Koldus és Bolond. Remélte, hogy az majd magyarázattal szolgál e talányokra.

Kiábrándító volt, amikor végre rátaláltak Bolond Brennára – a szerencsétlen nő nagyon rossz bőrben volt. Kontyból kibomlott, szürke haja csapzottan ragadt a homlokára, a szemei beesetten, tompán fénylettek, a testét remegés rázta. Érthetetlen szavakat mormolt, megállás nélkül. Ruha gyanánt szálnalmas rongyok tapadtak mocskosan a vézna testre. Lora nem is közelítette meg: liliumfehér ruháját térdéig emelve megállt tisztas távolságban. Egy pillanatra undorodva elfintorodott.

– Sárgagyökér – suttopta.

Kwith leguggolt az asszony mellé – ő semmi mást nem érzett, csupán a szegénység áporodott szagát –, és jobban szemügyre vegye őseitől örökölt tehetségével. Tágra nyitotta a harmadik szemét. A világosan fénylő kékes hártya gömbszerűen vette körül a koldusasszonyt, s benne pipacsszín, ezüst és okker örvénylett. Szégyen, dac és kétségbeesés. Ráadásul mintha még lett volna dolga ezen a világon: görcsösen ragszkodott az élethez.

Ahogy Kwith az izzadt homlokához tartotta a kezét, érezte: az idős nő igen magas lázzal küszködik.

– Mi az a sárgagyökér? – fordult Lora felé, aki még mindig öt lépés távolságban állt.

– Errefelé gyakori és viszonylag könnyen hozzáférhető szer, amivel a szegények mérgezik magukat. Látomásokat okoz... Aztán állandó köhögést, lázat. A nő a halálán van.

– Ezt én is látom – morogta a varázsló. A koldusasszonyra nézett ismét, az arcát gyengéden maga felé fordította.

– Brenna... – szólította meg. – Tegnap valami védelmezőről beszéltél. Emlékszel?

A remegő nő végtelenül lassan ráemelte a tekintetét, szemei egy pillanatra fókuszálni látszottak. Kwith nem látott bennük mást, mint szomorúságot.

– *Inere loh'ta ai gherewan!* – súgta rekedten, fonnyadt kezeit Kwith vállára téve.

– Shadon nyelvén volt, fővárosi akcentussal – hallatszott Lora felől. – Azt mondta: a véredben szunynyad a végzetes hatalom.

– Félrebeszél.

Kwith gyengéden lefejtette magáról a kezét, és visszasétált a boszorkányhoz.

– Lehet, hogy nem éri meg a holnapot – közölte halkan, tárgyilagosan.

– Legalább tudjuk, miért zagyvál össze-vissza. Semmi köze az álmodhoz.

Kwith szoborarcát szokatlanul gondterhelt barázdák szántották végig, ahogy összehúzta a szemöldökét.

– Nem tudnál rajta segíteni?

Lora kérdően vont fel kecsesen ívelő szemöldökét, és Kwith tudta, miért: soha nem hallotta még őt egy koldussal kapcsolatban ilyesmit kérni.

– A világon naponta százak halnak meg a sárgagyökértől!

Talán jobb is lenne neki...

– Tehát tudsz.

– Csak meghosszabbítaná a szenvedését.

Kwith látta: a boszorkány nem érti, miért kell megmenteni a halál torkából a sikátor fala mellett heverő emberi roncsot. A nő tengerzöld tekintete kutatva fürkészte a varázsló arcát. Kwith állta a pillantást – és kitartott amellett, hogy Brenna életben kell tartani. Érezte, hogy a koldusasszonynak köze lehet valami képp a kártyához. Olyan tudással bírhat, amellyel Luer erigowi ismerőse talán nem.

Lora sóhajtott, majd lopva ismét a magában motyogó asszony felé pillantott.

– Rendben – bólintott, és ezen a varázsló lepődött meg a leginkább. Nagyobb ellenállásra, kifakadásra számított. *Nocsak.* Valami történhetett a boszorkánnyal is az éjjel.

– Ismerem azt a főzetet – mondta –, amellyel egy időre semlegesíteni lehet a sárgagyökér hatását. Talán élhet még egy-két napig, legfeljebb egy hétig.

Kwith elmosolyodott, ezúttal nem is próbálta leplezni az arcára kiülő hálát.

– Ha – folytatta Lora, erőteljesen megnyomva a szót – most azonnal elvisszük egy ispotályba.

Ő bólintott, a következő mozdulattal pedig felemelte a pehelykönnyű testet. A boszorkány két lépéssel előtte mutatta az utat – talán egy kicsit azért is, mert távol akart maradni a koldusasszony körül terjengő átható szagtól.

A legközelebbi ispotály fogadta őket, és nem kíváncsiskodott egyik kirurgus sem, mikor sárga érmét láttak elővillanni Lora tarisznájából. Azon sem lepődtek meg, mikor a nő aprólékosan elmagyarázta, milyen főzetet kell elkészíteniük. Mire elkészültek, ők ketten már régen a Smaragd Kimérában ebédeltek.

Ahogy a borostyánnal futtatott ház teraszán tűnődött, Kwith tisztán emlékezett arra a délelőttre. Mikor otthagyták a nőt az ispotályban, az jutott eszébe, hogy tulajdonképpen még a nevét sem tudja, csupán egy ráragasztott gúnynevet. Bolond Brenna. Ha jobban belegondolt, korábban sosem tett volna ilyesmit: egy idegent, egy koldust megkímélni a haláltól, amely talán egy héten belül újra eljön érte.

A kezében lévő lapokra bámult. Végül is, valóban fontos volt megmenteni az asszony életét. Kwithnek eszébe jutott egy szó, és megborzongott.

Sorsszerű.

Brenna megtalálása talán valóban az volt. De ha az igen, vajon akadt-e egyáltalán bármi az életében, ami nem? Ami a véletlenen múltott? Most már nem volt biztos benne. Úgy látta, hogy az élete hosszú egyenes út leágazások nélkül, amelynek a vége ide, a shajaur játszmába torkollik. Valóban nem akadtak más ösvények, vagy csupán eltakarták őket a szeme elől?

És... Ha megadatna neki, hogy visszamehessen egészen az elejére, ugyanerre jönné?

Hosszan tűnődött a kezében tartott kártyákat nézve. Úgy tett, mintha azon gondolkodna, hogy melyiktől váljon meg, holott azt már régen eldöntötte.

Végül határozott mozdulattal középre dobta az egyik legértékesebb lapját: a Mágust.

*P.sz. 3636., Darton terce,
a Csend havának 7. napja*

Kwith mindig varázsló szeretett volna lenni. Egészen kis fiúként is lenyűgözte a mágia, és ez azóta sem változott. Olyan környezetben nőtt fel, ahol ez szinte mindennaposnak számított. Az anyjának köszönhetően kapott egy esélyt, hogy bebizonyítsa, ő is varázslótehetséggel született. Doran iskolájának kapui nyitva álltak előtte, holott az anya – a bronzbőrű, de fagyos tekintetű kyr asszony – akkor már nem élt.

Nem sok emlékképe maradt róla, de azokat féltékenyen őrizte emlékei kútjának legmélyén.

Az egyikben tündérfélét látott a kisfiú szemével, amint Doran lakónegyedeinek egyik gonddal ápolt parkjában közeledett feléje. Ha csupán kettesben voltak, az anyjának nem kellett viselnie a környezet által rákényszerített maszkokat. Olyan volt akkor ott a lugasban, akár a hóesés: káprázatos és vidám, kacaja messzire csilingelt az összehajló futórózsák között. Kwith még mindig érezte a belőle áradó tiszta, fehér illatot. Gyermekszeme számára nem létezett szebb nő.

Akkor persze nem fogta fel még, hogy az anyja miféle áldozatot hozott érte. Tanulóéveit úgy élte végig, hogy nem tudta, mi készítette a kyr nőt Toron, az Il- Alariach birtok kényelmének és a famor ranggal járó előjogoknak az elhagyására – hogy miért épp Doranba szökött, és miért ott kért menedéket maga és születendő fia számára a tudásáért cserébe.

Kwith tíz esztendő volt, amikor megölték az anyját. Egyetlen, fültől fülig tartó vágás végzett vele, és Kwith hálát adott az égieknek, hogy nem neki kellett rátalálnia. Ő akkor a könyvtárban tanult, és rideg tekintetű magiszterek közölték vele a hírt. Akkor sírt utoljára, de nem sokáig.

Az anyja édes hangja jutott eszébe, aki mindig azt mondta neki: „Szedd össze magad, fiam. Kyr véred kötelez. Ha belül zokogsz is, ne lássák rajtad.” Így letörölte a könnyeit, és odavezettette magát a holttesthez. Látni akarta, hogy valóban igaz-e.

Nem egészen egy órával később hatalmas, félelmetes lovag jött érte, és olyan helyeken vezette keresztül, amelyekre addig nem szabadott belépnie. Vörös-fekete ruhájú hivatalnokok és hosszú talárt viselő ifjak siettek el mellettük, ahogy árkádos folyosókon, végtelennek tűnő lépcsőkön és hatalmas termeken át kullogott a rovásokkal ékes vért után. Végül egy sasfejet mintázó kopogtatóval ellátott, bársonnyal fedett ajtóhoz értek. A lovag intett, hogy beléphet, és ő tágas dolgozószobába érkezett. Félénken nézett körbe a könyvespolcokkal telezsúfolt falakon, majd a közepén álló hatalmas, kopott tölgyfa asztal felé pillantott. A tetején gondos rendben sorakoztak a papírlapok, tollak és különböző színű tintatartók, mögötte pedig éjfékete hajú, vidám tekintetű férfi egyenesedett fel éppen. Nyurga termetét még jobban megnyújtotta a kezében tartott embermagas, vörös festékekkel díszített drakfa bot, amelynek a tetején madárkaromra emlékeztető négy göcsörtös ág vált szét, majd fonódott ismét egymásba.

Akkor persze még mit sem tudott arról, mit jelent ez, és hogy ki előtt áll megszeppenve.

Wisgar mester barátságos mosollyal kerülte meg az asztalt, és nyújtott felé egy alkarnyi hosszú, gazdagon díszített ládikót.

– Sajnálom, fiam, hogy ilyen hamar találkozunk – mondta, és a gyermek Kwith kezébe nyomta a dobozkát. – Az édesanyád sejtette, hogy előbb-utóbb bekövetkezik.

Ő egy pillanatig megilletődötten hallgatott, és a ládikóra meredt.

– Bocsánatot kérek – kérdezte aztán tisztelettudóan –, de mi ez?

– Az édesanyád hagyta nálam évekkal ezelőtt azzal, hogy adjam oda neked, amikor ő már nem lesz – felelt a magiszter, és az ajtóhoz lépett. – Bizonyára szeretnéd tudni, mi van benne. Hát csak rajta. Nekem van egy kis dolgom, de fertályórán belül itt vagyok megint.

Azzal kiment, Kwith pedig egyedül maradt a fájdalomával, a félelmeivel és a ládikóval. Az egyik sarokba ült, és átkarolta a térdét. A dobozka díszait bámulta, ahogy lassan elhalványultak a szemébe gyűlő könnyektől.

Végül mégis belenézett. A kulcsot kisgyermekkora óta a nyakában hordta, bár nem tudta, mit nyithat. Vérszín bársonyba bugyolált csomag lapult benne. Egy míves ezüst hajtű, egy unikornisdíszes aranygyűrű és egy levél az anyja erősen jobbra dőlő, hajló nádra emlékeztető kézírásával. Behunyt szemmel mélyen belélegezte a papír parfümillatát, hogy örökre megjegyezze, magába rejtse nemcsak a szöveget, de az egész levelet.

Sosem fogja elfelejteni azokat a sorokat.

„Mire ezt megkapod, már nem leszek veled. Remélem, nem sírsz. Az ereidben nemes vér kering – viselkedj mindig az őseidhez méltón. A pecsétgyűrűt a család női tagjai viselték, ezt hagyom örökölni neked. Rejtsd el jól, és a családnéved se használd soha! Számosabbak az ellenségeid, mint azt apád valaha is gondolta. Doranban biztonságban vagy, maradj is ott, ameddig csak lehet. Vigyázz magadra, fiam, és mindig egyedül állj a lábodon! Ne légy senki szolgája.

A hajtűvel tudni fogod, mihez kezdj, ha eljön az ideje.

Édesanyád”

Mikor az éjszín hajú mágiszter visszaért, Kwith már ismét a szoba közepén várakozott, közönyös arccal, tisztelettudó tartásban. A levelet a nyurga férfi felé mutatta.

– Szeretném elégetni – mondta, mire a nagymester egy karvastagságú gyertyára mutatott. Azon engedelmesen fellobbant egy apró láng. A gyermek Kwith odalépett, és a tűzbe tartotta a papírt. Egészen addig fogta a sarkát, amíg elviselhetetlenné nem vált a forróság. Akkor a gyertyatartó fém talpára ejtette a pernyéllő darabot, és megvárta, míg az is hamuvá lesz. Csak akkor fordult ismét az éjszín hajú férfi felé.

– Az édesanyád tekintélyes vagyont hagyott rád, Kwithriat – indult az asztal felé a mágiszter. Megkerülte, és helyet foglalt mögötte a széken. – Elegendőt ahhoz, hogy megvedd a házat, ahol eddig éltél. Fogadunk melléd egy nevelőt, és gazdagságban, jólétben töltheted majd a napjaidat, ha bölcsen beosztod.

A gyermek figyelmesen hallgatott.

– Ugyanakkor – folytatta a férfi a torkát köszörülve – ilyenkor mindig fel kínálja a lehetőséget. Ha lemondasz a vagyonról, iskolánk növendékévé lehetsz.

Kwith csupán egy pillanatot habozott. Végiggondolta, hogy az édesanyja beleegyezne-e a vagyon efféle felhasználásába, azután csak annyit mondott:

– Az utóbbit választom.

Másnap nincstelen újoncként lépett be újra az iskola kapuján, és nem is hagyta el az elkövetkező három évtizedben. Sosem bánta meg a döntését. Könyvekből épített falakat maga köré, és azt is kevés ideig sajnálta, hogy a többi diák az első pillanattól kezdve kirekesztette.

Az anyja hajtűjét évekkel azelőtt Loreának adta, valamikor a szerelmük elején: látni akarta vörös selyemhajában. A boszorkány megbecsülte a vagyont érő ékszert, és azóta is szívesen viselte. Hamar rájött, hogy valójában rafinált tőr, és az évek során megtanult bánni vele.

Kwithriat jobbra pillantott, és Loreán felejtette a tekintetét. Az ezüst hajdíszt ott csillant a hajában; néhány rakoncátlan tincs kibújt a szorításból, és a vállaira omlott. Láthatólag unta már a kártyajátékot, nem is figyelt oda. Mégis ő vitte azt a kört, amint a negyedik lap közére került.

A Kéjnő.

Kwithriatnak hirtelen eszébe ötlött a jelentése: megtévesztő csábító, szándékoktól eltántorító és a vágyak felkorbácsolója.

*P.sz. 3691., Alborne terce,
az Álmodók havának 20. napja*

Erigowba tartottak, Luer ismerőséhez. A térkapukon való átkelés megérte a költségeket, még akkor is, ha Lora mindig kábanak érezte magát utána akár órákig. Útközben megálltak tehát Erionban pihenni és ebédelni. Egy pillanatra sem lehetett kétséges, hova menjenek. Még abban is reménykedtek, hátha Yandra hagyott nekik valamiféle üzenetet.

A Smaragd Kiméra szemernyi sem változott az eltelt évek alatt. Az öreg jótányit sem vénült, és az emlékezete is a régi maradt, mert ismerősként üdvözölte őket. Ahogy várták, gondosan összehajtogatott papírt vett elő a nadrágzsebéből, és félreérthetetlenül Kwithnek nyújtotta. Lora szokatlanul szótlan maradt: csupán egy rosszalló pillantással méltatta az idős férfit, de türelmesen megvárta, amíg a varázsló kibontotta

a levelet. Az arca fagyossá vált, ahogy szeme végigfutott a pár cirádás soron.

„Azt mondtam, maradjatok ott – de most már mindegy. Kwithriat, kövesd a nyomokat, ha akarod, de Loreanát ne vidd magaddal. Ha mégis így teszel, meghal.”

Kwith rezzenéstelen arccal tartotta még néhány szívdobbanásig a levelet a kezében, mintha olvasta volna még. Semmi kétsége nem volt afelől, hogy Yandra írta-e a baljós sorokat. Azon gondolkodott inkább, megmutassa-e Lorának. Az addigi előzmények után valahogy nem tudott hinni benne, hogy ez csupán valami rossz tréfa – az elfeknek szerinté egyébként sem adatott kellő humorérzék.

A boszorkány azonban döntött helyette: villámgyors mozdulattal kapta ki a kezéből a papírlapot, és Kwithnek még annyi ideje sem akadt, hogy valami tiltószót kiáltson, már olvasta is.

– Ez valami fenyegetés? – kérdezte végül, és összehajtotta a levelet.

– Nem neked szólt – jegyezte meg a varázsló fagyosan.

– Miért, mit tettél volna, ha nem olvasom el? Itt hagysz?

Kwith nem felelt. A tengerzöld szempár fürkészőn mérte végig, aztán Lora arca felderült.

– Egy pillanatra komolyan megijesztettél! – bökte oldalba barátságosan a könyökével, majd az öreghez fordult. – Itt ebédelnénk, ha lehet. Valami finomat hozzon!

Az idős fogadós mosolyogva bólintott, és az ivó belseje felé intett. Ők lassan elindultak a régi, orosz-lánlábú asztaluk felé, mintha nem is telt volna el közben az a két-három esztendő. Az még ugyanott állt, három székkal, a fal mellé tolva, messze a kiméra-szobor mögött. A közepén keskeny, de mély vágás, Yandra jóvoltából. A karcolás is látszott még, amit ő ejtett egy kölcsönbe kapott törrel a kemény tölgyfa asztallapba. A varázsló gúnyosan elhúzta a száját, ahogy elolvasta a régi emléket: „EGH”, azaz ’örökké’ ervül.

A Kiméra szakácsa kitett magáért: csendes áhítattal adóztak a tudományának. Az ivót vendégek keltette z sivaj, asztalon koppanó korsó hangja és enyhe pipafüst töltötte be. Ők már szinte meg sem hallották a megszokott zajokat. Kwith elgondolkodva nézte Lorát, aki úgy tett, mintha nem vette volna észre fürkésző a tekintetét. A boszorkány gyönyörű volt, mint mindig: mások számára nyoma sem látszott rajta annak, hogy előző éjjel szemhunyasnyit sem aludt, és mintha a délelőtti megpróbáltatásai is leperegtek volna róla. Rézsín hajának göndör tincsei fáradtan pihentek a vállán; tengerzöld tekintete a semmibe révedt, akárha nem is régi kedves fogadójuk közönségét látta volna. Liliomfehér ruhája kirítt az ivó komor színeiből, de úgy tűnt, ezúttal nem veszi észre azt sem, hogy a férfiak tekintete időről időre végigsuhan rajta.

Lora hosszú ideje nem volt ilyen kimerült, állapította meg Kwith.

– Talán mégis jobb lenne, ha itt maradnál – jegyezte meg csendesen. Lora felnézett, aztán előrehajolt, és erősen kihangsúlyozta minden egyes szavát.

– Eszedbe se jusson, Kwith.

– De Yandra...

– Yandra is tudja, hogy ez halva született tanács. Arról nem is beszélve, hogy az egész balgaság. Akadtak Erigowban ellenségeim, de az rég volt.

– Nem szabadna ilyen félvállról vened az a levelet.

– Neked nem szabadna annyit töprengned!

A varázsló mély levegőt vett. Megszokta már a boszorkány kitöréseit, és ezúttal sem bosszantotta fel magát. Akkor azonban olyasmi következett, amire csak elvétve akadt példa: Lora megbánta, amit mondott.

– Ne haragudj – biggyesztette le az ajkát.

– Tessék? – hüledezett Kwith. – Jól hallottam?

– Én csak... – kezdte a boszorkány enyhe zavarral.

– Aggódom érted. Tudod, a kártya miatt.

Kwith önkéntelenül megborzongott; nem válaszolt.

– Megismétlődhet a tegnapi – folytatta Lora pillanatnyi csend után még halkabban. – Úgyhogy már csak emiatt sem mehetsz egyedül.

Ebben maradtak.

A fenséges ebéd után, a Kapu viszontagságait kiheverve, együtt indultak tovább, a Kapuk Teréről egyenesen Erigowba.

Mindketten jártak már ott korábban, külön és együtt is. Egy ideig csupán bámészkodtak, és hagyták, hogy a tömeg vezesse őket. Még a levegőnek is teljesen más íze volt. Új-Pyarron után Erigow igen éles váltásnak ígérkezett. Lorának máskor első dolga az új divat szerinti öltözködés beszerzése volt, ám akkor észre sem vette az elegáns északi ruhakölteményeket. Kwith a fejét csóválva követte – a boszorkány ugyanis azt állította, tudja, melyik utcába kell menniük.

Janisse Helmar egy régi, földszintes házban lakott a Tenkord, a kereskedőnegyed szélén, nem messze a Belsőváros egyik kapujától. A takaros épület bejáratát két juhászkutya méretű mantikor szobor szegélyezte. A kockakövekkel kirakott utcán díszes fogatok hajtottak el, a délutáni napfényben békésen sétáló párok szemlélték az utcai árusok portékáit. Ők ketten nem keltettek feltűnést közöttük.

Luer ismerőse egyáltalán nem úgy festett, ahogy Kwith elképzelte. Egy olyan embertől, aki „az egész életét a kyr kultúra kutatásának szentelte”, könyvespolcoktól roskadozó otthont, könyvek böngészésétől megfáradt szemeket és tintafoltos ruhaujjat várt – ám az ajtó mögött felbukkanó alak meglepte. A telt időmú, festett ajkú nő kihívó égbé selyemruhát viselt, bájosan hosszú szempillái mögül csodálkozó tekintettel meredt az érkezőkre.

– Luer? Ó, hogyan emlékeznek rá? – csevegett, mikor elárulták jövetelük célját, majd beljebb terelte őket. Lora arcára fagyos mosoly telepedett, ahogy meghallotta a nő túlzottan is szívélyes hangját; Kwith tudta, hogy ezt az arckifejezést azoknak tartogatja, akiket ki nem állhat. Persze értette a boszorkány ellenszenvét, hiszen a vetélytársat látta Janisse-ben. Kwith az utóbbi hét esztendő egy olyan nő mellett töltötte, aki mesterien értett a férfilelekhez – a ringó csipő, a napszőke hajkorona rejtekéből lopva őt vizslató tekintet és az andalító beszéd mégsem hagyta teljesen hidegen. Összeszorított állkapoccsal lépett beljebb.

Janisse otthona gazdagságról árulkodott: ízlésesen összeválogatott bútorok, festmények és szőnyegek, kyr mintázatú drapériák. A szobában az ibolyaszín árnyalatai és lágy jázminillat uralkodott. Minden puhának tűnt: a bársonyborítású kanapé, amelyen helyet foglaltak, az ajtók gyanánt felaggatott függönyök, a szőnyeg.

– Egész pontosan miben segíthetek? – kérdezte a szőke szépség, ahogy helyet foglalt velük szemben. Felcsippentett egy szilvát az asztalon heverő, gyümölcsökkel telerakott ezüsttálból, és kimérten a szájához emelte. Kwith enyhén megrázta a fejét, hogy elűzze a lassan előtérbe toluló, cseppet sem a jövetelük céljához tartozó gondolatokat.

– Azt hallottuk, ön járatos a kyr kultúrában – felelt helyette Lora.

– A tudásom nem mérhető egy tisztavérűéhez – hízelgett a nő a varázsló felé fordulva, és válogatni kezdett a gyümölcsöstálban.

– Hagyjuk a formásokat – jegyezte meg Kwith. – A tudást nem kívánnánk ingyen.

– Nem hangzik rosszul – mosolyodott el Janisse, és kényelmesen hátradőlt. Egy datolyát görgetett az ujjai között. Lora úgy tűnt, észrevett valami érdekeset, így a varázslónak kellett folytatnia a beszélgetést.

– Meséljen nekünk a *shajaurr*ról – kezdte.

– A calowyni eredetű jóskártyáról? – vonta fel a szemöldökét a nő. Hamuszürke tekintete mintha felparázslott volna egy pillanatra. – Legalábbis annak mondják. Úgy tudom, még ma is használják a famor családok jövőlátói, nem?

– Bizonyára.

Kwith szerette volna őseitől örökölt tehetségével is szemügyre venni a szőke erigowit, de nem akadt alkalma rá. Úgy tűnt, Janisse csupán vele hajlandó beszélni. A nő elgondolkodni látszott, az ujjáról oda sem figyelve nyalogatta le a gyümölcs maradékát.

– Rendben. Luerre és a régi barátságra való tekintettel megosztom önrel, amire kíváncsi – búgta végül.

Kwith észrevette a szándékolt egyes számot.

– Nagyszerű – hadarta. Igyekezett arra összpontosítani, amire *valóban* kíváncsi volt.

– A *shajaur* harmincöt lapból áll, ötször hétből.

A szférái a vörös és a kék hold figurái, az érzelmek, az állatok, valamint a csillagképek. Játékra is alkalmas, bár játszani csak a jóval későbbi változattal szoktak. Többnyire a jövőt fürkészik a segítségével.

Kwith bólintott, mintha már tudta volna mindezt.

– A Koldus, a Bolond és a Papnő... Ugye a kék hold körébe tartoznak?

– Így van.

Lora látszólag nem figyelt a beszélgetésre. A varázsló úgy látta, hogy egyre inkább kiütközik rajta az előző esti virrasztás – még a szöke erigowi iránt táplált ellenérzése sem tudta elűzni a fáradtságát. A tárgyra tért hát.

– Hallott már olyan *shajaur* kártyalapról, amelynek hatalma megőrijtett valakit?

– Ön talán nem ismeri a dajkamesét, amely szerint az egyik kyr császár halálát egy egyszerű vörös holdbéli figura, az Orgyilkos okozta? – kacagott fel Janisse, és kecsesen keresztbe tette a lábait.

Kwith akarattal megfegyelmezte a gondolatait. A mellényzsebébe nyúlt, majd előhúzta onnan a Bolond kártyáját.

A szöke nő kíváncsian előrehajolt ültében, amint meglátta. Az égbék selyemruha kivágása egy pillanatra éppen Kwith szemmagasságába került.

– Ez hihetetlen! – suttogta, és megbabonázva meredt a lapra.

– Én nem bámulnám sokáig.

– Ugyan! Nem árthat nekem – legyintett Janisse, aztán kinyúlt a kártya felé. – Megnézhetném közelebbről?

A varázsló vonakodva bár, de átadta a lapot az erigowinak.

– Tehát különleges darab? Felismeri?

– Mondjuk úgy, hogy hallottam már róla – felelt a nő oda sem figyelve.

– Megosztaná velem... velünk, hogy mit hallott?

– Örömmel.

Janisse végre elszakította a tekintetét a kezében tartott laptól, és mintha kellően kicsodálkozta volna magát, meglepően közönyös hangon folytatta.

– A Kyr Birodalom idejéből számos legenda emlékezik meg egy bizonyos hófehér alapon ezüstmintás hátlapú kártyacsomagról, amely a legkülönbözőbb helyeken bukkant fel.

– Olyan régi volna? – kérdezte hitetlenkedve a varázsló.

– Amennyiben ez azonos lenne annak a csomagnak egy lapjával, igen. A kinézete mindenesetre erre vall. Nézze csak! – intett a nő, és ismét közelebb hajolt Kwithhez az asztal fölött. – Először is, *shajaurt* a Kyr Birodalom bukása óta nem készítettek. Amivel a ma jövőlátói ténykednek, toroni vagy kyr jóskártya néven ismeretes, de azok lapján nemcsak a festmény szerepel, hanem egy felirat is a lap nevével. Ezen azonban csak a hozzá tartozó szimbólum látható itt, a bal felső sarokban. A Márványfaragók utcájában, a fogadóval szemben álló, borostyánnal futtatott házban lakik valaki, aki figyelemreméltó gyűjteménnyel rendelkezik ötödkori tárgyak hamisítványaiból. Ott megnézhetik, mire gondolok. Mindent összevetve a festmény minősége és ábrázolásmódja is arra engedne következtetni, hogy ez egy hiteles, a Birodalom idejéből származó tárgy... Rendkívül ügyes másolat. Hol szerezte?

– Véletlenül került hozzám, legyen elég ennyi – szúrte Kwith a fogai között.

– Persze – lehelte Janisse. Az arca oly közel került a varázslóéhoz, hogy az szinte csak a hamuszürke tekintet, a mélyén parázsló ígéretet látta. – Mondja, mennyi pénzért válna meg tőle?

– Semennyiért! – kiáltotta Lora, és ugyanabban a pillanatban kirántotta az erigowi kezéből a kártyalapot. Aztán felpattant, Kwith vállára tette a kezét.

A varázsló zavartan a hajába túrt. Észrevette a szöke nő szemében felvillanó gyilkos haragot, de olyasminek tulajdonította, amit Loránál számtalanszor látott: irigységből fakadó gyűlöletnek.

– Mindenesetre köszönjük – állt fel ő is.

– Igazán semmiség! – mosolyodott el ismét Janisse, bámulatra méltó gyorsasággal fegyelmezve meg a vonásait. – Örülök, hogy segíthettem. Ha megengedik, kikísérem önöket.

Lora az illemmel mit sem törődve viharzott ki, csak az utcán vakkantott hátra valami búcsúzásfélét. Kwith tisztességgel elköszönt, és szándékosan kerülte az erigowi tekintetét.

– Teljesen megbolondultál, hogy önszántadból ugrottál a hálójába? – förmedt rá Lora, mikor egy kicsit távolabb értek. Kwith még mindig kissé kábán nézett vissza rá. A boszorkány szemei összeszűkültek, és valamivel csendesebben folytatta:

– Vagy te nem vetted észre, hogy mágiát használt?

– Mágiát? – kérdezett vissza Kwith, és megrázta a fejét. Varázslóként látnia kellett volna a mana fodrozódását, éreznie kellett volna az energia sűrűsödését. Ugyanakkor, mentegette magát, a Bolond kártyája igen erős örvényeket kavart, és emiatt esetleg elkerülhették a figyelmét Janisse varázslatai.

A varázslónak eszébe jutott Yandra levele. Azon tűnődött, vajon mi lett volna, ha Lora nem olvassa el, vagy megfogadja a tanácsot, és hátramarad? Megpróbálta elhessegetni ezeket a kérdéseket, mert a büszkeségét sértette a válasz.

Bizonyára behódolt volna a szőke démonnak.

– Menjünk vissza! – fordult a ház irányába ismét Kwith. Lora megragadta a karját.

– Még csak az kéne!

– Most mondtad, hogy mágiát használt, hogy megszerezze a kártyát! – magyarázta a varázsló. – Elhiheted nekem, Doranban egy egyetemi tanító aligha varázsol így. Vissza kell mennünk.

A boszorkány olyan arckifejezéssel mérte végig, mintha kételkedett volna benne, hogy jól hallott. Aztán behunyta a szemét, és összpontosítani kezdett.

– Nem állok semmiféle bűbáj hatása alatt – szögezte le bosszúsan Kwith, és futva indult visszafelé.

– Gyere már!

Hallotta, ahogy Lora követi. Kikerült néhány sétáló fiataalt, elrohant egy megpakolt kosárral hazafelé igyekvő cselédet, és mikor odaért, ugyanazzal a lendülettel rontott be a házba. A botját már odabent változtatta vissza eredeti alakjára, miközben körülnézett.

– Ezt jól megcsináltad! – vágta a fejéhez Lora, mikor mellé ért. – Odakint tucatnyian látták, ahogy betörtél egy köztisztelőben álló hölgy házába. Az őrség pillanatokon belül itt lesz.

– Addigra mi már nem – felelte kurtán Kwith. – Elment.

A szoba ugyanúgy nézett ki, mint korábban, az ablak azonban, akárcsak az összes ajtó, tárva-nyitva. Mintha Janisse sietősen távozott volna. A varázsló egy másik helyiségbe lépett, ahova korábban nem mentek be. Amikor azonban meglátta, hogy néz ki a szoba, megtorpant. A bútorokat mind kivitték onnan, a padlóra pedig valaki krétával kusza ábrákat rótt.

– Mi ez? – kérdezte Lora.

– Fogalmam sincs, és az időnk is kevés, hogy kiderítsük.

Kwith pár szívdobbanásig merőn nézte a rajzolatokat, hogy megjegyezhesse. Doranban számtalan ilyen gyakorlatot végeztek vele diákként: pontosan fel kellett idéznie egyszer látott képeket, írásokat. Úgy gondolta, később hasznukra lehet majd. Visszaalakította a botját gyűrűvé, aztán a boszorkányhoz fordult.

– Mi lenne, ha keresnénk egy valamirevaló fogadót, hogy kipihenhesd magad? Egész éjszaka virrasztottál miattam.

Lora megenyhülten mosolyodott el.

Az este a Szép Foglárnéban találta őket. A csendes kis fogadó egy régi meséről kapta a nevét, de Lora nem emlékezett már a történetre. Egyetlen szabad szoba akadt még, azt kivették. Az ivóban alig lézengett valaki: egy tehetősebb kereskedő fogyasztotta a vacsoráját a sarokban; egy dalnok játszott valami egyszerű dallamot diszes lantján; egy idősödő pár beszélgetett halkan a pultról nem messze. Kwith az elmúlt két nap eseményein töprengett, és azt latolgatta, hogyan tovább. Előtte egy csésze kihűlt tea hevert érintetlenül.

Felidézte magában Janisse negédes hangját, és rájött, miért találta olyan szokatlannak: az erv hangzók pattogása furcsán hatott a mostanában gyakrabban hallott lágy pyar beszéd után.

Aztán a tekintetét idézte fel magában, arról viszont azonnal Lora haragvó arca jutott eszébe. Mintegy véletlenül a boszorkányra siklott a tekintete. Az még mindig liliumfehér ruháját viselte, amelynek csipkés felsőrésze szorosan a kebleihez simul.

Kwith azon vette észre magát, hogy a múlton mereng, a maguk mögött hagyott kapcsolaton. Méla mosollyal gondolt a szerelmes éjszakákra. Hazudott volna magának, ha azt állította volna, hogy azóta sosem kívánta meg a boszorkányt – azonban nem ezért maradt mellette. Lora az évek során kiszámíthatóvá

vált számára; magának sem szívesen vallotta be, de ismét kezdett megbízni benne.

Persze most, hogy Yandra nem vigyázott rájuk a szobában...

Kwith újra megrázta a fejét. „Talán itt az ideje meglátogatni a Lótusz Leányait”, gondolta magában. A csésze felé nyúlt, és nagyot kortyolt a kihűlt italból. Hangosat koppant, ahogy letette az asztalra.

A boszorkány felrezzent, mintha álomból ébredt volna. A varázsló belátott a sziporkázó álca mögé: Lora alig volt képes ébren maradni.

– Menj aludni – szólt hozzá kimerően. – Most rajtam a sor. Vigyázok rád.

– Attól mentsenek meg az istenek! – mosolygott fáradtan a boszorkány, de közben bólintott. Kiitta, ami még a forralt borból maradt, és ahogy felállt, megigazította magán a ruháját, majd elindult a szobákhoz vezető lépcső felé. Kwith mellett elhaladva megállt, kezét a férfi vállára tette. Egy pillanatra elidőzött, aztán lassan a borotvált arc felé mozdult, és végigsimított rajta. Kwith érezte a leheletét, ahogy a boszorkány a fülébe suttozta:

– Holnap korán kelünk, úgyhogy ne maradj sokáig.

Hűvös borzongás futott végig a gerincén. Most is elképedt azon, hogy Lora hangja mennyi érzékiséget hordoz... Merőn bámulta az asztallapon a fa erezetét, és arra ocsúdott, hogy a liliumfehér ruha suhogása már régen elhalt a lépcsők utáni folyosón. Zavartan a hajába túrt, majd hátrafordulva intett a csaposnak, hogy rendelne.

– Valami erőset hozz, és gyorsan – mondta neki sietve, nehogy meggondolja magát. Ezidáig csak olyan sűrűn fanyalodott erős szeszre, akár Ranagol a kegyelemre.

A csapos kisvártatva megjelent ismét, és erős szagú pálinkát tett elé. Kwith szívdobbanásnyi ideig szemezett a vízsín itallal, aztán egy hajtásra megitta. A jóféle szíverősítő forrón végigcsorgott a torkán, felperzselte a nyelöcsővét, savanyú fintozba torzítva az arcát. El is köhintette magát.

Aztán hátradőlt, és behunyta a szemét. Töprengni kezdett. Lassan, módszeresen, mint mindig, ha megválaszolatlan kérdések foglalkoztatták.

Vajon miért akarta Janisse kicsalni tőlük a Bolond kártyáját? Miért nem hatott rá ugyanúgy, amikor mereven bámulni kezdte? Véletlen-e vajon, hogy ennyit tudott a *shajaurról*? Amit mondott, mind hazugság volt-e? Mennyi mindent hallgathatott el?

Felidézte magában a rajzolatot Janisse üres hálósobájában. A kyr kultúra szakértőjeként a nő meglehetősen sokat tudhatott a kyr írásjelekről, Kwith mégis meglepődött, ahogy gondolatban elemezni kezdte a szimbólumokat. A kör alapú minta úgy festett, mint valami csillagászati együttállás képe, hangsúlyozó és magyarázó rúnákkal. De mintha nem lett volna befejezve: talán éppen ők zavarták meg.

Kwith kinyitotta a szemét. Úgy érezte, megsédült egy kissé.

Az ivóban többen kacagtak, de csak most figyelt fel erre. Az igris – simaképű, napbarnított fiatalember pajzán mosollyal – körbejárt az asztalok között, és vidám nótát énekelt. A refrént vele dalolták néhányan.

*Hivatalnok felesége,
Pipogya férj szeme fénye,
Trallala.*

A dallam egészen pergős, táncolnivaló volt, tetszett a varázslónak. Az ujjával kopogni kezdte az asztalon az ütemet.

*Hej, Larissa, aranyvirág,
Nem figyel a férjed terád?
Sose búsulj, itt vagyok én,
Csókokkal majd becézlek én!
Trallala!*

A dalnok eközben gúnyos pillantást vetett rá. Kwith remélte, hogy csak rosszul látta: a pálinka egy kissé a fejébe szállt. Felfogta, hogy a dal mintha őt figurázná ki, bár a Larissa névről neki inkább szöke nő jutott eszébe. Erről pedig Janisse, akinek az arca egy pillanatra ismét megjelent előtte, ahogy a datolyát ette.

Hirtelen eszébe jutott a *shajaran* intése, amit a boszorkánynak mondott. „Vigyázz a Kéjnővel!”. Kwith korábban azt hitte, hogy ez leginkább a Papnő kártyájának szólt, hiszen ezek egymás ellentétpárjai voltak. Ám éppen úgy, ahogy a neki szánt figyelmeztetés, vagy akár egy ártatlan kocsmadal, talán ez is mélyebb jelentéssel bírt.

Vajon a mellvértes valóban előre tudta volna, hogy találkozni fognak Janisse-szel? És azt, hogy Lora el fogja lopni a Bolond kártyáját?

Kwith beleborzongott a felismerésbe.

*Fűzőidből kibontalak,
Ruhának csak hajad marad.
Megízlelem ajakadat,
Férjed pedig hoppon marad!
Trallala!*

Kwith már nem verte az ütemet az asztalon. Lorára gondolt, és arra, hogy a boszorkány azt mondta: „Ne maradj sokáig”. Talán neki is eszébe jutott, hogy hosszú ideje ez az első estékük kettesben? Kwith felállt, és elindult a szobájuk felé. Már nem törődött sem az ivóbeli vendégekkel, sem a dalnokkal, sem az ostoba nótával.

A lépcsőn felmenve megpróbálta kivenni a fejéből a buja gondolatokat. A helyzetük nem volt teljesen veszélytelen, és még rengeteg magyarázatra való kérdés maradt. Ezek azonban úgy illantak el, amikor össze akarta gyűjteni őket a szoba felé menet, mintha sosem léteztek volna. Janisse érzékisége, a Lorához fűződő emlékek felidézése, a pálinka és a pajzán dalocska azonban sok volt egyszerre. Úgy érezte, beleőrül, ha azon az estén nem kapja meg újra a boszorkányt. Elvégre Yandra nem volt velük: talán az egyetlen alkalom, hogy ismét együtt legyenek, ürügyek és magyarázkodás nélkül. Igen, Kwith azon az estén úgy lépett a szobába, hogy a lelki szemei előtt már újra csókolt a Lora édes ajkait, újra megkívánta a tökéletes szépségű testet, a puha alabástrom bőrt, parfümének vadító illatát...

A boszorkány azonban édesdeden aludt már.

Yandra

Yandra hirtelen tért magához.

Szeretett aludni – számára az alvás a gondolkodás egyik hasznos, pihentető formája volt, amikor összegezhette magában a nappal befogadott képeket. Közelebb került ilyenkor önmagához, mintha ébren csupán egy engedelmes, sérülékeny testet birtokolna.

Az álmok... a lélek kivetülései. Üzenetek saját maga számára.

Felpattantak a szemei, de nem látott semmi különöset. A hajnali napfény utat tört magának a függöny szárnyai között, és bearanyozta a közepen térdeplő férfi gesztenyebarna haját. A fejét magasra tartotta, a kezében a kártyacsomag pihent. Behunyt pilláin keresztül látszott, hogy ide-oda cikáznak a szemei.

Yandra teljesen magához tért. Erion, Smaragd Kiméra fogadó. Kinézett az ablakon, és a nap csücskét pillantotta meg a házak között. Tehát legalább ötórányit aludt – bőségesen elegendő. A tiszta, egyszerű szobában semmi nem változott, csupán a makulátlan zöldlunír mellvért hevert az ajtó mögötti sarokban. Az utcáról már felhallatszott a reggel fülsértő lármája, de Yandra nem törődött vele.

– Örülök, hogy felébredtél – szólalt meg a férfi még mindig csukott szemmel. – Hamarosan tovább kell indulnunk.

Yandra nem lepődött meg. A *shajaran*nak nem volt szüksége alvásra, és ha pihenni vágyott, inkább kies, elhagyatott vidékeket választott. Most azonban nem volt ilyesmire idő.

– Mikor lesz a következő együttállás? – kérdezte komoran. A harc, amelyre készültek, nem következhetett be bármikor és bárhol. Yandra pedig megtanította az Őrizőt arra, hogy a legmegfelelőbb időt és helyet válassza az összecsapáshoz.

– Az aranykör házára a Kakas árnyéka vetül: ma ez a Keresztút. Azt a lovast kell megakadályoznunk, aki odatart.

A férfi kinyitotta a szemét, és felnézett. Melegbarna tekintete korántsem állt összhangban a baljós mondattal. Yandra még a megszokottnál is derűsebbnek látta.

– Az aranykör háza? – kérdezte. – Mégis melyik?

Az Őriző vidáman a mellvértjéhez lépett, és elkezdte felcsatolni. Nem felelt. Yandra összeszűkült szemekkel méregette.

– Elbírod magad: elégedettséget látok rajtad.

A másik csak akkor szólalt meg, mikor végzett a mellvért felöltésével.

– Az utak úgy futnak össze, ahogy vártam.

– Ez azt jelenti, hogy Kwithriat elindult a Vörös Rákból.

– Igen. És Erigowba tartanak, ahová mi is.

Egy kissé elgondolkodott, aztán hozzátette:

– De nyugodtan írd meg a levelet.

Yandrának a szeme sem rebbent.

Valóban szándékában állt a Kimérában hagyni egy üzenetet, hátha a Tűzhölgy és a Jégúr felbukkan. A *shajaran* terveibe nem akart beleszólni, Loreanát azonban ki akarta hagyni az elkövetkezőkből – nem elsősorban azért, hogy megkímélje az életét, hanem inkább hogy ne kelljen számolnia felesleges veszélyforrásokkal. Az, hogy a *shajaran* ezt tudta, nem lepte meg – az azonban igen, hogy ez kedvére való volt.

– Erigow – tűnődött, majd az ajtóhoz lépett. – Igyekezzünk.

A férfi nem figyelt rá; leguggolt, szétterítette az ódon, dzsad mintás szőnyegen a kártyalapokat, és találomra kiválasztott hármat. Egyesével fölfelé fordította őket, hűmmögött, majd végighúzta a tenyerét fölöttük. Eltűnt az összes.

– Ráérünk még. És Sulaf úgysem enged el bennünket reggeli nélkül.

Nem tévedett ezúttal sem: a galambász tulajdonos megerített asztallal és széles mosollyal várta őket. Yandra papírt, tollat és tintát kért, végül ő is leült az étel elé. Miután megírta az üzenetet, gondosan összehajította, és Sulaf lelkére kötötte, hogy Kwithriat kezébe adja. Az öreg kitűnő emlékezete megőrizte a feltűnő párost: a lánghajú asszonyt és a kyr férfit.

– Akikkel itt ismerkedtél meg először, ugye, könnyűléptű asszony? – kérdezett vissza, miközben a zsebébe süllyesztette a levelet.

Yandra bólintott, és a gondolataiba merült. Valóban itt találkozott velük először.

Három röpke éve.

Azon a három évvel ezelőtti napon hófehér unikornissal álmodott.

Tudta, mit jelent ez, így egész nap a rajtaütés megszervezésével foglalkozott; csupán estére ért a Smaragd Kimérába. Hosszú ideje nem járt ott, és igen sok minden átalakult. Az épület már kívülről is alig hasonlított régi önmagára – talán csak a földszintet alkotó gránitkövek maradtak ugyanazok. Az utcát is idegennek érezte, mert nem lelte a régi tájékozódási pontokat.

Odabent sem az ismerős környezet fogadta: az eredeti, drágakövekkel kirakott aranyszobrot kicserélték zölddel festett bronz másolatra, és az intarziás fenyőasztalok és mivesen faragott székek helyére is egyszerű keményfa bútorok kerültek. Akkor még nem ismerte a galambősz tulajdonost, de amint meglátta, elmosolyodott. Akadnak dolgok, amik nem változnak.

– Miben lehetek a segítségedre, könnyűléptű asszony? – kérdezte akkor Sulaf, magasra emelve a tekintetét, hiszen Yandra másfél fejjel fölé magasodott.

– Madzse uharat – válaszolta, az egyszerű szavak mégis megtették hatásukat. Az öregnek elkerekedtek a szemei egy pillanatra még egy ily gyakori kérésen is, minthogy „Forró teát szeretnék”, hiszen anyanyelvén hangzott el.

Félreérthetetlen, ősi dzsenn fordulattal.

Aztán korát meghazudtoló fürgeséggel sietett el, Yandra pedig körülnézett. Azért érkezett aznap a Smaragd Kimérába, hogy Kwithriattal maradjon, és megvédelmezze. Régóta figyelte már a kyrt, így azonnal megtalálta az egyik fal mellé tolt asztalnál. Úgy döntött, vár még, hiszen pontosan tudta, hogy Kwithriat az ősei adományához folyamodik majd.

Az öreg hamar visszatért, de Yandra nem figyelt rá. A kavargó teafüvet bámulta a gőzölgő víz tetején, és hallgatta az ivó beszélgetéseit. A kiméra-szobor takarásából érkező fürkésző pillantást azonnal megérezte, és magában bólintott. Pár hosszú lépéssel az oroszlánlábú asztal mellé ért, majd szemügyre vette mindkettőt. A lángvörös hajú nő már egyszer elvált a kyrtól, így Yandra semmi szükségét nem érezte annak, hogy vele foglalkozzon. El akarta küldeni, azonnal. Nem törődött volna vele, ha csupán a nőből sugárzó ellenszenvet érzi meg – de ahogy a jégkék szemek mélyére pillantott, meglátta a Kwithriat lelkében tomboló vihart. Úgy gondolta, veszélyes lehet a Tűzhölgy jelenléte.

A Jégúr azonban ragaszkodott a társához.

Hidegkék tekintete a megszólalásig hasonlított az egyik ősére. Jywathor a család legmakacsabb tagja volt – Kwithriat többet örökölt tőle, mint amennyit valaha is felfogott belőle.

Yandra végül mégis úgy döntött, hogy Loreana maradhat. Sosem nyerte volna el az Il Alariach bizalmát, ha erőszakkal elküldi a boszorkányt. Azt hitte, később könnyebb lesz majd.

Tévedett.

A megszervezett támadás az első éjszaka ugyan elegendőnek bizonyult, hogy elnyerje a bizalmukat, ám a Tűzhölgy ízig-vérig ember volt, azok minden hevességével és nyugtalanságával – az érzelmei által irányított, tehát ingatag.

Például mikor találkoztak, Yandra megvetést és elutasítást érzett felőle, ám azután, hogy megmentette az életét, Loreana hamar megváltozott vele szemben.

Ugyanott történt.

Négyágyas szobát béreltek ki, és ő attól fogva ragaszkodott ahhoz, hogy egy helyen maradjanak. Az ablakhoz legközelebbi ágyat választotta ki magának, de nem feküdt le, csak ült a sarokba húzódva. Várta a támadást, amelyre ő maga bérelte fel a támadókat, közben kettejük vitáját hallgatta. Erről beszéltek, azt hitték nem érti.

– Azt sem tudjuk, mire képes! – dühöngött Loreana. Vörös haja lobogóként hullámozott, ahogy a fejét csóválta. – És aludjak vele egy szobában?

- Igen, nyugodtan aludj, mert én ébren leszek! – felelte Kwithriat.
- Miért nem küldjük másik szobába... vagy küldjük el teljesen? Hiszen még fegyvere sincs!
- Nekem sincs – ingatta a fejét a férfi.
- De éppen ezért akartunk fegyverforgatót, nem? Akkor miért pont ő?
- Azért, mert én úgy gondoltam, hogy adhatunk neki egy esélyt. Rendben?

Ahogy Kwithriat felemelte a hangját, a nő egy pillanatra elhallgatott. Talán csak nem szokott hozzá ahhoz, hogy a másik ennyire ingerülten válaszoljon neki.

- Nem tetszik nekem – mondta aztán, halkabban.
- Titkolózó és... elf. Még a végén megakadályoz abban, hogy leszakítsam a növényeket!
- Lora, ne légy nevetséges! – csitította a férfi, és lopva Yandrára nézett. Ő azt figyelte, ahogy a vörös

hold a nyitott ablak mögött egyik háztetőről a másikra ugrik, de közben egyetlen szót sem mulasztott el. Az utca hangjai távoli neszekként kúsztak a fülébe. A konyha csörömpölése lassan elhallgatott, csupán néhány kóbor kutya ugatását lehetett sokáig hallani. A háztetőn egy pillanatra valami fémcsillant.

– Álljatok az ablak melletti falhoz – szólalt meg Yandra a közös nyelven, és nyomatékosítás gyanánt hozzátette: – Azonnal.

- Engem te ne utasítgass! – felelte a Tűzhölgy dacosan.

– Tedd, amit mond! – intett felé, Jywathor leszármazottja. Ugyanaz a mozdulat, ugyanaz a parancsoláshoz szokott tekintet.

De elkéstek.

A számszeríj húrjának csattanását egyedül Yandra hallotta meg; az ajka elkeskenyedett, ahogy tenyerével intő mozdulatot tett. Az ablakszárnyak engedelmeskedtek neki: fülsértő döndüléssel csapódtak be.

– Mi... – kérdezte volna Loreana, de abban a pillanatban koppanás hallatszott, az acélhegy átütötte az ablaktáblát, és rezegve állapodott meg a fában... épp a feje magasságában.

Szemvillanásnyi idejük maradt csupán. Yandra a másik kettőre nézett, hirtelen nagyon is éberré lett arcukon jól-rosszul leplezett megdöbbenést látott. A Jégúr kristálygömbbel ékesített botját idézte a kezébe, a Tűzhölgy káromkodott.

Aztán elkezdődött.

Az ablaktáblák reccsenve adták meg magukat, szilánkjaik között vasalt csizmatalpak és csomózott kötélvégek, majd két elkendőzött arcú támadó bukkant fel. Mindketten dobásra emelték a kezükben tartott töröket.

A Yandrához közelebb állónak nem maradt ideje elhajtani. Az arcában roppant valami, a következő pillanatban pedig élettelenül bucskázott ki az ablakon. Még megdöbbennésre sem maradt idejük, mert a másik fegyver suhanva szelte át a levegőt. Egyenesen Kwithriat mellkasa felé tartott. Sosem ért oda: egy – óarany – szemvillanással később a tör becsapódott a szemközti falba, Kwithriattól majd' féllábnyi távolságban.

Az elf!

Kettejük varázslatai eddigre öltöttek anyagi formát: Kwithriat teste gránitkeménnyé vált, Loreana pedig az egyetlen megmaradt támadóra mutatott.

– Ne mozdulj! – kiáltotta hatalomtól nehéz hangon. Az elkendőzött arcú férfi azonban nem értette. Rövid egyeneskardját előrántva a hozzá legközelebb állóra – Yandrára – támadt.

Vesztére.

Yandra ugyanis követhetetlen gyorsasággal hajolt félre a torokvágás elől. A tekintete egy szívdobbanásig összefonódott az ellenfélével – és nem érkezett több támadás. A férfi ajkai csodálkozva nyíltak el, a karja erőtlenül csuklott össze, kezéből csengve hullott a földre a kard. Összerogyott, és arcát a kezébe temetve zokogni kezdett.

A következő pillanatban kardjának pengéje egyszerűen eltűnt, a testén pedig narancs láng lobbant: Kwithriat és Loreana elkésett támadásai.

Yandra a tűzre fűjt, mire az engedelmesen kihunyt. Mintegy nyugtatóan a zokogó férfi fejére tette a tenyerét, aki összezsugorult. Az elf visszafordult, és védenekre nézett. Nyugtázta, hogy feltehetően nélküle is túléltek volna a támadást – ez tetszett neki.

Loreana hitetlenkedve bámult rá; Kwithriat leengedte a kezét, és egy szemvillanás múlva a befejezet-

len rúnák fénye is semmivé foszlott a levegőben. Az ő tekintetében elismerés látszott.

– Ha le akartál nyűgözni bennünket – kezdte a torkát köszörülve –, nos, sikerült.

Yandra nem felelt, csupán ellépett az ájult támadó mellett, és a fal takarásába terelte a párost. Loreana zavartnak tűnt, mert szokatlanul csendes lett. Halványkék hálóingének fodrait igazgatta, és többször is belefogott egy mondatba, de csupán a levegővételig jutott.

– Most már alhatunk külön szobában, hiszen elmúlt a veszély – bökte ki végül.

Yandra nem válaszolt, csak jelentőségteljesen Kwithriatra nézett.

A varázsló az ablak felé fordulva néhány szót mormolt, a következő pillanatban pedig vastag kötömb jelent meg a szétforgácsolódott fatáblák helyén. Tökéletesen sima felületét minden kőfaragó megirigyelte volna.

– Ez kitart reggelig – közölte.

Yandra bólintott, majd azt mondta:

– Lemegyek, megbeszélem a fogadóssal, ami történt.

Azzal vállára kapta az ájult támadót, akárha tollpihe lett volna, és az ajtóhoz lépett.

– Veled megyek – jelentette ki Kwithriat, és utána indult. Yandra egy pillanatra visszafordult, és végigmérte a varázslót: a férfi testtartása, ellentmondást nem tűrő jégkék tekintete ismét Jywathort idézte. Csupán begombolatlan inge, térdig érő alsónadrágja és kibontott haja rontotta el az illúziót.

Bólintott.

– Te maradj itt addig, mindjárt jövünk – szólt hátra Kwithriat, majd kilépett ő is a folyosóra; Loreanát egyedül hagyták a szobában. A tulajdonos meghallhatta az ablaktáblák kitörését, mert a lépcső aljánál találta. Izgatottság nem látszott az arcán, inkább valamiféle meglepettséggel vegyes kíváncsiság. Az ájult támadót megkötözték, és a tulajdonos jóindulatára bízták, mi legyen vele. Yandra szótlanul szemlélte, ahogy Kwithriat elmagyarázta neki a történeteket, és megígérte, hogy a kárt megfizeti.

Az öreg hamar beleegyezett. Yandra eltűnődött az alig egy órával korábbi találkozáson, miközben kettesben tartottak visszafelé a szobába.

– Félelmetes volt, amit odafent műveltél – szólította meg a Jégúr.

– Minden félelmetes, ami ismeretlen.

– Valami papféle vagy, igaz?

Yandra felvonta a szemöldökét.

– Nem.

Hosszan hallgattak, csupán lépteik ütemes dobbanása hallatszott a gondosan gyalult fapadlón.

– Nem fér a fejembe – vallotta be a másik őszintén, ahogy a lépcsőhöz értek. – Mi késztet olyasvalakit, mint te, arra, hogy egy magamfajta védelmezzen?

– Miért, milyen vagyok én? – kérdezett vissza Yandra, és a varázsló arcát fürkészte. Kwithriat sokáig gondolkodott. Már a folyosóra értek, mikor válaszolt.

– Úgy hiszem, ez az a kérdés, amire sosem fogok tudni felelni.

Yandra elmosolyodott, majd biccentett.

– Annyi idő alatt, amennyit te éltél, nem is ismerhetsz meg senkit – jegyezte meg némi hallgatás után. Kwithriat a kilincsre tette a kezét, de még nem nyitott be.

– Még Lorát sem... – tűnődött hangosan. Yandra megcsóválta a fejét.

– Még magadat sem.

Yandra a reggeli után kiürült tányért bámulta. Három esztendő telt el együtt, nyugtalan összevisszaságban, nyüzsgésben, ide-oda futkosásban. Amúgy emberek módjára. Yandra nem szólt bele, hova mennek, mit tesznek, csupán tette a dolgát: elrejtette őket a figyelő szemek elől, és megvédte az életüket, ha kellett. Eljátszotta a hallgatag testőr szerepét – úgysem akadt senki, akivel érdemben beszélgethetett volna.

Három esztendő. Egy hosszabb pillanat.

– Yandra... – szólalt meg az Őriző. Hátra dőlve, behunyt szemmel ült, kezeit egymásba fonta a mellkasa előtt. – Mondd, mit érzel irántuk?

– Mit kellene éreznem?

– Nem tudom – vonta meg a vállát a férfi. – Büntudatot, amiért belerángattuk őket... vagy kötődést? Yandra fürkészőn meredt a *shajaran*ra. Azt hitte, ez a kérdés soha többé nem jön elő.

– Ők eszközök – jelentette ki, majd felemelt a tányérja mellől egy kést. – Mint ez itt. Nincsenek agályaim, hogy kicsorbul az éle. Ezt már megbeszéltük az elején.

– Akkor másképp kérdezem. Mit éreznél, ha meghalnának?

Ezen Yandra elgondolkodott.

– Ha a Jégúr lenne az, akkor dühöt – felelte kisvártatva.

– Ha a Tűzhölgy, semmit.

– Furcsa. Az együtt töltött idő...

– Három kurta év nem elegendő arra, hogy közel kerüljek bárkihez. Te viszont – hunyorított a férfira – megkedvelted őket!

Nem kérdés volt, hanem szemrehányó kijelentés. Az Őriző lehajtotta a fejét, sokáig hallgatott.

– Sosem említetted, hogy ilyen nehéz lesz eszközként gondolni azokra, akiket láttam megszületni és felnőni... – válaszolta végül csendesen.

– Ezt verd ki a fejedből. A feladatodra összpontosíts, és dönts úgy, ahogy neked, nekünk a legjobb. Ők nem számítanak.

A férfi bólintott, de félrefordította a fejét, mintha nem akarna ebbe beletörődni. Aztán felpattant, és hátat fordított Yandrának.

– Ideje indulni – jelentette ki szokatlanul színtelen hangon.

Erigow utcáit langymeleg szellő söpörte végig. Tavaszillatot hozott, és az emberek, mintha csak valami titkot akartak volna megsejteni, kitódultak az utcára, és zsongtak – Yandra hirtelen nem talált jobb szót rá. Nem törődött sem a járókelőkkel, sem a hintókkal. Mélyen beszívta a friss levegőt, de őt nem a tavaszra emlékeztette. Igen rég járt utoljára Erigowban, és a város idegennek tűnt már számára. Ám ez az illat... ez ugyanaz volt, mint rég.

Egy tányérképű szatócsnál lámpásba való olajat és napraforgómagot vettek, de mikor kifelé indultak volna, az Őriző visszafordult.

– Finom? – kérdezte eltűnődve, és a tányérképű kései reggelijének maradványára, a tányérján árválkodó kis darab sajtra mutatott.

– Hogyne, ifiúr – bólintott a szatócs meglepetten.

– Megkóstolja?

– Nem adná nekem a felét?

A férfi először értetlenkedett, ám mikor meglátta a rézérme csillanását, azonnal beleegyezett. Boldogan süllyesztette a zsebébe és buzgón hálálkodott a borraivalóért, de Yandra szóra sem méltatta: követte az enyhén szédülni látszó Őrizőt kifelé. Erősen megragadta a karját, és egy kőpadkához támogetta.

– Az utak követhetetlenül szerteágaznak – mondta a férfi elfelhőzött szemekkel. – Nem látok tisztán.

– Kapaszkodj a biztos pontokba – tanácsolta neki Yandra, mint már annyiszor.

– Ha pedig nincs ilyen, csináljak – bólintott a másik, jelezve, hogy ismeri már a mondat végét. – Igazad van, nem kockáztathatok.

Azzal határozottan új irányt választott. Már nem láthatta, ahogy mögötte Yandra helyeslően bólint.

Ahogy az épület előtt állt, Yandra egy ballada sorait szavalta magában.

A Szép Foglárné fogadója egy erv hosszúvers hősnőjéről kapta a nevét. A történet szerint egy napon a börtönbe került egy nincstelen, de jóraivaló ifjú. Tolvajlással vádolták, holott ártatlan volt. A foglár nem bántotta, hiszen csak rá kellett néznie, hogy tudja: nem bűnöző. Sőt, kedélyesen elbeszélgetett vele, mert az ifjú nem könyörgött a szabadulásáért, hanem beletörődött szomorú sorsába.

Aztán meglátta a foglár feleségét.

A fiatalasszony ebédet vitt az urának. Földig érő aranyhaja, kacér mosolya első pillantásra elbűvölte az ifjút. Az felderült, úgy érezte, ismét értelmet nyert az élete. Távolról rajongott az elérhetetlen nőért a rács

túloldalán, és attól kezdve nem ült naphosszat a sarokban. Először barátsággal kérte a foglárt, hogy engedje szabadon, hiszen ártatlan. Mikor látta, hogy ez hasztalan, azzal fenyegette, hogy elpusztítja magát. A foglár kedvelte az ifjút, és próbálta ismét beletörődésre inteni. Hogy kimutassa a barátságát, megkérte a feleségét, hogy ezentúl két emberre hozzon ebédet.

Az ifjú, amint közelebb érezte magához a gyönyörű asszonyt, csak még inkább megváltozott. Rímázkodni kezdett a foglárnak, hogy eressze el, de közben álnok gondolatokat szőtt addig tiszta lelkében: gondolatban százszor, ezerszer elárulta a jámbor embert, aki csupán annyit vétett ellene, hogy a munkáját végezte. A szép foglárné pedig megsejtette az ifjú rajongását, és az egyik alkalommal szerét ejtette, hogy egyedül maradjon vele. A rácson keresztül az ifjú fülébe lehelte álnok mérgét: mert azt suttogta, ha megöli a foglárt, az övé lesz örökre.

A megmértelyezett szívű ifjú mindent kitervelt. Magához szólította a jámbor börtönőrt, és a nőtől kapott szíjat a nyakába vetve a rácshoz szorította, amíg ki nem fogyott belőle a szusz. Aztán a kulcsosomót megkaparintva hamarost szabad lett ismét. Már éppen kilépett volna a szabad levegőre, ahol a szép foglárné ölelő karja várta, amikor valaki megszólalt a háta mögött.

– Nem csupán tolvajjá lettél, de gyilkossá is.

Az ifjú hátranézett, és a cella homályában megpillantotta önmagát.

– Amíg ártatlan voltam, tolvajnak neveztek. Most az ártatlanok életét fogom élni! – kiáltotta, és ismét hátat fordított a jelenésnek.

A ballada szerint a szép foglárné másnap halva találta a nincstelen ifjút.

Yandra emlékezett erre a történetre, bár sokat módosult az eltelt idő alatt. A börtönőr csábító feleségéről elnevezett fogadót soha életében nem látta még. Egyszerű, egyemeletes épület volt, az utcára néző ablakok zsalugáterei zöldre festve. Az Őriző belépett az ajtón, Yandra pedig követte. Hunyorgott kicsit, amíg a délelőtti napfényből a hirtelen félhomályt megszokta a szeme, majd a pult felé vette az útját.

– Szállást keresünk holnapig – jelentette ki a *shajaran* az üres ivóban egykedvűen sürgölődő csaposnak. A közönyös tekintetű, kopaszodó férfi feléjük nézett.

– Két szobánk szabad még: az egyik a térre néz, a másik az udvarra – közölte. – Melyiket adhatom?

– Azt, amelyiknek tölgyfa a jele – jelentette ki az Őriző megfellebbezhetetlenül. A csapos egy pillanatra csodálkozva nézett rá, de Yandra nem törődött vele; kifizette a szobát, majd elindult a lépcső felé. A Szép Foglárnéban mindössze négy szoba akadt az emeleten: a csillag, a nap, a szem és a fa jellel ellátott. A zöld ábrák itt-ott már megkoptak, de Yandra könnyedén felismerte, amiről az Őriző beszélt.

– Még csak délelőtt van, mit keresünk itt? – kérdezte, miközben belépett a félhomályos helyiségbe. Az ablaktáblák résein beszűrődő napfény csíkossá varázsolta az egyszerű szobát: két ágy, és egy láda, a holminak.

– Semmit. Mehetünk – fordult is vissza az Őriző.

– Később visszatérünk ide? – kötötte az ebet a karóhoz Yandra. A férfi nem felelt, minden bizonnyal már a folyosón várakozott. – Mert ez a szoba igen nehezen védhető.

– Tudom – bólintott a *shajaran* –, és nem jövünk vissza.

Nem fűzött hozzá több megjegyzést. Yandra pedig nem kérdezte tovább, mert nem akarta megzavarni. Tudta: nagyon sok minden múlik azon, hogy mit tesznek ők ketten a hamarosan bekövetkező együttállásig. Meg kellett akadályozniuk ezt is, ráadásul úgy, hogy az ellenfelek ne szerezzenek tudomást róla.

Az Őriző ugyanis úgy látta, még mindig nem megfelelő az idő a harchoz.

Az Őriző már fertályórása bandukolt lehajtott fejjel. Néha-néha megszólalt, többnyire olyasmit, hogy „hibáztam”, „a kis ösvényt eltakarták az utak”, és ehhez hasonlókat. Yandra némán követte, maga is elgondolkodott. Amikor azonban egy takaros házhoz értek, amelynek két kőmantikor vigyázta a bejáratát, a férfi hosszút sóhajtott.

– Már megtörtént, vagy csak elkerülhetetlen? – kérdezte Yandra színtelen hangon.

– Ha beleejtenék most egy kavicsot ebbe a tóba, nem látnám a hullámoktól az alját. És más is megláthatná, mit tettem.

– Tehát elkerülhetetlen. Aggódnom kellene?

Az Őriző lassan végigment a fal mellett, befordult a sarkon, és a ház oldalán megtorpant egy ablaknál.

– Még nem – közölte, miközben elővette a napraforgómagot, és a párkányra szórta. – Csupán egy felesleges áldozat.

Yandra nem felelt. Számára a cél elérésében mit sem számított néhány percéltű léte. Feltéve, hogy nem befolyásolja a végkifejletet. Felnézett a makulátlanul kék égre; a nap majdnem elérte már delelőjét.

És akkor meglátta: egy szélkakas rozsdállott egy három-négyutványira lévő, meglehetősen magas ház tetején, ha erősen fülelt, még a hozzá tartozó nyikorgást is hallotta.

Az aranykőr házára a Kakas árnyéka vetül.

Az együttállás.

– Krad – mondta fennhangon, és elindult a szélkakas felé. – Meg kell találnunk a legközelebbi Kradnak szentelt templomot vagy hasonlót.

– Még nem – szólalt meg mögötte az Őriző. Ő megtorpant, és nem tévedett: a férfi hamarosan mellé lépett.

– Most arra megyünk.

Az ellenkező irányba mutatott.

Szűk utcákon, apró ablakú épületek mellett haladtak el, amelyek a fejük fölött összeérni látszottak. Itt-ott hidak kötötték össze őket a magasban, a legtöbbjükre kívül vezetett fel a lépcső, a házak oldalában.

Errefelé kevesebben jártak, és megszűnt a tavaszillat. A sokféle, éppen készülő ebéd szaga töltötte be az egyre melegebb délelőtti levegőt.

Az Őriző egy apró térre vezette. Itt már egy hintó is alig fért volna el, nemhogy kettő egymás mellett. A hármass útkereszteződés egyik sarkában, egy emeletre vezető lépcső tövében falikútból csordogált a víz. Az utcákon dolguk után siető háziasszonyok mellett haladtak el – egyikük sem figyelt fel a két idegenre, mert Yandra nem szerette a felesleges feltűnést.

A falikúthoz lépett, és megmosta az arcát.

A *shajaran* inkább a lépcső felé igyekezett. Elővette a nemrég vásárolt olajat, és elindult felfelé. Yandra csak nézte, amit csinál. A grádics egy zárt ajtóhoz vezetett, talán laktak ott is, így megosztva egy házat két család között. A korlát réginek és rozogának tűnt, a fokok éle elkopott már a sok használatból. Bizonyára később építették a ház oldalába őket. Az Őriző alig tíz lépcsőfoknyit ment, majd mikor már majdnem felért a tetejére, kirántotta az üvegcséből a dugót, és kifolyatta az olajat a lépcsőre.

Yandra biztos volt benne, hogy ha valaki kilép az ajtón, és kellően figyelmetlen, óhatatlanul elcsúszik, és keményen megüti magát.

– Kész – jelentette ki halkán az Őriző, és elindult lefelé. A kezeit a fülére tapasztotta, a tekintete a messzeségbe révedt. Yandra minden mozdulatát leste, nehogy elessen.

– Mi az? – kérdezte.

– Az asszony nép sápirozásától nem hallom a lovast.

– Erre fog elhaladni?

A *shajaran* bólintott. Az egyik ajtó mögül ekkor fiatalasszony bukkant fel: a haját kendővel fedte el, a kezében hatalmas fazekat tartott. Köszönt nekik, majd a falikúthoz sétált, és vízzel töltötte tele az edényt. Meglehetősen nehéz lehetett, mert két kézre fogva is alig bírta el. Amikor ismét eltűnt az ajtó mögött, az résnyire nyitva maradt, hiszen nem akadt, aki becsukná.

Az Őriző elővette a darabka sajtot, és bedobta a résen.

Yandra megértette: a férfi meg akarja mérgezni a kutat úgy, hogy mielőbb rájöjjenek, és senki se igyon belőle. A fejét csóválta, ahogy a másik gondterhelt arcára nézett. Semmi nem biztosította, hogy a sajtdarabbal elérik a céljukat, mire az együttállás bekövetkezik. Túl kevés idő maradt.

Yandra nekidőlt a nyitott ajtó melletti falnak, és behunyta a szemét. Kizárta a tudatából az anyagi világot, és csupán a körülötte nyüzsgő életre figyelt. Minden apró élőlényt érzékelt. Ahogy kinyitotta a szemét, óarany fény villant benne. Az állatok pedig engedelmességek a hívásának.

Kisvártatva surrogó, kaparászó hangok ütötték meg a fülét. Az Őriző hunyorogni kezdett, aztán felderült az arca. Egy szívdobbanás múlva éles sikoltás hasított a békés csöndbe. Az ajtó kivágódott, és ismét felbukkant a fiatalasszony. A lábai között több tucatnyi megtermett, szürke rágszáló özönlött ki.

– Molla! – visította, hosszan elnyújtva a nevet. – Patkány!

Kiáltására hamarosan egy még ifjabb leány jelent meg, a kezében apró fadobozt tartva... a falikút fölötti lépcső tetején. Nagy igyekezettel indult lefelé, és az Őriző behunyta a szemét. Yandra végignézte a jelenetet, amit ők idéztek elő: a leány valóban megcsúszott, a kezéből kiejtette a dobozt. Az a lépcső szélére esett, darabokra tört, a tartalma pedig – valószínűleg patkányméreg – beterített két-három fokot teljesen. A lisztszerű porból egy kevés egészen a korlát alá szóródott, és peregni kezdett lefelé.

A kút vizébe.

A leány nem esett nagyot. Nyögve tápázkodott fel, a tekintete összevillant a másikéval. Amaz a szája elé kapta a kezét, és egy pillanatig csöndben állt.

– A kút... – suttogta kétségbeesetten.

Nem szóltak egymáshoz: nem érezték szükségét a szavaknak. Yandra is tudta, hogy ezúttal sikerrel jártak. A férfi arca ugyanis kisimult, és elégedettséget tükrözött. Otthagyták a halottsápadt nőket, és észrevétlenül továbbindultak az egyik utcán. Nem mentek messzire: az Őriző megtorpant egy valaha bizonyára szépen kifestett, ám erősen megkopott fahíd előtt, és visszalépett.

Yandra felnézett: a faszerkezet elég rozogának tűnt. Beszélgető pár haladt épp rajta. A lépteik kavarta por szállongott a levegőben, a korhadt deszkák keservesen nyikorogtak; még egy embert már nem biztos, hogy elbírt volna a híd.

Előbb-utóbb le fog omlani.

Gondolataiba merülve követte a lassan meginduló *shajarant*. A szűk utca egy nagyobb térre vezetett, ahol hemzsegték a járókelők – Yandra oda sem figyelve kerülgette őket. A nap egyre forróbban sütött, fénye a téren álló vaskos templom bejárata feletti, aranyszín kördíszben csillant meg.

Aranykör.

Yandra elnézett a házak felett, a tekintete a szélkakast kereste. Szinte azonnal meg is látta, alig egy utcával arrébb, nyugat felé. Magában bólintott. Még legalább három óra az együttállásig – amikor a lovas végigjön majd ugyanazon az úton, és rászakad a híd.

Már délután volt, mikor visszaértek a falikúthoz. Egyenruhás, alabárdos őr strázsált mellette, őszülő szakállát vakargatva tekintgetett jobbra-balra. Szinte teljesen elállta az egyik szűk utcát. Unott hangon teljesítette kötelességét:

– Ne iganak a kútból, mérgezett – közölte az arrafelé haladókkal.

A nap már lefelé mászott az égi létrán, az árnyékok megnyúltak. Az Őriző arcán várakozó kifejezés ült. Senki nem törődött velük. Úgy álltak, hogy mindhárom utcába belássanak, mégse legyenek útban.

Fertályóra telhetett el eseménytelenül. A strázsa a kút kávjára támaszkodott, a *shajaran* leguggolt, mintha pihenne. Elrévedni látszott, a feje lekókadott. Yandra figyelme azonban egy pillanatra sem lankadt.

Aztán meghallotta: patadobogás az egyik irányból, és tompa moraj a másiktól.

Hunyorított, és hamarosan meg is látta a hangok forrásait. A híd felől nyurga alak, a másik irányból felkavarodott porfelhő – vágató lovas – közeledett. A strázsa által elfoglalt harmadik utcában semmi nem mozdult.

– Tolvaj! Tolvaj! – hallatszott a nyurga alak mögül. Hamarosan látni is lehetett: a vicsorgó, forradásos képű férfi mögött hat poroszló loholt. A falikútnál posztoló őr is meghallotta a kiáltozást: felpattant, és a szűk utcát ismét teljesen elállva hunyorgott a közeledők felé.

Yandra számára lelassult az idő. Ha akart, bármikor közbeavatkozhatott volna, hiszen tudta, mi következik.

Karbafont kézzel szemlélte a történeteket.

A vágató lovast már ki tudta venni a porfelhő mélyén. A tolvaj szemei elkerekedtek, ahogy meglátta a strázsát maga előtt, de fürgesége és lélekjelenléte kisegítette az összezáruló csapdából: irányt változtatott,

és ahelyett, hogy az úton rohant volna tovább, a hídhöz vezető lépcső felé iramodott. Kettesével szedte a fokokat. Mögötte a katonák is az utca szélén futottak tovább. A lovas már majdnem kiért a térre. A tolvaj egy pillanat alatt átért, és loholt tovább a lapos háztetőn. Az első katona felért a hídra. A lovas elviharzott Yandra mellett, kishíján elgázolta a falikút strázsáját, aki társai segítségére indult. A hat katona egymás után dübörgött végig futólépésben a fahídon.

Egyikük sem ért a túloldalra. A rozoga tákolmány reccsent egy utolsót, aztán végleg megadta magát. Hangos robajjal szakadt le.

A lovast az első lezuhanó gerenda verte agyon. Kizuhant a nyeregből, és már nem élt, mikor földet ért. A négy katona, akik a törmelékekkel együtt zuhantak alá, szerencsésebbnek mondhatták magukat. Kisebb-nagyobb sérülésekkel, de mindannyian túléltek.

Hirtelen zajossá vált a kis tér: a többi ór kiáltásai és a közelben lakó asszonyok sápítozása töltötte be – rájuk senki sem figyelt.

Yandra az Őrizőre nézett. Szomorúságot látott a melegbarna tekintetben.

– Újabb halál... – hajtotta le a fejét. – Nem így akartam.

– Tökéletes volt – válaszolt Yandra. – Az együttállás megghiúsult.

A *shajaran* elhúzta a száját, de nem felelt.

– Ma még van dolgunk?

– Csak neked – jelentette ki az Őriző. – Aludnod kell egész éjszaka.

Yandra felvonta a szemöldökét.

– Hát holnap? – kérdezte félreérthetetlen hangsúllyal.

– Holnap.

Lora

*P.sz. 3691., Alborne terce,
az Ébredés havának 14. napja*

A Kettőshíd két nagyobb szigetet köt össze a szárazfölddel. Már a régi Ternan idején is állt a helyén valamiféle átkelő, de ezt a két végén három ember magas díszkapukkal szegélyezett, lenyűgöző, márvánnyal kövezett hidat alig egy éve fejezték be. Míg elkészült, révészek számtalan nemzedéke élt meg errefelé, és azóta is a hajózás volt az egyik legkedveltebb közlekedési mód a Dorlan ezer ága által közbezárt szigetekben. Amióta azonban teljes pompájában virít, naponta ezrek kelnek át rajta. Szárazföldi végén ugyanis a főút a Kapuk Terére vezet, amely összeköti Pyarront az Államközösség összes többi fővárosával.

Ahogy elhagyjuk a hidat, Nida félni kezd. A kicsi lány azt hiszi, nem veszem észre, de közelebb húzódik hozzám. Hagyom. Elengedem a kezét, bár először megpróbál visszatartani – aztán megnyugszik, amikor óvón ölelem át a vállát. Ahova megyünk, ott egy felnőtt is gyakran elsodródik a másiktól, nem hogy egy gyermek. A Kapuk Terén ugyanis iszonyatos a tömeg.

A főút itt kiszélesedik, itt akár három hintó is elfér egymás mellett. Nida már nem bámulja meg őket, inkább csak igyekszik lépést tartani velem. Itt mindenki siet, hivatalnokok és fegyverforgatók, cselédek és iparosok, nők és férfiak, ifjak és vének. Ahogy a Kapuk Teréhez közeledünk, egyre nagyobb a változatlanság: a magas, szőke pyarok közé a legkülönbözőbb népek és más fajúak vegyülnek el. Nida a ruhámba kapaszkodik, ahogy egy udvari ork elhalad mellettünk. Talán az agyaraitól riadt meg, de az is lehet, hogy túl sok ijesztő mesét hallott a Dúlásról. Mindezek persze inkább szájtátiak voltak, hiszen azt még a gazdagabb Délvidéken sem sokan engedhették meg maguknak, hogy a Kapukon át utazzanak.

Ahogy a kislány miatt a szembejövőket nézem, elmosolyodom. Mindenki siet, de a legtöbb férfi nem sajnálja az időt, hogy megbámuljon. Megszoktam már – ha egyik-másik még oda is köszön nekem, egy mosollyal viszonozom.

Milyen furcsa. Régen azért mosolyogtam vissza rájuk, mert élveztem, ahogy zavarba hozom őket, és mert tudtam, hogy nem felejtik el egyhamar még ezt az apró gesztust sem. Most inkább mulatságosnak tartom az egészet. Az ember ösztönösen vonzódik a szépséghez és tartózkodik a rúttól, holott mindez lényegtelen. Az udvari ork, aki az imént elhaladt mellettünk, egyenruháján egy bankház jelét viselte: becsületes örömetévesztő külsővel. Engem olyan szépséggel áldottak meg az égiek, amely kevés embernőnek adatott. És eddigi életem minden pillanatában kihasználtam ezt, ahogy tanultam. Kegyetlen játékot űztem a férfiakkal, akikkel kapcsolatba kerültem. Kikacagtam gyengeségüket. Azt hittem, egyikük sem állhat ellen nekem.

Úgy véltem, nem akad ellenfelem. Egészen két héttel ezelőttig, amikor is Kwitthel Erigowba mentünk, hogy találkozzunk Janisse-szel.

Azt a némbert már első pillantásra meggyűlöltem. Igen, talán féltékeny lettem rá. Nem igazán találkoztam hozzá hasonlóan mesteri vetélytárssal. Szirupos hangja, csípőjének babonázó ringása, a kimunkált mosoly, a kellő pillanatban lesütött szempár... Mind-mind ismerős fortélyok a férfiszív meghódítására. A tekintete már az ajtóban párbajra hívott.

Én pedig balga módon belementem.

Mióta elkerültem a szülőfalumból, szinte mást sem tettem, csupán behálóztam és eldobtam a férfiakat. Azzal hízelegtem magamnak, hogy egyikük sem heverte ki teljesen a velem töltött időt. Kwith... tudtam, hogy ő sem kivétel. Éppen ezért kíváncsi voltam, Janisse mit ér el nála a tudományával. Utólag persze belátom: ez afféle női ostobaság... de akkor, abban a szembántóan lila teremben, ahova bennünket vezetett, elfogadtam a kihívást.

Ahogy uralta a tagjait, minden mozdulata, szava és arckifejezése mesterien előkészített csábítás eszközévé vált, egyre inkább úgy éreztem, alulmaradok kimondatlan küzdelmünkben. Az előző esti virrasztás fáradtságát képes voltam titkolni mások előtt, magamnak azonban sosem tudtam hazudni. Janisse pedig átkozottul jól színészkedett, jobban, mint én valaha is. Legszívesebben szálanként tépkedtem volna ki a haját minden egyes negédes mosolyért.

Eleinte úgy tűnt, Kwith látja a hálót, és kikerüli. Miután leültünk a kerevetre, körbenéztem a szobában, hátha találok valamit – mert azt már akkor sejtettem, hogy a nőtől nem tudunk meg semmi használhatót.

A festmény pontosan velem szemben lógott a falon. Igen réginek tűnt, és meglehetősen érdektelennek... a szimbolikája azonban megragadta a tekintetem. Mintha a sarkokban lévő négy istenalak harcolt volna egymással, bal a jobb oldallal. Középen valamiféle rom látszott, és fényes napszerűség, a sugarai azonban csak két figurát értek el: a két felsőt. A jobb oldali nő fehér hajkoronája teljesen körbefonta a testét, vörösen izzó tekintete élesen elütött a kép fakó színeitől. Alatta hollófekete férfi látszott, sörénye beleolvadt a festmény éjszakai hátterébe. A bal alsó sarokban aranyhajú, vékony nő nyújtotta előre a kezét, akárha tökéletes ellentéte lett volna a sötét férfinak. A negyedik, a békés tekintetű, fényszárnyú alak a bal felső sarokból nézett a többi háromra, fényes kardját messze előre tartva. Az ábrázata ismerősnek tűnt – és nagyot dobbant a szívem, ahogy felismerni véltem.

Kwithre sandítottam, de ő *shajaur* lapunkkal kapcsolatban kérdezősködött fáradhatatlanul. Őt a kártya érdekelte – engem inkább a mögötte rejlő férfi.

Hunyorítva bámultam a festményt. Egészen belefeledkeztem a tanulmányozásába. Az arc hasonlósága akár még lehetett volna véletlen is... Csakhogy megláttam, mit tart a bal kezében.

Egy kártyalapot.

Azonnal eszembe jutott az előző esti találkozás a különös idegennel, a *shajarannal*. Ismét megbor-zongtam, ahogy felidéztem magamban különös üdvözlését.

Annyira sosem mélyedtem el a festészetben, hogy megállapíthassam, mikor készülhetett a kép. De a hideg végigfutott a hátamon, ahogy azt latolgattam, melyik évszázadban. Hiszen ha az ösztöneim nem csaltak, épp azon gondolkodtam, mennyi idős lehet a férfi, akit meg akarok szerezni magamnak...

A merengésből madarak rikoltozása rántott vissza a valóságba. Valami ehétőt találhattak az ablakpárkányon, mert tucatnyian gyűltek oda egyszerre.

Időben kezdtem ismét a beszélgetésre figyelni, hogy lássam: Kwith ostobán, engedelmesen belesétált a neki állított hálóba. Arra gondoltam, még jó, hogy nem fogadtam meg Yandra tanácsát. Janisse elcsalta volna Kwithtől a kártyát, ebben biztos vagyok. Nem érdekelt különösebben, hogy miért akarja megkaparintani: mert hatalmat sejt felőle, mert sokat ér, vagy mert szerelmes a kyr kultúrába.

Semmit nem szándékoztam nekiadni. Sem a kártyát, sem Kwitht.

Ráförmedtem Kwithre, pedig csupán magamra voltam dühös. Túl sokat vártam attól a találkozástól. Úgy láttam, hogy lényegében feleslegesen mentünk Erigowba, és még mindig semmivel sem kerültünk közelebb Yandrához és a melegbarna tekintetű, holdarcú idegenhez – arról nem is beszélve, hogy alig tudtunk meg bármit a kártyáról. Kwith persze vissza akart menni, mert úgy gondolta, talán kicsalhatunk abból a némborból még néhány tudásmorzsát a *shajaurról*, de már nem találtuk ott. A feszültség elmúltával pedig rám tört a fáradtság: csüggedten indultam vissza a Szép Foglárnéba, odaérve pedig hamarosan aludni tértem.

A sötétben fekvé még egyszer felidéztem magamban a festményt, aztán a holdarcút. Azon morfondí-roztam, vajon valóban lehetséges-e, hogy bármi közülük legyen egymáshoz – de nem jutottam semmire. Őt perc múlva már aludtam.

*P.sz. 3691., Alborne terce,
az Álmodók havának 20. napja*

Hangos csattanásra riadtam.

A szoba fényárban úszott, amely Kwith botjának végéből, a kristálygömb belsejéből ragyogott. Ő a szoba közepén állt háttal nekem, ujjai fürgén táncoltak, szinte fénylő nyomot hasítottak a levegőbe. Azonnal magamhoz tértem, amint megláttam áttetsző alakját.

Megtámadtak!

Az ajtót ék és retesz tartotta zárva, ám az ablak fatáblái hiányoztak. A hűvös éjszakai szellő akadálytalanul áramlott a szobába. Pontosabban *majdnem* akadálytalanul: az ablak előtt ugyanis két sötét ruhába burkolózó alak állt, egy tarkopasz és egy szakállas. Valamiért biztos voltam benne, hogy Janisse csatlósai

– és rájöttem, mekkora hibát követtem el, mikor azt hittem, az a némbér feladja a kártya megszerzését az első kudarc után.

Több megfigyelésre nem maradt időm: ahogy felültem az ágyban, egy pillanatra mindketten felém fordultak.

– Ne! – kiáltotta Kwith akaratlanul... sajnos nem segített rajtam. A szakállas célzásra emelte a bal kezében tartott apró számszeríjat, és mire az álom kiröppent a szememből, a lövedék a jobb oldalamba fűrődött a bordáim alatt. Nagyot taszított rajtam, de megállt a testemben.

Ösztönösen odakaptam, a takaróm és a kezem is csupa vér lett. Láttam már lőtt sebet nem is egyszer, de a hálóingemen olyan gyorsan terjedt a vörös folt, hogy megijedtem. Egy pár szívdobbanásig nem kaptam levegőt... Aztán pedig már színes karikák táncoltak a szemem előtt. A vesszőre kent méreg végigzsibongott a testemen, perzselve rága keresztül magát a bensőmön.

Felsikoltottam. A könnyem kicsordult; alig tudtam összpontosítani az eszméletben maradásra. Ahelyett, hogy segitettem volna Kwithnek, fogcsikorgatva próbáltam elhessegetni az elmémre gyorsan telepedő homályt. Lassan nem éreztem a végtagjaimat.

Igen, túlságosan hozzászoktunk Yandra védelméhez. Elkényelmesedtünk.

Tehetetlenül, könnybe lábadt szemmel bámultam az eseményeket. A szakállas – napbarnított bőré, farkocsbba fogott hajú gyilkos, talán aszisz lehetett – másik kezében tartott keskeny kard acélszín boltívet rajzolt Kwith rúnáinak helyére, de csupán levegőt talált: ő ugyanis addigra hátrébb csusszant, felém. Áttetsző alakján keresztül remegni látszott a tarfejű sziluettje. A méregzöld köpenybe burkolózó, foghíjas férfi felrikoltott. Ujja hegyén kékes energianyaláb született, és követhetetlen gyorsasággal vágódott volna Kwith mellkasába – ő azonban számíthatott erre, mert botja a rikoltás pillanatában fémmé lett, magához vonzva a gyilkos villámot. Égett szag terjengett a szobában: megfeketedett a fa, ahol a bot a padlóhoz ért.

„El ne ájulj! El ne ájulj!”, mondogattam magamban. A fájdalom alábbhagyott, de még mindig bénán, a falnak dőlve ültem. Kisujjamat sem bírtam megmozdítani.

Azt hittem – és talán ő is így gondolta –, hogy a tarfejű a veszélyesebb ellenfél. Csakhogy a kard nem suhant át akadálytalanul Kwith testén, ahogy számítottuk. A szakállas magabiztossága gyanakvást kelthetett volna. Kwith másodjára nem foglalkozott a felé suhanó pengével, inkább újabb varázslatba fogott – a kard pengéjén pedig narancs lobot vetettek a rajzolatok, ahogy Kwith bal vállába mart.

Csont repedt; Kwith felüvöltött, és hátratántorodott a támadás erejétől.

„Ne”, sikoltottam, talán csak magamban. Felismertem, hogy ez a vég, de nem akartam beletörődni. A könnyeim előtörtek, ahogy minden erőmet megfeszítve próbáltam a fájdalmat kizárni a tudatomból. Egyetlen használható varázslathoz szükséges ígét sem voltam képes kiejteni, amely megmenthette volna Kwith életét. Ha ő meghal, a méregtől bénán könnyebb préda vagyok, mint a csapdába esett vadnyúl.

Mert a tarfejű pontosan ugyanakkor fogott új varázslatba, mint ő, a kard pedig ismét lesújtani készült.

A vakító zöldes fény Kwith mellkasából tört elő, és egy pillanatra semmit nem láttam. Valaki felvihogott, és mire eleget pislantottam, hogy visszanyerjem a látásom, a tarfejű holtteste tompán puffant a földön. A feje továbbgurult: az irányt változtató kard átmetszette a nyakát.

A szakállas örült kacaja még sokáig visszhangzott a fejemben.

Viselkedése kísértetiesen hasonlított Kwith előző éjszakai örületére, de akkor túlságosan el voltam foglalva a fájdalommal ahhoz, hogy morfondírozzam ezen. Kwith azonban magához tért látszott: ki egyenesedett, s mert a vállát ért seb miatt úgy tűnt, ő sem képes varázslatokra összpontosítani, jobb kezébe fogta a botját, és védekezően maga elé tartotta. A mellkasából sugárzó kékezüst fény halványodni látszott.

„El ne ájulj”, suttogtam, most már mindkettőnknek.

Kwithnek esélye sem lett volna a szakállas ellen, ám ebben a pillanatban valahonnan az utcáról nyílvessző suhant a szobába, és egyenesen a fickó torkába fűrődött. A penge hangosat koppant a földön, ahogy a szakállas megtántorodott, hátrált pár lépést, majd elterült.

Fogalmam sem volt, ki lehetett a titokzatos segítőnk. Nem érkezett semmi más odakintről.

A hirtelen beállt csendben Kwith zihálva nézett körül. Fáradtan a botjára támaszkodott; lassan teljesen láthatóvá, anyagszerűvé vált. Vállsebe csúnyán festett, a vörös folt már a derekáig terjedt. A kékezüst fény, ami belőle áradt, lobbant egy utolsót, majd végleg elenyészett.

A méreg lassan visszaadta a testem fölötti irányítást. Nyöszörögni kezdtem, mire felém fordult, és

vigyázva, hogy az ablakból ne lássák, közelebb jött. Sápadt volt és vérmocskos, de sejtettem, hogy én sem festek szebben.

– Kiáll a hegye? – kérdezte halkan. Remegő kezekkel nyúltam a hátamhoz, majd bólintottam, mikor a ragacsos acélfejet kitapintottam.

– Engedned kell, hogy varázsoljak rád, különben nem tudok segíteni.

Fogcsikorgatva bólintottam.

Kwith nyelt egyet, vett egy mély lélegzetet, és varázsolni kezdett – felszisszent, ahogy sebesült bal karját megpróbálta felemelni. Nem járt sikerrel, úgyhogy kivételesen nem rajzolt rúnákat a levegőbe. Tovább tartott, de a számszeríj vesszeje végül megnyúlt, elvékonyodott és elvesztette keménységét. Kwith odaült mellém az ágy szélére, majd óvatosan kihúzta a cérnát a sebemből. Semmit nem éreztem, csupán a lüktető fájdalmat. A vér ömleni kezdett a sebből.

– A... – kezdtem, de a számra tette az egyik ujját.

– Tudom – mondta nyugodt hangon, miközben a tarisznyám felé nyúlt. Tényleg felismerte, melyik üvegcsében lötyög a gyógyulást hozó főzet. A lehető leggyengédebben fejtette le rólam a hálóingem darabjait, aztán a számba erőltette a keserű italt. Egy vagyomban került, mire beszereztem a hozzávalókat, és napokba, mire elkészítettem, de akkor úgy éreztem, megérte.

Hátrébb húzódtam, hogy lássa az eredményt. A vérzés csillapodni kezdett, aztán teljesen megszűnt. A seb szélei maguktól összehúzódtak, a fájdalmas lüktetés tompulni kezdett, és nem egészen egy perc múlva már csupán vörös maszat látszott a helyén.

– Még jó, hogy megmutattam, melyik gyógyít... – mosolyodtam el erőtlenül. Ő megnézte, mennyi lötyög az üvegcsé alján, és az ajkához emelte.

– Várj! Lehet, hogy eltört valamid!

– Akkor egyelőre hagyjuk – mondta alig hallhatóan.

– Tudsz járni? – kérdeztem.

– Fogjuk rá – bólintott. – Tűnjünk el innen!

Méregdrága, de biztonságosnak tűnő fogadót választottunk a környéken, az Ezer Rózsát. Az egyik férjem vitt volna el oda, csak sajnos előbb elszöktem tőle. Az hírlett róla, hogy a környék legbiztonságosabb vendégháza. A teljes neve dzsad szokás szerint persze ennél sokkal hosszabb volt: A Hajnali Fényben Tündöklő Ezer Rózsa Vendégszerető Kertje – én azonban még soha senkit nem hallottam, aki ezt végigmondta volna. Még akkor sem, ha ez volt Erigow egyetlen dzsad fogadója.

A neve és a kinézete legalább annyira nem érdekelt, mint az álmából felriasztott terebélyes tulajdonos fejhangú panaszáradata. Az ízléstelen díszítésekkel már a fogadóhoz vezető, boltíves, rózsákkal futtatott ösvényen megbékéltem, a hájas dzsadt arannyal hallgattattuk el. Az éjjeli óra ellenére rögtön készségesebbé lett, és tettetett aggodalommal fordult az egyre sápadtabb Kwith felé.

Ilyenkor csodáltam az ő akaraterejét: szó nélkül jött velem a Szép Foglárnetől az Ezer Rózsáig. Ez egyszer nem változtatta vissza a botját aranygyűrűvé – átvette a jobb kezébe, és arra támaszkodott, miközben savanyú képpel körülnézett. Tudtam, hogy miért fintorog: régebben akadt némi összetűzésünk néhány tenyérbemászó képű sivataglakóval, és azóta nem állhatta őket. A magam részéről úgy vagyok vele, hogy a dzsadtok vitathatatlanul rendelkeznek néhány megbecsülendő erénnyel – én legalábbis feltétlenül ezek közé sorolom a csodás illatú parfümök és a szenvedélyes férfiak mellett a gőzfürdőiket.

Kwithnek csupán a bunn-cserje magvából főzött fekete dzsad italt sikerült megszeretnie a kultúrájukból. Azt viszont én utálok.

Akkor azonban minden szempont mellékessé vált a biztonság mellett.

Az ivóban egy lélek sem akadt már, a vendégek nyilván édes álmukat aludták az emeleten. Szétszórt, hatalmas ülepárnákat láttunk csupán. A tulajdonos feltétlenül le akarta ültetni Kwitht az egyikre, de gyorsan lebeszéltem. Egy üres szobát, tiszta vizet, ollót és golycsot kértem tőle; amíg visszatért az utóbbiakkal, jobban körülnéztem. A mívesen faragott boltívek és bordó selyemfüggönyök rejtekében valahol egy apró szökőkút vize csobogott. A sarkokban elhelyezett füstölőkből bódító illat áradt. Egyetlen széket sem láttam,

csupán puha szőnyegek és hatalmas ülőpárnák garmadáját. Korábban bizonyára lenyűgözött volna a kényelem, akkor viszont teljesen hidegen hagyott.

A kör alakú szoba, amelybe végül bevezetett bennünket, hasonlóképp elütött a szokványostól. Szinte semmi másból nem állt, mint a középén pompázó, áttetsző baldachinnal körülvett, selyempárnákkal gazdagon megszórt ágyból – a padlót pedig teljes egészében puha, szilvakék szőnyeg fedte.

Megköszöntem a dzsadnak a segítségét. Leintettem, amikor felajánlotta, hogy „kitűnő és méltányos árú kirurgust” hívat, így végül dagályos szóvirágokkal kívánt jó éjszakát.

Kwith az ágyra rogyott, én azonban még az ablakhoz léptem, hogy elhúzzam a rózsamintás függönyt. Megnyugtatóan erősnek tűnt a cirádás vasrács.

Egy pillanatra végignézttem magamon: a vérmocskos hálóing fölé sebtében magamra vett liliomfehér ruhán átütött a folt. A hajam kócai fertályórás, csüggesztő fésülködést ígértek, a szemeim bizonyára beesettek voltak a fáradtságtól, és feltehetőleg viaszsápadt lehettem. Magam is meglepődtem, hogy ennél sokkal jobban érdekel Kwith állapota. Felé fordultam.

– Mutasd! – kértem az ágyra telepedve.

Ő engedelmesen közelebb húzódott. Óvatosan elkezdtem lefejtetni a használhatatlanná vált inget a válláról, de hiába értettem hozzá, hiába volt minden tapasztalatom, Kwith felszisszent, ahogy az utolsó vérfoltos cafatot is leválasztottam róla.

A seb szörnyen nézett ki.

A mellkasán bíbor csík húzódott végig, a vér még szivárgott belőle. De nem emiatt akadt el a szavam. A bal vállánál kékeslila duzzanat jelezte a feltehetőleg törött kulcscsontot.

– Dreina szemére, Kwith! Ezen a gyógyital sem segít önmagában: lehet, hogy rosszul forr össze.

– Képtelen lennék most varázslatra összpontosítani. Van más megoldás?

Beharaptam az ajkam.

– Van. Csakhogy még sosem csináltam. És rettenetesen fog fájni.

– Jöhet.

Lefektettem az ágyra, a szájába tömtem egy keveset az ingének tisztább cafatjaiból, aztán nyeltem egyet, és óvatosan kitapogattam a csont helyzetét. Megtaláltam a törött végeket; reméltem, hogy szilánkok nem nehezítik majd a dolgom. Az egyik csontvég feljebb, a másik lejjebb húzódott a törés hatására, ráadásul még ott volt az a seb is, amit a penge a vállán okozott, mielőtt eltörte a csontot. Szörnyen aggódtam – csakhogy nem volt más választásunk. Kwith nyöszörgött, ahogy a belilult bőrön keresztül ráfogtam a kulcscsont két részére, és végtelen lassúsággal egymás felé kezdtem húzni őket. Pár szívdobbanásig bírta még hangtalanul, de aztán felordított. Valahol a felénél ernyed el – így is sokat bírt, nem voltam tehát meglepve, hogy az őrijítő fájdalom kioltotta a tudatát. Olyan gyorsan csináltam, amennyire csak lehetett – mégis teljesen átizzadtam a ruhámat, mire a csont két vége teljesen összeért. Loat sosem mondta, hogy ez a beavatkozás ennyire nehéz.

Letisztítottam a seb környékét, hosszú csíkot vágtam a gyolcsból, majd erős kötéssel rögzítettem a munkálatom eredményét. „Most már jöhet a gyógyital”, gondoltam magamban, és a tarisznyámban kezdtem kutatni a fémveretes üvegcese után. Nem lelt sok örömem benne, mikor megtaláltam: Kwith szinte mindet belém erőltette a Szép Foglárnéban, alig lötyögött egy kortynyi az alján. Épp csak arra elég, hogy a penge marta sebek összehúzódjanak, a csontok pedig egymáshoz forrjanak. Reméltem, lesz alkalmam még időben újabbat készíteni.

A párnán szétterült a haja, az arca kisimult – én pedig azon tűnődtem, milyen rég aludtunk egy ágyban. Ledobáltam minden felesleges holmit, majd a használhatatlanná piszkolt ruhát. A jobb vállára hajtottam a fejem, és egy darabig csak hallgattam, ahogy lélegzik.

Valami fekete, szurokszerű anyag vett körül, ahogy kinyitottam a szemem. Mintha maga a sötétség sűrűsödött volna ragadós kulimásszá.

– Kwith! – akartam kiáltani, de a hangomat elnyelte az ébenszín massa. Kétségbeestem, azt hiszem. Az olyan egyszerű fogalmaknak, mint a fent vagy a lent, a jobbra vagy a balra, hirtelen nem találtam értel-

met. Találomra indultam meg valamerre; a félelemtől görcsbe rándult a gyomrom. Mi nők mindig rögtön a legrosszabbra gondolunk – és igencsak meg is ijedünk tőle.

Az anyag, amelyben előrefelé vonszoltam magam, egyre hígabbá vált. Tengermélyre, majd utóbb füstködös téli éjszakára emlékeztetett, végül, mikor már azt hittem, értelmetlen minden küzdés, sötétséghez szokott szemeim *látni* kezdtek.

Először csupán halvány derengést. A „lent”-et. Aztán egy ösvényt, amely ki tudja, hova vezetett. Nem követtem, mert úgy éreztem, szándékosan került a lábaim elé – és sosem szerettem mások akarata szerint cselekedni. Másfelé indultam tehát. Egy végtelen mezőre értem, dimbes-dombos vidékre, amely kissé az otthonomra emlékeztetett – azzal a különbséggel, hogy ibolyaszín fűvet még életemben nem láttam. Sem olyan lehetetlenül türkizkék eget.

„Tehát álmodom”, morfondíroztam magamban. Korábban nemigen fogott meg egyetlen festmény sem, amely a természetet valóságként ábrázolta. Még azok sem, amelyek egy kicsit eltértek a valótól. Azt a holdvilág nem látta tájat azonban gyönyörűnek láttam.

„Fel kellene ébredni”, erőlködtem, de nem segített. Csodálkozva néztem körül. A dombok határolta völgyben fonálként összegabalyodott ágakkal táncolni látszó fák inogtak, a mélylila fücsomók engedelmesen lapultak le első tétova lépteim előtt. Valahol a távolban tarka madár énekelt a mostohaanyám hangján, válaszul rozsdaszín nyúl nyüszögött, tőlem alig karnyújtásnyira. Már épp indultam volna tovább, amikor a nyúl mögött megpillantottam egy tiszta fehérbe öltözött alakot. Tanácstalanul tekintett körbe, és amikor észrevett, óvatosan elindult felém. Makulátlan köpenye a földet súrolta, hófehér bőrén szikrázott az egész mezőt betöltő fenséges fény. Tajtékszín hajának tincsei akárha jégcsapok lettek volna. Az arca... ismerős volt, de mégsem.

– Kwith...? – kérdeztem tétován, mire felismerés csillant a szemében.

– Lora! – kiáltott fel, és kedvesen elmosolyodott.

„Tényleg álmodom”, döntöttem el. Rég örült nekem ennyire.

– Jó, hogy itt vagy te is – mondta.

– Hol az az itt? – tapintottam rá a lényegre.

Kwith fanyalgó képet vágott.

– Ha nem tévedek, az Álmodók Úrnőjének birodalma.

Egészen közel léptem hozzá. Ahogy az arcát fürkésztem, hirtelen rádöbbsentem, hogy nem csupán képzelődtem: a haja valóban jégcsapokból állt. És mögötte, ahol elhaladt, deres, hópelyhekkkel takart ösvény fehérlett.

– Mi történt a hajaddal? – nyúltam volna felé, ám ő elhúzódott, oly sebesen, mintha legalábbis pestist terjesztettem volna.

– Ne érh hozzá! – figyelmeztetett.

– Miért? – kérdeztem leforrázva.

– Nem tudom, itt hogyan működnek a természet törvényei, de ne próbáljuk ki.

– Miről beszélsz? – értetlenkedtem.

– Nézz magadra.

Megtettem. A döbbenettől tágra nyílt szemekkel bámultam zsarátnokként izzó bőrömre, égővörös ruhámra, lánghajamra. Magam mögé sandítottam: ahol én közelítettem meg az apró tisztást, parázsló lábnyomok szabályos sora húzódott.

„Ez még álomnak is sok”, hüledeztem.

És mintha meghallotta volna valaki a gondolataimat, néma megjegyzésemre egy testetlen hang válaszolt.

– Pontosan.

Női hanghoz képest mély tónus, barátságos zöngékkal – és kissé kioktató hanglejtéssel. Mindketten egyszerre tekintettünk körbe Kwithtel, de egyikünk sem látott senkit. Szinte azonnal hátat fordítottunk egymásnak, hogy minél nagyobb teret belássunk.

– Erre semmi szükség! – kuncogott a hang.

– Mégis ki vagy te? – kiáltottam bosszúsán. Gyűlöltem, ha játékszernek néztek.

– Barát – hangzott a felelet. – És itt vagyok előtted.

Pislogva néztem körbe, de még mindig nem láttam senkit. Kwith mellém lépett, ő is meresztette a szemét – aztán hirtelen lehajolt, és a tenyerébe vett egy alig arasnyi lényt. Szemmagasságba emelte – a folyékony aranyruhába öltözött pöttöm nő rendületlenül mosolygott, majd széles karmozdulattal meghajolt.

– Azt mondtad, barát vagy. Ismerünk? – kérdezte Kwith a lényre hunyorítva. A vonásai nekem haloványan ismerősnek tündek, de képtelen lettem volna megmondani, honnan.

– Ezt neked kell eldöntened, *ma'rahhiwa* – vonta meg a vállát a nőszemély.

– Ez nem lehet igaz – suttoztam. Mostanában egyetlen olyan emberrel találkoztam, aki ebben a shadoni nyelvjárásban beszélt, és akinek oka lehetett megmentőjének nevezni Kwitht.

– Pedig igen – helyeselt az apróság.

– Beavatnál? – szegeződtek rám a jég szemek bosszúsan.

– Ha jól következtetek, ő itt a koldusasszony, akit visszahoztál az életbe.

– A nevem Brenna Ves Larme – bólintott a nőszemély.

– A másik kérdésekre is válaszolva: ez pedig itt valóban az Antiss. Itt minden megtörténhet.

Mire ezt kimondta, aranszegélyű, szivárványszín szárnyakat növesztett magának, majd felröppent Kwith kezéből. Aztán növekedni kezdett, és döbrent tekintetünk előtt öltött embermagasságot. Hollófeke-te haja dús hullámokban omlott a vállára és onnan tovább, le egészen a földig. Ruhája akárha folyékony fémből lett volna, örvénylése egy fiatal nő tökéletes alakját, fájdalmas szépségét hangsúlyozta ki. Az arca valóban emlékeztetett a sikátorok Bolond Brennájára, de csupán nyomokban. Ugyanaz a magas homlok, ugyanaz az ívelt szemöldök, csak hogy a kor ráncai nélkül. Olyan gyönyörűnek, kortalannak tetszett, hogy az irigység szinte végigömlött rajtam. De csak egy pillanatra. Gyorsan rádöbbsentem: amit látok, nem más, mint egy vén koldusasszony vágyálma.

Kwith egy lépésnyit hátrébb húzódott, ahogy teljes nagyságában meglátta Brennát. Fagyhajába túrt volna, de csupán a jeget tapintotta ki, és tejszín köpenyéről rázott le néhány kósza hópelyhet.

– Miért hoztál bennünket ide? – kérdezte, mikor megtalálta a hangját.

Brenna mosolygott. Némán intett, hogy kövessük.

Ahogy előttünk haladva jobbra és balra intett a kezével, a környezetünk fokozatosan megváltozott. Rémítő sebességgel közeledett felénk egy narancsszín tenger, de a lábaink előtt megtorpant, majd békés hullámozásba kezdett. Alattunk parti fövennyé vált az ibolyaszín fű, a szivárvány minden színében pompázó kagylók és csigák tarkították egyhangúságát. A fejünk felett a türkiz ég kivilágosodott, akárha felkelt volna a nap. Az ég azonban teljesen üresen ásított, akár éjféli csillagtalan, felhős éjjelen. Enyhe szellő fújdogált, kellemesen simogatva az arcom.

Ha a korábbi tájra azt mondtam: csodaszép, erre nem akadt szavam.

– Hálából – fordult végül felénk Brenna hollószínű fürtjeit a válla mögé söpörve. – Meg akartam köszönni, amit értem tettetek.

Egymásra néztünk. Aztán vissza a nőre.

– Ennyi? – fakadtam ki, de Kwith leintett.

– Korábban is megkerestél egyszer. Az álmod... te voltál, ugye?

Brenna bólintott.

– Gyenge voltam akkor. Alig találalak.

– A téren, mikor először láttalak, azt mondtad: angyal. Miért?

– Ennek hosszú története van, és nem hiszem, hogy titeket minden érdekel – sóhajtott a nő, aztán letelepedett a puha homokba. A narancsszín habok cirógatták a lábát, ahogy bokáig a vízbe merítette. Mi követtük a példáját, azzal a különbséggel, hogy – biztos, ami biztos – mindketten tisztességes távolságot tartottunk a tengerrel. Ahol Kwith leült, megfagytak a homokszemek, és finom dér telepedett rájuk. Körülöttem megolvadtak, és egy kis felületen üveggé álltak össze.

– Gondolom, időnk van – ösztönöztem. Ahogy felém fordult, az arcán egy pillanatra fájdalom suhant át.

– Nem sok, de ez talán belefér. Valaha grófné voltam a Shadonban, férjem Domvik lovagja és az ország hű nemese egyben, magam amolyan egyszerű, háttérbe húzódó feleség. Látszólag. Csak hogy amit mindenki kékvérű betegségnek vélt, az kóros álmatlanság volt: minden egyes éjjelen ugyanaz a látomás gyötört, és másnap reggel kialvatlanul lézengtem csupán férjem kastélyában. Ezt persze tetézte, hogy kép-

telen voltam fiút szülni Ves Larme grófnak... Végül én hagytam el. Az életben maradásomat ugyanannak köszönhetem, mint a végzetemet: annak a titokzatos férfinak, akivel álmaimban ismerkedtem meg.

Nekem azonnal a *shajaran* jutott eszembe, de Kwith másképp gondolkodott.

– Noir papja, ha jól sejtem – mondta. Brenna bólintott.

– Azt mondta, az istennő választott engem. Elhagytam érte Shadont. Megtalált, és segített túlélni. Soha nem értettem, miért. Persze nem mindig voltunk jóban: akkor szoktam rá a sárgagyökérre, mikor he-
teken keresztül látni sem akartam. Sokszor átkoztam meg, még többször küldtem el, bárhova, csak engem
hagyjon békén... És persze mindig én tértem vissza hozzá. Így utólag visszagondolva azt hiszem, nem
adnám semmiért, még az előző életemért cserébe sem, amit ő mutatott vagy tanított nekem.

– És nekünk mi közünk ehhez? – kérdeztem.

– Három esztendővel ezelőtt megdöbbenő, furcsa álmra bukkantam itt, amelyet nem értettem iga-
zán, de megjegyeztem minden részletét. Hófehér unikornisról...

Kwith arcán még ott sem tükröződött érzélem, de láttam rajta, hogy eltöpreng; a kék háttér előtt ágas-
kodó hófehér unikornis ugyanis sosem látott családjának címere volt.

– Közvetlenül utána megkeresett az Őriző – folytatta, majd Kwith felé fordult. – Akiről álmodban
beszéltem.

– Őriző? Az kicsoda? – kérdeztem türelmetlenül.

– Ezt most már magad is tudod. Angyali férfi.

Egy pillanatra elhallgatott, a narancsszín hullámozást figyelte. Azt hiszem, mindketten ugyanarra gon-
doltunk Kwithtel, és ez a szavunkat vette: Yandrára, a kártyára – a *shajaranra*.

– Azt mondta, jelöljem meg az unikornis álmódóját, és ha ismét megpillantom ideát, feltétlenül mu-
tassam meg a látomását a Tűzhölgynek és a Jégúrnak.

Nektek.

Hirtelen egymásra pillantottunk Kwithtel. Ugyanazt láttam a szemében, ami engem is foglalkoztatott.
Yandra hívott így bennünket néha, főleg a találkozásunk idején. Most már tudtam: nem véletlenül.

– Éveken át kerestem, kiket illethetett ezzel a névvel.

– Amikor a lovam elé ugrottál... – kezdte Kwith, és Brenna bólintott.

– Felismertelek, és kétségbeestem, hogy nem tudom elvégezni a rám bízott feladatot. Már nagyon
gyenge voltam odaát. Megviselt ez a három esztendő, jobban, mint vártam.

– Hogy találtál ránk? – vágtam közbe.

– Ez most nem fontos. Megvannak az eszközeim.

Kwith felnézett, akárha eszébe jutott volna valami, és még csettintett is az ujjaival – ám ez inkább úgy
hangzott, mint amikor összetörik egy jégcsap.

– Az álm... amit ezek szerint látnunk kell. Mi az?

Brenna kedves mosollyal fordult felé, hosszan a szemébe nézett, majd kinyúlt felé, és leheletfinoman
megsimította az arcát.

– Gyertek, megmutatom – súgta.

Azt hiszem, itt rontotta el a velem való barátkozást.

Felállt, hollóhaja tisztára söpörte a parti fövenyt. Lágy, hullámozó karmozdulatai nyomán a tenger fel-
emelkedett vízszintes helyzetéből. Mi ijedten pattantunk fel: a narancsszín tömeg azzal fenyegetett, hogy
elsodor mindhármunkat. Két lépést hátráltam, tátva maradt szájjal figyeltem a közeledő végzetet. Minden
pillanatban azt vártam, mikor sodornak el a vészjóslóan magasodó hullámok. Nem volt menekvés semerre.

A tengernyi víz pedig lassan függőlegessé emelkedett, áttetsző, narancsszín fallá változva előttünk.
Hullámozása megmaradt, és még mindig félelmet keltett bennem, Kwith azonban hangos sóhajtással nyugo-
dott meg. Brenna félreállt; a vízfal felé intett. Mozdulatát nem lehetett félreérteni: azt szerette volna, hogy
belépjünk a függőleges tengerbe. Már épp visszautasítottam volna, kételkedve Kwithre néztem. Ő azonban
hosszú, néma pillantást váltott a hollóhajú nővel, alig észrevehetően bólintott – majd belépett.

Könnyen tehette: a víz nem öli meg a jeget, csak a tüzet.

Loat óva intett az álmok világától, és kislánykorom óta félelmet és gyanakvást plántált belém. Akad-
tak sejtéseim, miféle veszedelmek lappangtak az Antisson, és egy röpke pillanatra megfordult a fejemben,
hogy nem megyek Kwith után. Azt hiszem, egy hónappal, vagy akár egy nappal azelőtt nem is teszem meg.

Aztán hangosat sóhajtottam; az ajkaim közt lángnyelvek csaptak ki.

– Ezt nem bocsá... – kezdtem volna Brenna felé fordulva, mert leginkább őt okoltam ezért az egészért. Csakhogy addigra eltűnt, oly hirtelen, mint ahogy megjelent. Így már egészen másképp festett a választás: az ismeretlen Kwithtel együtt, vagy a tehetetlen magány egy ellenséges helyen.

Nagy levegőt vettem, felkészültem valami nagyon rosszra, valami nagyon fájdalmasra... majd beléptem.

És egy újabb álom kellős közepén találtam magam.

Yandra

Yandra álmodott.

Pontosabban az embernépek ezzel a szóval illették volna, de ez az ő esetében sosem volt jelentés nélkül való zűrzavar. Ritkán történt ilyesmi vele – azt jelentette, fontos csomóponthoz érkezett a feladatában. Az álmok segítségével újraélte a múltat, és gyakran rálelt olyasmikre, amik korábban elkerülték a figyelmét.

Aznap éjjel álmában újra átélte, ami rá várt... és ami már számtalanszor bekövetkezett.

Legutóbb a régi Pyarronban.

Akkor is az Őriző hordozta a *shajaurt*. A férfi bizonytalanabb és meggondolatlanabb volt, akkor még, de lelkesebb és életvidámabb. Többet kellett támogatni, de kevesebbet biztatni. A tekintetében nem végtelen nyugalom, inkább tiszta nyíltság tükröződött, és szinte mindenben kikérte Yandra véleményét. Erionban talált rá, egy hatalmas nemesi park szélén. Godora fővárosa akkor kezdett népek katlanává lenni, az ő megjelenése még feltűnést keltett. A pázsiton önfeledten játszó gyermekek elcsitultak, ahogy elhaladt mellettük, és összesúgtak a háta mögött: megcsodálták jellegzetes, el nem takart füleit, öltözkését, a nyakában lógó csontmedált. Nem törődött velük, a *shajaran* felé vette az útját. Az tűnődve állt, kezében ásó, a lábánál bádogvödör és egy cserép, benne alig arasznyi palánta.

– Örülök, hogy látlak – szólalt meg fel sem nézve, mikor Yandra puha léptekkel egészen megközelítette.

– Szükségem volna rád.

– Ezért vagyok itt – biccentett Yandra.

Az Őriző egy közeli házra nézett hunyorogva, majd felé fordult.

– Állj arrébb, kérlek.

Yandra hátrált kétlépésnyit, és szótlanul figyelte, mit csinál a másik. A férfi pedig éppen ott kezdett ásni, ahol az imént még ő állt. Mikor kész lett, verejtékező homlokát az ingujjába törölte. Leguggolt; a palántát a gödörbe helyezte, és elültette. A bádogban tiszta víz volt, abból óvatosan locsolni kezdte; a vödör lassan kiürült.

– Kész – jelentette ki. Yandra elhaladt mellette, és a parkot szegélyező utca felé vette az irányt.

– Még nincs itt az idő – szólalt meg, amint meghallotta a férfi lépteit is maga mögött. – Miben segísek?

– Az utak egyenesen vezetnek egy helyre, azonban a leszármazott arcát nem látom – felelte az Őriző.

– Rendben. Megkeresem és kiválasztom a megfelelőt.

– De utána gyere vissza ide – kérte a másik. – Annyi mindent kell látnom egyszerre, és...

– Mellettem csökken az utak száma – fejezte be Yandra a mondatot. Tucatszor hallotta már. Nem nézett a *shajaranra*, anélkül is tudta, hogy bólint. Inkább az eget kémlelte, a felhők mögé bújt napot.

– Várj! – szólalt meg rövid hallgatás után az Őriző. Még mindig mögötte lépdelt. Yandra megállt, és szembefordult vele. A férfi letette a vödört, és a válláról leemelte az ásót. A kezében megjelent a kártyacsomag, a földszagú, munkától piszkos körmök között mintha igazgyöngyként tündököltek volna az ezüstmin-tás hátlapok. A *shajaran* leemelte a legfelsőt, és Yandra felé nyújtotta. Az Élő Vért volt.

– Azt szeretném, ha ő veled maradna – mondta, és talán folytatta volna, ha Yandra mozdulata nem akasztja meg benne.

– Ezt azonnal verd ki a fejedből – közölte ellentmondást nem tűrő hangon. – Veszélyes megválnod akár egyetlen egytől is: gyengít.

– Tudom – bólintott a férfi. – Téged viszont erősít.

– Nincs szükségem rá.

– Talán.

Az Őriző elkomorult. Yandra a fejét csóválta: hiszen a másiknak látnia kellett volna, hogy vissza fogja utasítani, hiszen az ő hatalma messze meghaladta azét az egyetlen kártyalapét. Miért próbálta meg mégis nekiadni?

– Ha kiválasztottam a megfelelő leszármazottat, hova vigyem? – tudakolta Yandra inkább.

– A Dorlan-folyó partján akad egy kis település, mostanában igen sok idegen halad rajta keresztül. Ott úgy hiszem, a javamra fordíthatok minden lehetséges eszközt.

– Mi a neve?

– Pyarron.

Ötven esztendővel később találkoztak ismét, ugyanott. Yandra minden ruhája átázott már, mire odaért a parkhoz. Szakadt az eső, az éjszaka sötétjében csupán néhány környező ház ablaka pislákol. Az Őriző az egyik erkély alá húzódva várakozott. Úgy tűnt, nem veszi észre, ahogy Yandra mellélép.

– Az együttállás? – kérdezte köszönés helyett.

– A Mágus viharban, az unikornis órájában. Csak Máglyatűz emésztheti el.

Azzal előre mutatott, ahol az esőfüggönyön keresztül magas, sudár nyírpálma hajlongott a szélben. Yandra tudta, hogy ez az, amit sokkal korábban elültetett azon a helyen. A környezet megváltozott ugyan, hiszen padok és ösvények kerültek a nemesek parkjaiba, a házak pedig közelebb húzódtak, de tévedhetetlenül felismerte.

Nagyot dördült az ég, mintha megkordult volna egy óriás gyomra.

– Még ugyanazt látod, mint mikor utoljára találkoztunk? – kérdezte Yandra.

– Most csupán vihart és villámot látok, semmi mást; ez annyira erős, hogy elnyom minden egyebet. De ez már a harmadik ilyen együttállás...

Azzal a nyírpálma mutatott, majd a legközelebb álló ház padlása felé. Yandra megértette: az Őriző egy villámra várt, amely kidöntötte volna a sudár fát, jó eséllyel éppen a ház felé, amelynek padlásán az ellenfelek készülnek az együttállásra.

– A természet mindig kiszámíthatatlanul játszik – szúrta a fogai között Yandra, aztán a nyírpálma pillantott.

– Talán... – kezdte az Őriző, de nem volt érkezése befejezni. Nappali fényesség támadt, ahogy az ötven esztendővel azelőtt még hüvelyknyi palántát arannyal festett villám sújtotta... Csupán az Őriző látta, hogy nem az égből érkezett. Elmosolyodott, majd a hátát a falnak döntve behunyta a szemét.

Yandra karbafont kézzel figyelte, mi történik.

A lombok kigyulladtak, a fa törzse kettéroppant, és vészesen kilengett a tartását vesztett felső rész. Akárha gondolkodott volna, merre dőljön, recsegett-ropogott egy keveset, aztán zuhanni kezdett. Egyenesen afelé a ház felé, amelyre az Őriző korábban rámutatott. Hangos döndüléssel esett a tetőre: cserepek törtek, sistergett a tűz, a gerendák megrogytak a hirtelen súly alatt. Egy helyen meg is repedt az egyik tartóoszlop, ott beomlott a padlás mennyezete.

Az Őriző hirtelen megszédült, és a fejéhez kapta a kezét.

– Ne... – nyögte. – Még nem jó... Ne itt... Ne most!

Yandra erős kézzel tartotta, miközben körülnézett. Az esőfüggönyön keresztül is látta, ahogy a tetőn tátongó hasadékból teljesen feketébe öltözött férfi bukkan elő dühödtt arckifejezéssel. De nem ez zavarhatta meg a *shajarant*, hanem a közelükben iszonyú sebességgel sűrűsödő erőháló. Yandra azonnal cselekedett, amint megérezte a másik közeledtét. A valóság megremegett, és óvón ölelte körbe őket. Megszűntek létezni a külvilág számára.

Az Őriző kezében azonban a semmiből megjelent az ezüstmintákkal ékes hátú kártyacsomag, és a következő pillanatban már nem remegett: elindult a csomópont felé.

– Állj! – parancsolta Yandra elfhez és nőhöz képest meglepően mély hangon. Az Őriző megtorpant, és visszanézett. Különös elszántság látszott a szemében, mintha nem is lett volna önmaga. Yandra azonban tapasztalt már ilyesmit, és farkasszemet nézett vele. A tekintete óarany színben fénylett fel, és a férfi lassan félrefordította az övét. Azt a szempárt nem állta senki.

Az Őriző orrlyukai kitágultak, és szaporán vette a levegőt, de nem mozdult. Yandra óvón a vállára tette a kezét.

A feketébe öltözött férfi eddigre eloltotta a lángokat. Mellette a sűrűsödő energia középpontjában kárminvörös ruhába öltözött nő jelent meg a semmiből. Az Őriző arcán rángatózni kezdett egy izom. Nem

voltak olyan messze, hogy Yandra érzékeny füle ne hallja meg a párbeszédet.

– Meghiúsult, *shajaran*.

– Legközelebb körültekintőbbnek kell lennünk – jött a válasz a nő vércsehangján. – Nem fordulhat elő még egyszer!

A feketébe öltözött férfi engedelmesen bólintott, a nő azonban láthatólag nem nyugodott meg. A háztetőről úgy nézett körbe, akár valamiféle madár: Yandra tudta, hogy éles szemeit semmi sem kerülheti el – kivéve őket. Aztán megfordult, és vállon ragadta a férfit. Mindketten eltűntek.

Az Őriző a földre roskadt.

– Nem vett észre – motyogta. – Ez... nem lehetséges.

– Valóban nem egyszerű elrejteni a kártyacsomag kisugárzását – guggolt le mellé Yandra.

– Megmentettél!

– Nem – ingatta a fejét Yandra, aztán felegyenesedett, és mintha tiszta, holdvilágos éjszaka lett volna, kilépett a zuhogó esőbe.

Csak védte az érdekeit.

Yandra nagyon ritkán járt a Sheraltól délre, mert a vidék idegen és szomorú volt: az elfek erdői helyén csupán homoksvatag és végtelen pusztá maradt, ahol embernépek emeltek otromba kővárakat, és marakodtak egymással a földekért.

Mohos sziklapárkányon ültek, a lábukat a mélység fölött lógatták. Előttük megmunkált földek, békésnek tűnő folyóvölgy, a víz két partján kőfallal védett város futott fel a környező dombokra. A fejük felett báránnyelű felhőkkel pettyezett égbolt, alant lomhán kígyózó út. Késő nyári délután volt.

– Minden akadályt elhárítottunk – dűnyögte az Őriző hunyorogva. – Ide fognak érni.

Yandra gyűrűjének sziporkázó fényeibe feledkezett, a kezét felemelve forgatta lassan, a fénybe tartva a mákszemnyi rubint. Gondolatban azon a régmúlt napon járt, amikor először húzta az ujjára emlékeztetőül.

– Érzem rajtad, hogy félsz – jelentette ki valamivel később tűnődve.

– Mert veled ellentétben én most csinálom először – felelte a másik. – Azt hiszem, nélküled idáig sem jutottam volna.

Yandra tudta, mi következik: a hálálkodás. Erre semmi szüksége nem volt.

– Ne köszönj semmit – vágott a szavába.

– De...

– Majd utána megbeszéljük – intette le Yandra, és felegyenesedett.

– Utána... – motyogta az Őriző alig érthetően.

Yandra végtelen nyugalommal tűrte, hogy megbámulják, amikor beértek a városba. Mézszőke, mogyoróbarna hajú emberek vitatkoztak pergő keverék nyelvükön; sosem hallotta azelőtt. Az Őriző izgatottabbnak tűnt. A város kapujánál türelmesen magyarázott az öröknek, de a tekintetében látszott a sietség.

A völgyben csüggesztő hőség honolt, a hófehér kavicsal felszórt utak szikrázni tündek a lemenő napfényben. Yandra észrevette az őt kísérő fürkész pillantásokat, de nem törődött velük. A Dorlan-folyó lassú hömpölygését figyelte, és az ismeretlen nyelv szavaira figyelt.

Az emberek messze elkerülték őket. Furcsának találhatták mindkettőjüket: életükben nem láttak még lemezvértet, és talán elfet sem.

A kavics csikorgott a lépteik alatt, ahogy némán haladtak előre. Yandra az Őrizőt követte, miközben feszülten figyelt mindent a környezetükben. A kaputól a folyópart felé kanyarodtak, és sokáig nem tértek le az útról. Aztán, amikor megpillantották a vízen átívelő

egyetlen kőhidat, a férfi megtorpant.

– Megkérhetlek valamire? – kérdezte. – A híd túlfelén, ahol a dombok magasodnak, épül egy palota, én odamegyek előre.

– Razyn?

– Arra van – sóhajtott megkönnyebbülten az Őriző, majd egy kiemelkedően magas torony felé mutatott.

– Érte megyek – bólintott Yandra, és elindult abba az irányba. Hátrafordulva még látta, ahogy a másik a hídra lép, aztán befordult egy sarkon.

A napsárgára festett torony lábánál kockakövekkel kirakott tér terült el; az árusok már összecsukták ponyváikat, kosarakba, dobozokba pakolták a megmaradt portékát. Mindenki sürgölődni látszott – kivéve egy hóhájú, hegyes állú fiatalembert, aki pontosan a torony bejáratával szemben ült. Az ifjú időnként felfemelte a fejét, de nem a sürgölődő emberekre nézett, hanem a mivesen faragott épület egyik oszloptartó szobrára. Az ölében fatábla, azon egy köteg papír hevert. Vékony, csontos ujjaiban hosszúkás széndarabot tartott, és újabb vonalakkal egészítette ki a félkész rajzot.

Yandra egy kis ideig csendesen szemlélte az alkotást. Az ifjú kyr elképesztően tehetségesnek mutatkozott választott művészetében.

– Hol hagytad a testöröd, Razyn? – kérdezte aztán, megvárva, míg a másik ismét felnéz. Az ifjú összserezte, zavartan körbefordult, és mikor meglátta, ki szólt, csodálkozásában elkerekedtek a szemei.

– Yandra...

Óvatosan a földre tette a fatáblát a rajzzal, és felemelkedett a támlátlan székről. Börnadrágot, elegáns selyeminget viselt, az övéen pedig bársonyborítású törhüvely díszelgett.

– Nem hittem, hogy valóban találkozunk még.

– Tehát? – nézett a világos szemekbe Yandra, és a másik szinte azonnal félrekapta a sajátját. Ő sem állta a tekintetét.

– Elküldtem, mert zavart a jelenléte az alkotásban.

Yandra sóhajtott. Először le akarta szidni, de aztán meggondolta magát. Elvégre Razyn élt, és ez volt a legfontosabb.

– Gyere – mondta inkább csendesen.

– Hova?

– Emlékszel a találkozásunkra?

A kyr bólintott.

– Azt mondtam, azért segítek megszöknöd otthonról, mert egyszer majd neked kell segítened.

– Nem felejtettem el, de... – az ifjú tűnődve simogatta az állát. – Hogyan tudnék én a segítségére lenni olyasvalakinek, mint te?

– Miért, milyen vagyok én? – kérdezte Yandra, és a másik arcát fürkészte.

– Hát... Félelmetes dolgokat műveltél legutóbb. És most bizonyára mérges vagy, amiért elküldtem a testörömet, holott...

– Tévedsz, Razyn – vágott a szavába a nő. – Ugyanannyira nem ismersz, mint a saját tenyeredet, bármennyire is ezt tartja a közmondás a nyelvetekben.

Az ifjú felfelé fordított kezeire meredt, majd vissza rá.

– Gyere velem – mondta Yandra. – Érezni fogod, mit kell tenned.

A kyr egyetlen pillanatig habozott csupán, aztán lehajolt a fatábláért, a hóna alá csapta, és közben csak ennyit mondott:

– Tartozom neked.

Yandra elfojtott egy mosolyt mert tudta, hogy Razyn családjának minden tagja gyűlöli ezt az érzést.

Elindult, tudta, hogy a másik követi majd. Átvezette a hídon; túloldalt emelkedni kezdett az út, kanyarogva tartott egy magaslat teteje felé. Kétoldalt díszes kúriák és embermagas kerítések szegélyezték – a folyónak ezen az oldalán gazdagabbnak tetszett a város.

Yandra már messziről hallotta a palota körüli építkezés zaját: fáradhatatlan kopácsolás, mérges kiáltás, egy dörmögő hang, amely utasításokat osztogatott. Ahogy közelebb értek, már látták is az ötszög alakú teret. Az egyik oldalában egy palota váza magasodott, a falak már a helyükön álltak. Körülötte fából tákolt állványokon három-négytucatnyian is dolgozhattak, köröttük oroszánmintás köpönyegbe és fényes pikkelyvérbe öltözött harcosok őrködtek. Néhány járőkelő bámészkodott még, de Yandra nem törődött velük: egyenesen az Őriző felé tartott.

A férfi kissé távolabb állt az építkezéstől, látszólag az ötszög alakú tér kockaköveire meredt. Yandra tudta, hogy megpróbál összpontosítani. A feladata ilyenkor lehetett a legnehezebb.

Még mielőtt elérték volna, a *shajaran* felnézett, az arcán kedves mosollyal fordult az érkezők felé.

– Üdvözöllek, Ifjú – mondta a kyr felé fordulva, szokatlanul elvékonyodott hangon. Annak talán furcsának tűnhetett a megszólítás, de a szeme sem rebtent.

– Tudom a neved, Razyn.

A hóhajú meghökkent. Zavarában alig vette észre, hogy Yandra elvette tőle a rajztáblát, és a fal tövébe állította.

– Ho... – kezdte volna, de az Őriző barátságosan a vállára tette a kezét. Yandra látta rajta, hogy szédül kissé.

– Ha elbukom, kérlek, vedd magadhoz a *shajaurt*.

Az ifjú értetlenül pislogott. Nem a szót nem értette, hanem a helyzetet, amibe csöppent.

– Neki van szüksége a segítségedre – jelentette ki Yandra magyarázólag.

– De én... nem értek máshoz, csupán a rajzoláshoz és a festéshez.

Az Őriző már nem törődött vele. A homloka ráncba gyűrődött.

– Valahogy rá kellene venni a munkásokat, hogy menjenek el – mondta behunyt szemmel. – A halál-üvöltésük mellett nem hallok semmi mást.

– Rendben – mondta Yandra, és elindult.

– Várj! – szólt utána a *shajaran*. – Kellene... egy kard.

Yandra bólintott, majd otthagyta a másik kettőt. Egy pillanatra az égre nézett: a nap a nagyhasú felhők mögé húzódott, amelyek valamivel korábban még nem voltak ott. Aztán az építésvezetőt kereste összeszűkült szemekkel, és mikor megtalálta, kinyúlt az elméje felé. Az összes üstökű, tömött bajuszú ember felkapta a fejét, mintha a nevének szólították volna, és egyenesen Yandra felé indult. Zavartan vakargatta az állát, és lelassított, ahogy észrevette, hogy ki az, aki felé igyekszik.

– Mit akar? – kérdezte a korábban már hallott dörmögő hangon.

– Fejezzék be a munkát mára – jelentette ki Yandra. Olyan egyszerűnek találta ezt a keverék nyelvet, hogy egy röpke óra alatt könnyedén elsajátította.

A bajuszos meghökkent, és már tiltakozni kezdett volna, amikor meglátta Yandra tekintetében az óarany villanást. Meghunyáskodva fordult el tőle, miközben alig hallhatóan azt dörmögte:

– Ahogy kívánod asszonyom.

Aztán a bajuszos visszasietett az épülő házhoz, és elkiáltotta magát:

– Abbahagyni! Holnap folytatjuk.

Pár szívdobbanáson belül az utolsó kőműves is abbahagyta a munkát; a térre meglepett csönd telepedt. A következő percben azonban ismét magasra csapott a lárma: a munkások lemásztak az emelvényekről, morogva vagy boldogan vitatták egymással az új parancsot. A lovagok értetlenül néztek egymásra. Yandra odament az egyikükhöz, akinek más jelet látott a páncélján. Az már messziről gyanakodva méregette.

– Kellene egy kard – mondta neki Yandra, mikor odaért.

A lovag – borostás, középkorú férfi beesett szemekkel – elnevette magát. A közelben álló többi páncélos is elmosolyodott.

– El sem bírnád, amilyen vékonyka vagy – mondta aztán. – De gyere, vedd el.

Yandrának a szeme sem rebtent. Könnyedén elbánhatott volna mindükkel – mégsem tette. Még nem kelthetett feltűnést.

– Az építkezésre majd én vigyázok – közölte furcsa, mély hangon, és farkasszemet nézett a borostás képű tiszttel. Az egy végtelen pillanatig állta a tekintetet, aztán félrekapta a sajátját. Megkeményedtek a vonásai, ahogy némán előhúzta a kardját, és átnyújtotta Yandrának. A többi lovag ámulva nézte, amit tesz, de nem mertek közbeavatkozni.

Aztán a tiszt hátat fordított Yandrának, és azt mondta:

– Elmegyünk.

Azzal elindult, és vele együtt a többi lovag is. Néhány perc múlva halálos csend ereszkedett az ötszögletű térre: hármukon kívül egy lélek sem akadt a környéken.

Yandra kimért léptekkel visszaért a másik kettőhöz. A kardot a *shajarannak* nyújtotta. Az hunyorított, toporogni kezdett egy helyben, megfordult egyszer maga körül, aztán a kyrre nézett.

– Állj egy kicsit odébb, kérlek.

Az ifjú hátrébb húzódott a fal mellé, az Őriző pedig két kockakő közötti repedésbe dőfte a fegyvert.

Ebben a pillanatban a nap tömör, füstfekete felhő mögé húzódott. Pyarront szürke félhomály vonta be, az Őriző arcán bizonytalanság suhant át.

– Megvakultam! – suttogetta behunyt szemmel.

Yandra bólított: gyanította, hogy így lesz. Semmilyen adomány nem él az összezsapás idején. Razyn tekintete ide-oda rebtent kettőjük között. Hátrébb húzódott, egészen a fal mellé. Remegő ujjai között a hosszúkás széndarabot forgatta.

Aztán mindhárman megéreztek: valami közeledett.

Yandra feszülten forgatta a fejét. Észrevette, hogy az ifjú idegességében kettéroppantotta, majd el ejtette a szent; remegő jobbja a törmarkolatra kulcsolódott. Riadtan kémlelt körbe. Az Őriző még mindig ugyanúgy állt, behunyt szemmel, a tér közepe felé fordulva. A falnak támaszkodott, és szaporán szedte a levegőt. Hirtelen a kezében termett az ezüstmintás kártyacsomag. Yandra tudta, hogy itt az idő: tőlük alig húszlépcsnyire gyors iramban sűrűsödött az energia. A levegő süvítve tiltakozott, a forgószelel csomópontjában pedig két alak jelent meg a semmiből, mindkettő tisztavérű kyr. Az egyik a csupa feketébe öltözött férfi; kezében díszes alabárd, tekintetében felsőbbrendű gúny. A másik a keselyűtekintetű, madárcsontú nő. Vércsín ajkán kihívó mosoly, sófészék hajának fonatai akár gyilkos kígyók tekeregtek kármin dreggisének ráncában. Vörös körmű ujjai között pedig az Őriző kártyacsomagjának pontos mása – ezüst helyett arannyal futtatva.

A Hóhér és a Démon.

A valódi krónikások tudják, hogy csupán az együgyűek és a szindarabok szereplői vesztegetik az időt hangzatos szózatokkal a végső csata előtt. A madárcsontú nő nem tartozott közéjük. Amint meglátta az Őrizőt, szája szegletének egyetlen rándulására újabb fuvallat dübörgött végig a téren – ezúttal azonban megakadt az Őriző előtt. És ahol a két gyilkos energia találkozott, megrepedt a föld.

Elkezdődött.

Farkasszemet néztek, és többé nem pislogott, nem kapta félre a tekintetét egyikük sem. Halálos párbaj volt ez, ahogy mindketten néma csöndben, egyre gyorsuló ütemben keverni kezdték a kártyákat. Azok pedig lassan folyékony fémmé – ezüstté és az arannyá – látszottak olvadni. Közöttük remegni tűnt a levegő.

A Hóhér támadott. A távolságot pár hosszú lépéssel szelte át, alabárdját maga előtt tartva: egyértelműen a kyrt célozta meg. Yandra elhúzta a száját, aztán szellemével kinyúlt a feketébe öltözött férfi elméje felé. Csakhogy akadálytalanul suhant el mellette: a férfi

tudattalan báb volt csupán.

– Most, Razyn! – kiáltotta Yandra, de az ifjú véreben ezredévek óta lapuló és öröklődő hatalom még nem tört a felszínre. Razyn elővonta ékkőberakásos törét, védekezésépp emelte maga elé, de még mindig remegett. Yandra tisztában volt vele, miért. Ugyanúgy hordozta magában a császárbajt, ahogy családjának összes tagja. Az ifjú ugyanis nem tudta, amit Yandra: hogy a betegség csak lappang benne.

Yandra egyetlen ugrással szelte át az ifjú és közte tátongó tízlépcsnyi távot, és félreütötte az alabárdot. Az mélyen a falba fúródott Razyn mögött, és Yandra következő ütésétől recsenve tört ketté.

– Hunyd le a szemed! – kiáltott Yandra ismét az ifjúnak, miközben a Hóhér felé fűjt. Egyre kevésbé hasonlított egy elf nőre: szemében mindennél erősebben izzott fel az óarany fény, a torkából pedig izzó pokol tört elő. A feketébe öltözött férfi félreugrott, de a lángfürgeteg elemi ereje hátrarepítette.

Razyn ebben a pillanatban felnyögött, ahogy a születésétől fogva benne rejlő erők a felszínre törtek. Talán valóban becsukta a szemét.

– *Fhatys!* – kiáltotta el magát éles, süvítő hangon. Yandra hátrafordult. A fiú hószín haja verejtékező homlokára tapadt; kezei önkéntelenül vállmagasságba emelkedtek, tenyerét kifelé tartotta, csontos ujjai széttárultak. Kezéből csengve esett a földre a tör. Mellkasából láthatatlan hullám indult útnak; Yandra érezte, ahogy átbukik a feje fölött, és megállíthatatlanul tart tovább a két *shajaran* felé.

Tucatnyi kártyalap lebegett már közöttük, és éppen egy újabbat dobtak egymás felé még mindig farkasszemet nézve. Aztán a vörös körmű, vérbordó dreggisbe burkolózott nő és a zöldlunír mellvértet viselő férfi elhalványult, mintha kifakultak volna a valóságból. A leszármazott átrántotta őket a másikba.

Kitágult a tér.

Yandra megtántorodott, ahogy a Razyn mellkasából kiáramló második hullám elérte. Tapasztalt már ilyesmit, így nem érte annyira váratlanul, mint a két kyrt: az ifjú összerogyott, a fekete ruhás férfi pedig már

majdnem feltápáskodott, mikor ismét visszahanyatlott. Ahogy átzuhantak a Razyn és a kártyák teremtette másik valóságba, holdtalan éjszaka lett. A két *shajaran* óriássá nőtt, ők hárman alig értek a térdükig. Yandra fülében orkán zaja süvített, a levegő ánizs émelyítő illatával lett terhes.

Az Őriző féltérdre ereszkedett, szája szegletében véres nyálhab, tekintetében a szokásos derűs nyugalom helyett kétségbeesés látszott. Kezében zöldezüst kard, melynek a végéből tompa fény tört elő – és kapcsolódott össze a másik oldalról érkező arany ragyogással. A vörös körmű nő – házmagas, bántóan halálzagú démonalak ezen a síkon – egyre közelebb lépett, maga előtt tolva a két nyaláb találkozásában szikrázó, vakítóan fehér fénygömböt. Vércsín ruhája Yandra szívének ütemére lüktetett, folyékony kavargása láttán Razyn iszonyodva nyögött fel.

Nem messze tőlük obszidiánbőrű, cápafogas vicsorú alak egyenesedett fel. A Hóhér. Nem hagyott neki időt a gondolkodásra: azonnal támadott. Yandra durván hátrébb taszította az ifjút, a gölemmé vált férfi lesújtó ökle elől oldalra táncolt – és ösztönösen fogott rá a kövek közé döfött kard markolatára.

A következő mozdulatot pedig több mint háromszáz évnyi gyakorlás csiszolta tökéletessé: követetetlenül gyors mozdulattal vágott ellenfele felé. A Hóhér cápafogai között vér buggyant elő, aztán a fej elvált a testtől, és az obszidiánbőrű férfi torzója dőndülve hevert el a földön.

Yandra körülnézett. A két gigász küzdelme eldőlni látszott: az Őriző vesztesre állt. Az ezüst és arany sugarak már szinte közvetlenül mellette találkoztak.

És akkor meglátta. Razyn, akit védeni próbált, elhátrált mellőle, és úgy tűnt, a veszélyérzete teljesen megszűnt. Elejtett háritótörét ismét felvette, és már a Démon háta mögé lopózva latolgatta, vajon miként sebezhetné meg az óriást, akinek a térdéig sem ért.

– Ne! – kiáltotta Yandra az ifjú felé, mert ennyire maradt ideje. A hangja mennydörgésként zengett az ánizsillatú viharban, de elkésett a figyelmeztetéssel. Az ifjú elindított egy harántvágást, talán a vörös körmű nő térdinait próbálta volna átvágni. A Démon azonban észrevehette a parányt, mert az utolsó pillanatban kirúgott felé. Razyn majd' tízlábnyit repült, mielőtt az épülő palota falának vágódott. Csont roppant, a kő megrepedt, ahol becsapódott; a munkaállványok hangos csattanással dőltek össze.

A vérruhás nődémon hátborzongató kacajától Yandra úgy érezte, cafatokra szakad a dobhártyája.

Nem törődhetett Razynnal, az ő feladata az Őriző segítése volt. Felbódult, majd a következő pillanatban elrugaskodott a földtől. Egy lendületes ugrással a Démon mellett termett. Ahol földet ért, megrepedtek a kövek, és térdig belesüllyedt a felgyűrődő földbe. A kardot még mindig a kezében tartotta. A szemei óarany fénnel villantak, ahogy védőburkot vont maga köré, majd magasra emelte a fegyvert, pontosan a Démon tenyeréből kilövellő fénynyaláb útjába.

Az energia átcikázott rajta, de ő összeszorított állkapoccsal tűrte.

Az Őriző ocsúdott hamarabb. Megszakította a saját támadását, és ismét a vörös körmű nő felé fordult. A zöldezüst ragyogás akadálytalanul csobbant a véröltözékbe. A Démon éles sikolya megrepesztette az épülő palota még álló falait, ahogy teste vibrált a tomboló energiák között – majd dőlni kezdett, és mire földet ért, szétfröccsent, akár a vér.

A valóság pedig foszlányaira szakadt szét.

Yandra hunyorgott, hogy visszanyerje a látását.

Csupán ő maradt talpon a téren. Ahogy az utolsó hullámok is elültek, fakó délutáni napfény fogadta. A füle még mindig a velőtrázó sikolytól csengett; a kardot messzire hajította. Épp csak egy kissé kifáradt.

Körülötte romba dőlt házak, szállongó por és a munkaállványok szálnalmas maradványai. Alatta behorpadt, távolabb redőkbe gyűrődött a föld. Az Őriző valamivel távolabb, eszméletlenül feküdt a porban, a szája szélén alvadt vércsík húzódott. Yandra nem sietett a segítségére: a legyőzött ellenfelet kutatta a tekintetével.

A vörös körmű kyr holtteste az Őrizőtől nem messze hevert. Kezéből a földre csúsztak az aranymintás *shajaur* kártyák. Hirtelen támadt szél kapta fel őket, és repítette a tér másik oldalára. A feketébe öltözött kyr férfi torzója mellett egy olívdzöld csuhát viselő, ráncos alak állt – a Vénség.

A lapok egyenesen a kezébe szálltak.

Yandra többször átélte már ugyanezt, pontosan tudta, hogy mindig akad egy leendő hordozó, aki nem bonyolódik a harcba, csupán utódként szolgál az arany *shajaran* számára, ha az elbukna. Nem akarta megszerezni a másik kártyacsomagot. Túl feltűnő lett volna. Neki az ezüstszín kellett: hagyta hát, hogy az alak távozzon.

A csuhás enyhén meghajolt, majd a következő szemvillanásban eltűnt. Nem maradt más utána, csupán gúnyos mosolyának emléke.

Yandra már nem törődött vele: az épülő kastélyhoz sietett, és a terméskő törmelék közepette megtalálta a kifacsarodott vétagokkal heverő Razynt. Még élt. A füléből vizezett vér szivárgott, a homlokán és a vállán már megalvadt. Jobb keze több helyen eltörhetett, és ahol a tört tartotta, csonkká fonnyadt, mikor a Démonhoz ért a másik valóságban. Yandra kisöpörte a szeméből az odatapadt hajtincseket, aztán gyengéden felemelte. Vigyázott rá, hogy alig-alig mozdítsa. Az Őriző mellé vitte, és óvatosan letette a földre.

A *shajaran* közben pislogott kettőt, majd kinyitotta a szemét.

– Vége? – kérdezte, de rögtön meg is válaszolta magának gyámoltalanul elvékonyodott hangon. – Egyelőre legalábbis.

A tekintetük egy pillanatra egymásba fonódott. Az Őriző szeme fáradt volt és beesett. Yandra sosem látta ilyennek korábban. Hallgatott: nem érezte szükségét annak, hogy megszólaljon.

– Legközelebb előbb megkeresem és felvilágosítom a leszármazottat – ült fel a férfi. Tekintete hunyorgva próbált fókuszálni, majd Razyn eszméletlen testére vetült.

– Él, ugye?

Yandra bólintott. A *shajaran* kezében termett a kártyacsomag, és egyesével leemelt három lapot a tetejéről. Az egyiket a fiú homlokára, a két másikat pedig a mellkasára helyezte, majd felfordította őket.

Ifjú, Féltés és Páva.

Enyhet adó gyógyulás a testnek, de visszavonhatatlan változás a lélekben.

Razyn felnyögött. A jobb keze még mindig kifacsarva hevert, a homlokán és a bordái tájékán azonban eltűntek a sérülésre utaló nyomok. A fájdalmat az Őrizőnek köszönhetően nem érezte.

– Csodálatos... – motyogta. Pár szívdobbanás múlva felemelte a fejét.

Yandra gyengéd kézzel nyúlt a nyaka alá és tartotta meg. Az Őriző félrebillentett fejjel nézte az ifjút, a kártyákat azonban visszavette és eltűntette.

– Muszáj lefesterem ezt a látomást – magyarázta Razyn csillogó szemmel. Aztán követte az Őriző önkéntelen tekintetét, és egy hosszú, végtelen percig farkasszemet nézett elfonnyadt, törött karjával. Az érzelmei tisztán kiültek az arcára: a kétségbeesés, hogy sosem lesz képes olyan finom mozdulatokat végezni vele, mint a rajzolás; a családjára olyannyira jellemző dac, hogy nem adja fel a művészet szeretetét; végül a belenyugvás a megváltoztathatatlanba.

– Amint megtanultam bal kézzel festeni – fűzte hozzá színtelen hangon. Aztán kigördült a szeméből az első könnycsepp.

– Hazaviszlek – közölte vele Yandra, és ő nem ellenkezett.

Ekkor vált hallhatóvá a környező utcák egyikéből a rohanó, vasalt csizmás léptek zaja. Yandra a karjába vette az ifjút, és felegyenesedett vele. Az Őriző látszólag nem figyelt rájuk. A tekintete ide-oda cikázott, de nem őket látta. A látóterét betöltő küzdelem szüntével ismét rászakadtak a látomások.

– Engedd meg, hogy kezet fogjak vele – szólalt meg hirtelen a kyr, a *shajaranra* célozva. Yandra úgy fordította, hogy az kinyúlhasson a másik felé... bal kézzel. A gyűrűsujján ágaskodó unikornist ábrázoló aranyékszer.

– *Rann 'byah* – búcsúzott a kyrek végső búcsúszavával.

Az Őriző összerezte, és elmosolyodott.

– Ég veled, Razyn – szólt, de többre nem maradt ideje. A templomot őrző harcosok mézszöke hajú, középkorú tiszttel tértek vissza. A hatalom már-már tapintható aurája övezte, ősi mintákkal ékes godoni pallosának hegyével alig legyintett feléjük, az emberei már indultak is teljesíteni a kimondatlan parancsot. Pillanatok alatt körbevették a három alakot, kivont kardjaikat nekik szegezték.

– A város nevében és a tanács törvényeinek megfelelően felszólítalak – szűrte a fogai között a mézszöke üstökű az Őriző felé fordulva –, hogy tetteidért vállald a felelősséget, ha kedves az életed.

Yandra hosszút, mélyet sóhajtott, és felvonta a szemöldökét. Hirtelen nevetnékje támadt, de ma-

gába fojtotta. Még ezzel az ifjúval a karjaiban is a szélrózsa minden irányába repíthette volna a percéltű harcosokat. Behunyta a szemét... ám ekkor egy gyenge kéz érintette meg a vállát.

A *shajaran* úgy festett abban a pillanatban, akár egy öregember – a tekintete azonban ismét végtelen békességet sugárzott.

– Nem tehetnek róla – suttogta, majd a harcosok felé fordult. Azok, ahogy tiszta, melegbarna szemébe néztek, sorra leengedték a fegyvereiket. A borostás képű tiszt, aki Yandrának adta a kardját, bizonytalanul a mézszőke férfire pillantott. Az még mindig fenyegetően előretartotta a sajtját. Egy végtelen pillanatig az elf szemébe nézett. Yandra meglepődött: a lovag nem sütötte le szemét, sőt... Aztán felismerés ült ki mindkettejük arcára, és az elf halványan elmosolyodott.

Közben a *shajaran* cseppet sem félve megérintette a pengét, és gyengéden eltolta a mellkasától – majd közel lépett a mézszőke férfihoz, és a fülébe suttogott valamit.

Döbbent csend honolt a téren.

Az Őriző kilépett a harcosok alkotta körből, Yandra pedig utána indult az ifjúval a kezében. Még hallotta maga mögött a borostás képű tiszt hangját, ahogy a lovag felé fordult.

– Miért engedted el őket, Selmo?

– Mert így rendeltetett.

Kwith

A kártyajáték a végéhez közeledett, és Kwithriat egyre kevésbé figyelt a játszámára. Átgondolta ugyan, hogy melyik lap hova került, melyek lehetnek még a többi játékos kezében, de már csöppet sem azért, mert a nyerési esélyein töprengett volna. Úgy érezte, a játszma már akkor eldőlt, amikor az osztás elkezdődött. Nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy mindegy, mennyit gondolkodik, a végeredmény ugyanaz lesz.

Loreana időközben elkezdett egy újabb kört.

Az Unikornist dobta.

*P.sz. 3691., Alborne terce,
az Ébredés havának 1. napja*

Lora még mély álomban szuszogott mellette a baldachinnal fedett ágyban, amikor felriadt. Vállsebével mit sem törődve pattant ki a puha selymek közül, és ujjait a halántékára szorítva tántorgott el az ablakig. Szélesre tárta, de még ez sem volt elég: a párkányra rogyott, nagyot kortyolva a beáramló friss levegőből. Yandra álmának emléke még elevenen élt benne, és kábán bámulta a rózsalugast a hajnali fényben.

„Tehát két *shajaran* létezik”, visszhangzott odabent.

És ők menthetetlenül belekeveredtek az új küzdelembe.

A csontmedál, amit Yandrától kapott, ott lógott a nyakában. „Egy majdnem négyezer éves ékszer”, emlékeztette magát. A gondolatai egymást kergették, míg végül az elméjén perzselve végigömlő felismeréssé olvadtak. A *shajaran* úgy tekint rájuk, mint figurákra egy kártyacsomagban, és mindvégig irányította az életüket. Ő takarta el az út többi elágazását. Ő ásta az új medret a folyónak.

Csakhowy Kwith világeletében gyűlölte, ha irányítani próbálták. Ki akart lépni ebből az egészből, visszakapni a korábbi életét, vagy legalább szabadon dönteni a sorsa felől. Ahogy azonban felidézte magában az álmot, elkomorult.

A festőnek sem hagytak túl sok választási lehetőséget. Yandra elárulta őket, hiszen végig csupán azért maradt mellettük, hogy minden úgy történjen, ahogy ő – és a *shajaran* – akarta.

Kwith zavartan túrt a hajába, majd körbenézett a szobában. A tarisznyáját kereste. Odatámolygott, és egy rejtett belső zsebből előhúzott egy pecsétgyűrűt. Soha nem viselte, mégis bármikor képes lett volna aprólékosan leírni, hogyan néz ki.

Pontosan ugyanúgy, ahogy Razyné, közel négyezer esztendővel azelőtt.

A fehérarany, ágaskodó unikornisra bámult, de szinte nem is látta. Még mindig nem tudta, mibe csöppet, és ez tanácstalanná tette. Tanulmányaiból úgy emlékezett, hogy az elfek valóban sokat élnek, állítólag akár két évezretet is. De nem négyet! És a mellvértes férfi, a *shajaran*. Ő is élt már akkor. És Kwith valamiért fontos volt számukra, csupán azt nem értette, miért.

Visszatette a gyűrűt a helyére. Tessék-lássék felöltözött, aztán a használhatatlanná lett mellényt kereste. Mikor megtalálta, tétován előhúzta gyűrűt mellényzsebéből a Bolondot. Az egyszerű, kopottas kártyalap még így, egymagában is hatalmas erőt sugárzott. Az elmúlt két nap alatt úgy hitte, tökéletesen megismerte már. Tekintete elrévedve siklott végig rajta újra és újra: a kék keret mintáin, a bal felső sarok szimbólumán, az aprólékos festményen... és tágra nyitotta a szemét megdöbbenésében, ahogy a fekete, látszólag öncélú kacskaringókra bámult. Hunyorított, hogy meggyőződjön róla, nem képzelődik-e. Aztán majdnem felkiáltott dühében, hogy eddig nem vette észre.

A cifra díszítés valójában szemmel alig kivehető írásjelek sora volt.

Ókyr nyelven.

Kwith izgatottan fordította a bágyadt hajnali fénybe a kártyalapot, és orrával szinte megérintette, ahogy silabizálni kezdte. Első pillantásra látta, hogy nem lesz képes teljesen megérteni a szöveget. Egy olyan nyelvjárás szavait és írásjeleit tartalmazta, amely már akkor is ősinek számított, amikor azok a könyvek születtek, amelyekből tanult. A calowyni szóírásért.

„Az egyik kéz kardot forgat, a másik...”
 „A penge sebet ejt, de ... valami megakadályozza.”
 „A figurák segítenek” – vagy nem is... „A segítők alakja...”

Képtelen volt a szöveg megfejtésére, de sejtette, hogy alig találna olyat, aki elolvashatná. Aztán nevek sora kezdődött, ismeretlenek... azonban mind kyr. Nagyot nyelt, amikor meglátta Razynét, és megremegett a keze, ahogy a korábban díszítésnek tűnő kacsaringó végéhez ért. Mert ott ez állt:

„Kwithriat-II Alariach.”

Nem!

Ezt... már... nem!

Mérgeesen csapta a párkányhoz a kártyalapot, de meggondolta magát, és a következő a mozdulattal mellénye zsebébe rejtette ismét. Ez vagy megtévesztés, hogy rávegyék olyasmire, amibe nem akart belekeveredni, vagy valami sokkal hatalmasabb annál, amit valaha is képzelt volna. Halántékára szorította a tenyerét – a számtalan felvetődő kérdés mintha szét akarta volna feszíteni az elméjét.

A figurák fontosak a *shajaranok* számára. Mintha nélkülük nem boldogulnának.

Janisse szavai jutottak eszébe: a kék hold és a vörös hold köre... Mindhárom kártyalap, amit eddig láttak, kék keretet kapott. Kwith most már nem bízott a véletlenben. Érezte, hogy kell legyen összefüggés.

Bolond, Papnő, Koldus...

Kwith visszanézett, és a rózsailatú szoba félhomályában elgyönyörködött egy pillanatra az alvó boszorkány tökéletességében. Igen, ő értette, hogy Lora miért lett az, ami. „A Papnő.” De vajon az ezüst *shajaran* – az Őriző – miért éppen a Koldus szerepét osztotta rá?

A véletlen kockáival a haszonlesés dob – idézte fel magában a kyr mondást.

Miért pont Koldus?

Kwith tekintete egy pillanatra a saját kezére tévedt, és elgondolkodva forgatta meg a jellegtelen aranygyűrűt az ujjja körül. A gesztus megnyugtatta kissé. Még nem állt minden a feje tetejére. Még nem.

Még mindig hátat fordíthatott az egésznek. Lorával együtt elmehetett volna valahova messzire, hogy sose kelljen többé arra gondolnia, mi lett volna, ha teljesen szabadon élheti le az életét. Ha meglátja a leágazásokat. Igen, még elmenekülhetett volna a végzete elől.

De nem tette.

Mert gyűlölte a félbehagyott dolgokat. Mert vonzotta a kártyákból áradó hatalom. Mert a *shajaran* valamiért éppen őt választotta. Mert tudni akarta, mi folyik körülötte, ahogy tudni akart mindent... és mert Lora nem vele tartott volna, ha úgy dönt, hogy elmegy.

Teljes bizonyossággal érezte. Ismerte már hét éve. Az ágyra nézett, a boszorkány selyemtakaró alatt kirajzolódó, tökéletes testére. Az előző estére gondolt, az ostoba bordal utáni heves érzelmeire. Valóban ennyire egyszerű lenne? Amióta csupán társak voltak, az idő nagy részében úgy gondolt Lorára, mint egy barátira. Persze gyakran vitatkoztak is. Néha kifejezetten gyűlölte. De akkor, a békésen alvó nőt nézve rádöbbent: mindazok ellenére – vagy éppen azok következtében –, amin keresztülmentek, képtelen lemondani róla.

És keserűen gondolt arra, hogy már régen elvesztette.

Ebben a pillanatban a boszorkány szemei felpattantak.

– Kwith?

– Itt vagyok, Lora – mondta sóhajtás-csendesen. Aztán kiegyenesedett, mély lélegzetet vett, és elindult a kijárat felé. Az alig áttetsző baldachinon keresztül még látta, ahogy Lora macskaként elnyújtózik, majd kedves mosolyt küld felé.

– Hová mész? – kérdezte.

– Gondolom, szeretnél forró fürdőt venni, mielőtt elindulunk. Szólok, hogy készítsék elő.

– Beteg vagy? – ült fel a boszorkány, fedetlen vállairól visszahanyatlott az ágyra a selyemtakaró. Félrehajtotta a baldachin függönyét, és összeszűkültek szemekkel vizslatta a varázslót. Ez valóban szokatlan kedvesség volt tőle.

Kwith nem válaszolt. A zárnyelv hangosan kattant, miután sietve kiment a szobából.

Mindketten megmosdottak és tiszta ruhát öltöttek. Az Ezer Rózsa méregdrága hely volt, de a szolgáltatásai megérték azt a pénzt – nekik legalábbis. A hájas tulajdonos széles mosollyal vezette őket az ivó egyik félreeső sarkába, amelyet bordó selyemfüggöny választott le a többi résztől. Enyhe füstölőillat lengte be. Andalító citeraszó hallatszott, az apró szökökút csobogása szolgáltatta az aláfestő zenét a hangszert kísérő kellemes női hanghoz. A dalnokot egyikük sem vette észre. Ügyet sem vetve a tulajdonos folyamatos szóvirágaira, leheveredtek a tarka párnákra, és reggelit rendeltek. Kwith feketelevest, Lora *hindzsant* – egy különleges dzsad növényből készült fűszeres, gyenge likört – kért hozzá. A boszorkány cseresznyeszín ruhát vett fel, hasonlót ahhoz, amit az első találkozásukkor viselt. Tökéletesen illett az alakjára a csipkedíszes bársony. Haját kontyba fogta a Kwithriattól kapott hajtűvel, ám a vörösszőke tincsek minduntalan kibújtak belőle. Azt igazgatta, amíg megérkezett az ételük.

Mindketten a gondolataikba merültek evés közben.

– Hét-hat – mondta Lora hirtelen.

– Tessék?

– A tegnap éjszakai gyomorlövés meggyógyítása, az a tiéd.

Kwith mintha meg sem hallotta volna a boszorkány szavait.

– Legyen – válaszolta, önkéntelenül megvonta a vállát... és felszisszent a mozdulattól.

– Hogy érzed magad? – kérdezte azonnal Lora.

– Megmaradok, ne aggódj.

A boszorkány elhallgatott, a *hindzsanba* kortyolt. Szótlanul költötték el a reggelijüket.

– Hibáztunk – szólalt meg Kwith valamivel később.

– Mire gondolsz?

– Arra, hogy eszünkbe kellett volna jutnia a kártyavető figyelmeztetésének.

Lora bólintott.

– „Vigyázz a kéjnővel” – idézte. – Most már hiába jut eszembe...

– A Kéjnő és a Papnő egymás ellentétpárjai a *shajaur* szerint.

– Nemcsak aszerint – jegyezte meg a boszorkány fintorogva.

– Meg kellett volna vizsgálnom az auráját.

– Ahhoz túlságosan el voltál foglalva...

– Remélem, nem jönnek megint a szemrehányásaid.

Lora lebiggyesztette az ajkát.

– Olyan furcsa vagy ma reggel! Mi történt veled?

– Semmi – húzta el a száját Kwith, és beleivott a feketelevésbe. – Attól eltekintve, hogy majdnem megöltek az éjszaka.

– Ha nincs a kártya, meg is tették volna – komorodott el a boszorkány.

– Ha nincs a kártya, nem támadtak volna ránk.

– Azt hiszed...

– Ennek már semmi köze ahhoz, hogy te vagy én mit hiszünk! – csattant fel a varázsló ingerülten.

– Hát nem veszed észre? Olyan dologba keveredtünk, amit nem vagyunk képesek irányítani. Legfeljebb a megértésére tehetünk kísérletet.

A hajába túrt, és mert Lora ezúttal csendben maradt, keserűen kifakadt.

– Belecsöppentünk egy színdarabba, felvettük az öltözetet, a maszkot, és most eljártsszuk azt a szerepet, amire mások szántak bennünket. Meghalunk egy ügyért, amelyhez tulajdonképpen semmi közünk!

A boszorkány kinyúlt, és gyengéden Kwith kezére tette a sajátját.

– Nem hiszem, hogy nincs másik lehetőség – mondta csitítólag. – Igyekszem nem hinni a sorsban.

A varázsló azonban ezúttal nem felelt. Éveken keresztül töprengés nélkül válaszolta erre a mondatra azt, hogy „én sem” – most mégsem volt képes rá.

Lora arcán harag, majd kétségbeesés suhant át pillanatok alatt. Aztán, mintha csak önmagával folytatt vitájának a végére ért volna, bólintott. A tekintetébe különös elszántság költözött.

– Megyünk? – kérdezte halkan.

– Hova?

– Megkeressük egy régi ismerősömet. Biztos vagyok benne, hogy emlékszik rám, és talán segíthet.

Kwith szótlanul bólintott. Felkelt, magára kanyarította a megviselt tintakék köpenyt, és előreengedte a boszorkányt. Visszaadták a szoba kulcsát, fizettek, aztán elindultak.

Forró délelőtti napfény vonta be a piacteret. Lora ruhájának cseresznyeszíne még nem rítt volna ki a tarka forgatagból, ám gazdag díszítése, mesteri szabása és a finom anyag, amiből készült, egy csapásra feltűnővé tette még Erigowban, a divatok fővárosában is. A kofaasszonyok rikoltozása, a vásárlók alkudozása, a kóbor ebek csaholása és még ezernyi zaj egyetlen, kaotikus zsongássá fonódott össze. Kondások, tőzsérek, pecérek, juhászok, ménesgazdák meg gulyások tolongtak, a gyümölcstermesztők, kosárfonók és egyéb árusok felváltva ismétlődtek a hosszú asztalok mögött, portékáikat hangos szóval dicsérve. Sült hús, édes gyümölcsök, különféle állatok és verejték szaga keveredett orrbántó egyveleggé, de Lora csak akkor fintorodott el, amikor a közelében összetörtek egy záptojást.

Kwith elgondolkodva követte, ám közben a kezét végig a tarisznyája szájánál tartotta. Majdnem mindegyik árus kiszemelte őket magának, mert a jólét meglátszott rajtuk: előkelő ruhák, ékszerek. Az egyik méhész különösen ragaszkodónak bizonyult, mindenáron el akart nekik adni legdrágább fenyőmézéből. Lora máskor szenvtelenül utasította volna vissza, akkor azonban megfordult, barátságos mosollyal megkérdezte, mennyibe kerül, és szemrebbenés nélkül kifizette az összeget.

Kwith megcsóválta a fejét: valami megváltozott Lorában.

A boszorkány, megvárta, amíg a méhész odébbállt, aztán hátrafordult:

– Helyben vagyunk. Oda jöttünk – mutatott egy fabódéra alig tízlépésnyire.

– Már épp itt volt az ideje – húzta el a száját Kwith.

– Évek óta nem voltam piacon.

– Most az egyszer kifejezetten a hasznunkra válna, ha nyíltan viselnéd a botodat, amikor bemegyünk – súgta Lora a füléhez hajolva.

– Ezt komolyan gondoltad? – kérdezte kimérten.

– Igen. Norlan ugyanis retteg a varázslóktól.

– Nem fogom csak azért fitogtatni a hatalmam, mert...

– Ha nem retteg, hazudik. Mindig.

Egy pillanatra összefonódott a tekintetük. A tengerzöld szempár ezúttal nem tükrözött semmi mást, csupán várakozást. Kwith gondolkodott egy keveset, aztán tagadóan ingatni kezdte a fejét.

– Nem.

Ellenkezést várt, kizárólag nőkre jellemző érveket, de Lora csak elfordította a fejét, és annyit mondott:

– Rendben. Akkor menjünk.

A fabódé fölött fél pár erősen kopott lábbeli lógott cégér gyanánt. Kwith felvonta a szemöldökét, amikor meglátta.

Egy cipész? – kérdezte kételkedve a szellemnyelven.

Dehogy! Norlan az alvilág egyik legjobb hírkufára. Egy vén suszter csinálja a cipőket, ő csak „felveszi a megrendelést” – legyintett Lora, és benyitott az ajtón.

A fabódében tikkasztó hőség, cserzett bőr szaga és félhomály uralkodott, Kwithnek pislognia kellett párat, mire megszokta.

– Miben... – kezdte egy hang valahol hátul, aztán a mindenféle lelógó bőrök mögött felbukkant egy szakállas fej, bal oldalán orrtól fülig húzódó sebhellyel.

– Ez nem lehet igaz...

– Én is üdvözöllek – közölte a boszorkány erélyesen. A fickó először gondterheltnak tűnt, aztán egyik pillanatról a másikra negédesen mosolyogva előbukkant. A nyakában legalább tucatnyi medál fityegett, a többsége olcsó hamisítvány, de Kwith azonnal megérezte, hogy akad olyan is, amely valóban megvédheti a sarlatánok némelyikének praktikáitól.

Az övéitől nem.

– Milyen rég láttalak, Lora! – mondta, megkerült egy polcot, ahol szegekkel teli üvegcsék sorakoztak, majd lehuppant egy megviselt székre, és feltette a lábát a kaptafára. – Semmit nem változtál!

– Norlan...

– És ő? – kérdezte a sebhelyes Kwith felé fordulva.

– Az újabb bábod, akit magadba bolondítottál?

– Elég! – kiáltotta Lora feldúltan.

A varázsló ezt szokatlannak találta: az ilyesmi nem szokta kihozni a boszorkányt a sodrából. Szótlan maradt, és a háttérbe húzódott. Karbafont kézzel állt Lora bal válla mögött, készen arra, hogy közbelépjen, ha bármi baj történik. Ősei adományához fordult, és szemügyre vette a fickót a harmadik szemével is. A tompán fénylő, kékes tónusú aura tölcseyszerűen vette körül az álcipészt, benne gesztenye és fűzöld csíkok próbáltak eltakarni egy elő-előtörő sötétlila foltot. Norlan nem bízott bennük, ahogyan senki másban sem, a hideg számítás, amivel az embereket kezelte általában, Loránál azonban csődöt mondott. A sebhelyes a nő iránti sóvárgását leplezte a bosszantó negédességgel.

Kwithnek eredetileg nem állt szándékában, de ahogy meglátta a boszorkány auráját, azt is végigmérte. Az ismerős színeken és formákon kívül valami egészen különöset vett észre: fakóbarna zavarodottságot. Lora mindig tudta, mit akar, és ha elbizonytalanodott, gyorsan legyintett rá. Az a folt azonban szinte teljesen beborította, mintha már hosszú ideje emésztette volna magát valamiért.

– Tartozol nekem – folytatta közben a boszorkány közelebb hajolva a másikhoz. – És ezt most megadod.

Norlan nyelt egyet, a kényszeredett mosoly azonban egy pillanatra sem tűnt el az arcáról.

– Nem tudom, miről beszélsz – vakarta meg a szakállát. – De segítek neked.

Az aurában örvényleni kezdett valami fémszínű.

– Nekem mindegy, hogy nevezed. Tudás kell.

– Tudod az árát – tárta szét a kezeit a sebhelyes.

– Igen, nagyjából tízszer annyit nyertél, amikor elárultál – lépett teljesen mellé Lora, és a vállára tette a kezét. Egy pillanatra Kwithre nézett, de az arca nem tükrözött érzelmeket. Aztán Norlan füléhez hajolt, és azt suttogta bele: – Remélem, megbántad. Igazán kedveltelek.

Még a varázsló is megborzongott az érzéki hangtól; az álcipész egy pillanatra behunyta a szemét, mélyet lélegzett, és hangos sóhajjal válaszolt.

– A tiéd vagyok. Mondd, mi kell.

Lora elmosolyodott.

– Te a Sigranomói Egyetemre jártál, amíg ki nem dobtak onnan, igaz?

– Ez most gúnyolódás, vagy segítségkérés?

– Van ott egy tanár. A kyr kultúra egy szakértője, a neve Janisse Helmar. Ismered?

Norlan egy pillanatig gondolkodott, aztán elhúzta a száját.

– Sajnos nem ismerek ilyet.

A fényburokban, amely körülvette, Kwith ismét meglátta a fémszín örvénylést.

– Hazudik – szólalt meg akkor először.

– Mi vagy te, valami csuhás? – kérdezte felháborodva a sebhelyes.

Lora a fejét ingatta, és alig észrevehetően felemelte a bal kezét. Kwith elég időt töltött már vele együtt ahhoz, hogy lássa: varázsol.

– Ez nem szép dolog, Norlan – búgta dallamos hangján.

– Mesélj nekem róla.

A férfi bosszankodva pattant fel.

– Mégis mit meséljek egy megszállott öregasszonyról, aki...

– Öreg? – vont a szemöldökét a boszorkány, és jelentőségteljesen Kwithre nézett.

– De még mennyire! Szerintem a Sigranomói Egyetemen senkit nem engednek a katedrára, amíg el nem kezdenek hullani a fogai... Miatta kellett otthagynom az egyetemet!

– Jól van – csitította Lora. – Egyáltalán nem ezért kérdeztem.

A sebhelyes aurájában elcsitult a vihar, a düh helyét kedélyes jóindulat vette át. A varázsló pontosan tudta, hogy ez a boszorkány műve.

- Hanem?
- Tudni szeretném, hol lakik.
- Fogalmam sincs... – vonta meg a vállát, de ahogy Kwithre sandított, legyintett. – Rendben, egy régi, földszintes ház a Belsőváros nyugati kapuja környékén. Könnyedén felismerhető.
- A bejáratát két kőmantikor őrzi – legyintett a boszorkány lemondóan.
- Honnan tudta? – vigyorodott el Norlan.
- Mindegy. Most fosztottál meg bennünket az utolsó nyomtól.
- Hallgatás telepedett közékük. Kwith magában töprengett: Janisse Helmar, a Sigranomói Egyetem tanára feltehetőleg halott. Aztán hangosan kérdezte:
- Hol találjuk a Márványfaragók utcáját?
- Mindketten meglepett tekintettel fordultak felé.
- Ez most hogy jön ide? – kérdezte Lora értetlenül, de Kwith egy intéssel üzent, hogy később magyarázza.
- A sebhelyes a vállát vonogatta, de Lorának egyetlen mosolyába került, és a fickó bárgyú mosolya szinte azonnal egészséges vigyorra szélesedett. Kwith ezredszer is elismerte magában, hogy akadnak előnyei a boszorkánybűbájnak.
- Most, hogy így eszembe jut, mintha a kereskedőnegyedben lenne egy ilyen – javította ki magát. – Odajutni mi sem egyszerűbb: a Bitó teréről nyílik a Meredek utca, azzal párhuzamos. Ugye, tudod, hol van a Bitó tér?
- Kwith a boszorkányra nézett, ő pedig biccentett.
- Van abban az utcában fogadó?
- Ha jól emlékszem, öt-hat évvel ezelőtt zárt be, mert a kutya se járt arra.
- A varázsló bólintott, mintha ilyesmit várt volna. Norlan felé pöccintett egy aranyérmét, és elindult kifelé. Csak valamivel arrébb várta be az elköszönő Lorát.
- Te tényleg képes voltál ennek a patkánynak adni egy egész aranyat? – kérdezte felháborodva, amint elég közel ért. Nem törődött azzal, hogy esetleg meghallhatják.
- Régebben nem érdekelt, hogy mire költjük.
- Most sem, csak nem érdemli meg.
- Kwith gyanakodva nézett a tengerzöld szempárba. Lora korábban sosem foglalkozott ilyesmivel. Legalábbis nem erkölcsi megfontolások vezették abban, hogy kinek ad pénzt és mennyit.
- Szóval mi volt ez a Márványfaragók utcája? – kérdezte végül a boszorkány. Kwith elindult, és a piac forgatagában lavírozva válaszolt.
- Janisse... Illetve a nő említette tegnap.
- És miért érdekel ez bennünket?
- Mert ez az egyetlen nyomunk – szögezte le Kwith. – Ő egyedül kevésnek érezhette magát, de elmondta a címet, ahol talán a barátait találjuk.
- Ez csapda.
- Pontosan – mosolyodott el a varázsló. – Ezért megyünk oda óvatosan.

Kwithriat felnézett az égre. A nap már majdnem pályája csúcsáig felkapaszkodott – kishiján két óra-ja ültek már a borostyánnal futtatott ház teraszán. A játszma igen sokáig húzódott, de már csupán két kör maradt hátra. Ez, és a következő. Tudta, hogyha odafigyelne, nyerhetne még, csakhogy képtelennek érezte magát az összpontosításra.

*Az Unikornisra pedig újabb lap került közben, egy csillagkép.
A Keresztút.*

*P.sz. 3691., Alborne terce,
az Ébredés havának 1. napja*

Hogy őt ne akadályozza, a tarisznyáját Lorának adta – nem akadt benne túl sok minden, úgyhogy a boszorkány a sajátjába tuszkolta. Láthatatlanul közelítették meg a helyet. Mindenre fel voltak készülve – csak arra nem, hogy a volt fogadóval szembeni ház nyári étkezőnek kialakított tornácán Yandrárt és a *shajaran*t találják békésen üldögélve.

Hamar ráakadtak a csendes mellékutcára. Szinte egyszerre váltak ismét láthatóvá: Lora csodálkozó arckifejezése hamar bosszúsra váltott, ahogy elindult feléjük.

A ház oldalát vastagon benőtte a borostyán. A tornácra korlát nélküli kőlépcső vezetett fel, berendezése nem állt egyébből, mint egy asztalból és négy székből. Az asztalon három serleg – a negyedik Yandra kezében. Az Őriző saját karjaira hajtva a fejét aludni látszott, az elf elgondolkodva forgatta a kupát. Jöttükre egy pillanatra megállt a mozdulat közepén, de aztán folytatta. Egy szót sem szólt, amíg a közelébe nem értek. Ugyanazt a ruhát viselte, mint mikor utoljára látták – és borostyánszín tekintete ugyanolyan szigorú maradt.

– Azt írtam, maradj ki belőle – fordult a boszorkány felé.

Lora arca két mosolyt ötvözött sikerrel: a bűnbánót és az elbűvölőt. Felment a rövid lépcsőn, határozottan közeledett az asztalhoz, és kimérten telepedett le a *shajaran*nal szemben. Kwithnek tehát már csupán egy hely maradt: a boszorkánytól balra. Örült neki: nem szeretett vele szemben ülni. A régi időkre emlékeztette.

– Úgy döntöttem, nem hagyhatom egyedül – jelentette ki Lora pajkosan a varázsló felé biccentve, de amint a tekintetét Yandráéba fúrta, elkomorodott. Az elf valóban eltűnődött-e, vagy csupán végigvizslatta őket mindent észrevevő vizsgálódásával, nem tudták eldönteni. Kwith az aludni látszó Őrizőre sandított, aztán az asztalra. Lora előtt kékesvörös borfélét látott – biztos volt benne, hogy Warviki Karmazsin –, a maga csészéjében teát. „Még azt is látta előre, hova fogunk leülni”, csóválta a fejét.

– Tudad, hogy utánad jövünk – összegezte az észrevételeit. Yandra bólintott.

– Akkor most elárulnád, hogy mégis mi ez az egész? – kérdezte Lora, aztán halkabbra fogta a hangját, és a *shajaran*ra mutatva gyorsan hozzátette: – Hogy ki ő?

Az elf ráérősen belekortyolt a maga italába.

– Ő az Őriző.

– De... Biztos van igazi neve is!

– Nincs... – Yandra elgondolkodni látszott – ... rá szüksége.

Lora a varázslóra nézett megerősítésért. Kwith megszokásból a hajába túrt.

– Egy dolgot nem tudok – vallotta be. Kyrül beszélt, nem törődve azzal, hogy Lora nem érti. – Miért ez az egész? Miért pont én?

– Miért váltottál nyelvet? – kérdezett vissza az elf.

– Lora sok összefüggést nem ért... Megbántam, hogy nem hallgattam rád. Nem akarom, hogy meghaljon. Ki... Ki kell maradnia belőle.

Kwith szaggatottan beszélt, máskor példás önuralma ingadozni látszott.

– Már nem lehet – szólalt meg hirtelen a *shajaran*, majd felemelte a fejét, és tiszta, melegbarna tekintetével egyenesen a varázslóra meredt.

– És én? – szólította meg Kwith őt is kyrül. Tudta, hogy amaz érteni fogja, hiszen látta Yandra álmában.

– A te hiányod biztos kudarc lenne.

– De miért?

– A véred a biztosíték – felelt a mellvértés helyett Yandra. – Az, hogy te itt vagy, elengedhetetlen... és törvényszerű.

Az utolsó szó döbrent csendbe érkezett.

Törvényszerű.

Kwith megborzongott. Minden, amit gondolt, amire addig csupán gyanakodott, igazolást nyert ez által a rövid, mégis félelmetes kijelentés által.

– Semmit nem értek! – háborodott fel ekkor Lora.

– Beavatnátok?

Kwith gyengéden megfogta a kezét. „Bízz bennem”, üzent a tekintetével, és remélte, hogy ez elég

lesz. Lora lebiggyesztette az ajkát, de elhallgatott. A borba kortyolt, és jobb híján az arcokat figyelte.

– És ha nemet mondok? – kérdezte a varázsló ismét kyrül Yandra felé fordulva, mert az Őriző ismét elrévedni látszott. – Ha én ebben nem akarok részt venni?

– Akkor a Vénség minden bizonnyal legyőzi az Őrizőt, és a romboló erő elszabadul – közölte az elf szenvtelenül.

Kwith dühösen az asztalra csapott.

– De miért pont én? – kérdezte. – Mindent feldúltatok az életemben! A toroni rokonaim bizonyára...

– Az apád öt évvel ezelőtt halt meg, a bátyádról pedig utólag derült ki, hogy császárbajos. Miután csúnyán megvágták egy párbajban.

Kwith a hajába túrt.

– Jól van – bólogatott, miközben nyugalmat erőltetett magára. A boszorkányra pillantott, aki rézvörös tincseivel játszadozott: a mutatóujja köré csavarta, majd elengedte őket. – Rám mindenképp szükség van. De Lora? Neki mi köze ehhez az egészhez?

– Az Őriző úgy érzi, csak akkor győzhet, ha ő is ott van.

– Azaz úgy látja, igaz? – kérdezte Kwith csendesen. Yandra szótlanul bólintott; nem fűzött hozzá megjegyzést.

A varázsló a *shajaranra* sandított. A mellvértes férfi félig lehunytt szemmel, az utca felé fordulva ült, bár ott semmi nem mozdult. Saját valóságába süppedt.

– Ez lesz a második harca, igaz? – kérdezte Yandrától.

– Igen – felelte az elf.

– És tudja, hogy mikor készültek? Vagy te?

Yandra a fejét ingatta, aztán – talán mert ismerte már annyira Kwithriatot, hogy tudja: a kérdések még hosszasan folytatódhatnak – sóhajtott, és mesélni kezdett.

– Az arany *shajaurt* még az őseid hozták a tengeren túlról.

– Calowyn – suttogta a varázsló.

Yandra bólintott.

– Irtózatossá hatalma arra rendeltetett, hogy pusztítson, hiszen ezt igényelte a hódítás. A hét ezüstsín pedig arra, hogy kordában tartsa és irányítsa. Vagy megfékezze, ha kell.

– Hét? – kérdezte Kwith meglepetten.

– A vérvonalak kihalásával a kártyák is megszűntek, hiába lett volna, aki hordozza. Most már csak egy maradt. Az Il Alariach családé.

A varázsló hitetlenkedve csóválta a fejét.

– Ennyi? Folyamatos küzdelem a semmiért?

– Nem egészen. Az arany kártyák ura talán Koronként egyszer, a sorsvonalak csomópontjaiban gyűjt annyi erőt, hogy tombolni kezdjen.

Kwith elhallgatott. Meg kellett emésztenie a hallottakat. Lora pedig úgy tűnt, megelégedte, hogy semmit nem ért, és közbeszólt.

– Miért hagyatok ott bennünket, ha azt akartátok, hogy veletek harcoljunk? – kérdezte. Yandra eltűnődni látszott, mintha nem tudná, mit feleljen.

– A harc elkerülhetetlen, de a helyet és az időt megválaszthatom – szólalt meg hirtelen az Őriző.

– Azzal, hogy előre látja, melyik a számára kedvező – fordult Kwith is a boszorkány felé magyarázólag.

– Előre látja? – kérdezett vissza Lora, de szinte azonnal felismerés csillant a szemében. – Mint azt, hogy ide fogunk jönni.

Kwith bólintott, a boszorkány pedig fürkészve pillantott a *shajaranra*.

– Kérdezhetek valamit? – fordult aztán bizonytalanul Yandra felé. – Miért hívod Őrizőnek?

A két időn kívül rekedt lény hirtelen egymásra nézett. Az Őriző kedvesen elmosolyodott, ahogy mélyen a boszorkány tengerzöld szemeibe tekintett. A kártyacsomagot úgy nyújtotta Lora felé, mintha már egy szemvillanással előbb is a kezében lett volna.

– Van kedved játszani? – kérdezte, és felmutatta a legalsó lapot.

Az Őriző volt. A festmény tökéletes mása az igazinak.

Lora

*P.sz. 3691., Alborne terce,
az Ébredés havának 14. napja*

A Kapuk Terét elhagyva a kikötő felé vesszük az utunkat. A főút itt ugyanolyan széles, de a hintók és lovasok mellett dúsan megrakott szekerek is jönnek-mennek mellettünk: hajóra teszik az árut. Nekem nem áll szándékomban egészen a kikötőig menni, de a Vörös Rák – az otthonom – ezen az úton áll.

Nida ismét felbátorodik, ahogy elhagyjuk Új-Pyarron legforgalmasabb terét, és bár még mindig rengeteg ember vesz körül bennünket, most inkább kíváncsian szemléli őket. Sóvárogva halad el egy süteményes kofaasszony ponyvája előtt, és fél szemmel rám sandít. Nem veszek neki semmit: azt mondtam, ha velem jön egészen, akkor kap ételt. Nem szegem meg a szavam.

Valamivel odébb egy batárt színpaddá alakított néhány dzsad mutatványos, és kisebb csődület veszi körül őket, ahogy szemfényvesztő trükkjeiket előadják. Nida a nyakát nyújtogatja, és önkéntelenül arrafelé húz – hagyom. Előttünk sokan állnak, én csupán két fej között látok valamicskét, a kislány azonban egészen a falhoz húzódik, és feláll egy ottfelajtott hordó tetejére. Az egyik dzsad – zöldfülű kölyök, alig pelyhedzik az álla – a másik nyakába lendül kézen állva, és meg is tartja magát. Nagy tapsot kap, mire elengedi az egyiket.

– Hű! – álmélkodik Nida, én azonban láttam már effélét. Alig figyelek, inkább mennék már, de azok ketten felszedegetik az utolsó rezet is, és már le is vonulnak.

– Csak még egyet! – kér a kislány; beleegyezek.

Magányos, öszülő fickó lép színpadra, a kezében kártyacsomag. Kevergeti, pörgeti, majd szétteríti, és a közönségből kér meg valakit, hogy válasszon egyet. Természetesen eltalálja, melyik volt az – még ott hátul is látom, hogy csalás: a vendégsereg soraiban akad egy segítő, aki figyeli a kiválasztott lapot.

Az Őriző ezt trükkök nélkül játszotta el velünk.

Még mindig elmosolyodom azon, hogy így hívom őt.

A borostyánnal futtatott ház teraszán ültünk, amikor először megláttam a kártyalapot, amelyről elnevezték. Az egyetlen, amelyen nem kyr alak látszott. A megszólalásig hasonlított a velem szemben ülő férfira – azzal a különbséggel, hogy a festményen hatalmas, kavargó fényből szőtt szárnyait kitarva egy zöldes fényű kardot emelt a magasba. Ahogy rápillantottam, nem hittem a szememnek. Döbbsen csuktam be és nyitottam ki ismét. A kép mintha *rámkacsintott* volna! Ahogy felemeltem a fejem, a *shajaran* cinkos mosolyát láttam meg.

Egyikünk sem kérdezte meg, miért éppen akkor és ott, annak a borostyánnal futtatott háznak a teraszán akart játszani velünk. Tudtuk, hogy valamiért ez is ugyanúgy fontos, mint mikor két nappal azelőtt húztunk a lapok közül.

Ő pedig keverni kezdett.

Amikor letette elénk a csomagot, mindhárman – Kwith, Yandra és én – húztunk egyet, de ezúttal nem néztük meg. Ezeket oldalra tettük. A maradék harminckét lapot kiosztotta a kezünkbe. Hogy Kwith mikor adta vissza neki a Bolondot, nem tudom. Mindenesetre ekkor jöttem rá, hogy ismét az összes kártya a kezében volt már. Bár soha azelőtt nem is találkoztunk *shajaur* kártyákkal, amint megfogtam őket, mintha ismertem volna mindet. Akárha a holdarcú férfi – akit még mindig nem voltam képes Őrizőnek nevezni – a saját valóságába vont volna bennünket. Csak bámultam a kezemben tartott lapokat. Kinézetükben nem különböztek a Bolondtól, amit már alkalmunk nyílt alaposan átvizsgálni. A hátoldalon tekervényes ezüstminták, az előlapon keretbe foglalt apró festmények, amelyekről idealizált, már-már isteni alakok bámultak vissza rám. Mind hősörényes, magas homlokú kyr.

Rengeteg kártyatípust és még több fajta játékot láttam már, de mindig férfiak elfoglaltságának tartottam, így nem igazán tanultam meg egyiket sem. A játék, amit a *shajaran* tanított nekünk, mégis egyszerűnek tűnt, első hallásra megjegyeztem a szabályokat. Mikor a holdarcú megkeverte a kártyacsomagot, majd kiosztotta a lapokat, Kwith azt kérdezte:

– Négyen játszani rossz ómen, nem?

Úgy tűnt, egyikük sem felel. A *shajaran* csak elmosolyodott, Yandra a fejét csóválta. Végül mégis megszólalt:

– Ha a kyr számmisztikára gondolsz, az osztó és a többiek: három és egy.

Kwith bólintott, aztán elkezdtek. Ahogy őket néztem felváltva, úgy éreztem: nyernem kell. Sosem csaltam még, és nem akkor akartam elkezdni, így csupán a szerencsémben bízhattam. Amikor pedig egyenként elkezdtem nézegetni a nyolc lapot, már sejtettem, hogy nincs sok esélyem.

Az első a Szerelem volt, aminek a képén egy skarlátszín pillangó pihent egy rózsán. A második a Császár, méltóságteljes, magas homlokú kyr férfi csupa aranyban. A harmadik lapom az ezüstsín homlokpántot és éjfélete dreggist viselő nő volt, amit már korábban is láttam egyszer – Kwith azt mondta, Papnő a neve. Ahogy megpillantottam, ismét eszembe jutott az első találkozásunk a *shajarannal*. Még mindig nem tudtam, miért éppen azt a kártyát húztam... Vagy ő választotta nekem? Lopva rásandítottam, és holdarcán újra végigfutott a tekintetem. Elrévedő, tiszta szemeit, sasorrát, ajkának finom vonalát, hegyes állát mintha világéletemben ismertem volna. „En, Papnő?”, mosolyodtam el. „Soha.”

A többi ötre már nem emlékszem, de mind elég értéktelen lapnak tűnt.

Kwith töprengve választotta ki az első lapját, és középre tette. A Szomorúságot.

Ahogy elkezdtünk játszani, és a kártyák egymás után középre kerültek, még kevesebbet beszélünk, mint addig. A fordulók lassan haladtak. Yandra és a *shajaran* is rengeteget gondolkodott, mielőtt kijátszotta egy-egy lapját. Kwith nem töprengett annyit, vagy legalábbis nem a játékon. Korábban mindig, minden effélében győzni akart – nekem sem a kyr sakkhoz, sem a piramis sakkhoz nem volt elég türelmem –, akkor azonban valahol máshol járhatott lélekben. Gondterhelten ráncolta a homlokát.

Amíg ők a lehetőségeket fontolgatták, én nézelődtem. Az utca kihaltak látszott, a délelőtti óra ellenére egyetlen ember sem járt arra. A nap úgy tűnt, a szemben lévő ház tetején ül, onnan bámul bennünket. Szinte semmilyen zaj nem hallatszott, mintha aznap reggel csupán mi ébredtünk volna fel. Hamar eluntam a bámészkodást, és a kezembe került kártyákat nézegettem. Alkalmam nyílt például megfigyelni a festmények stílusának egységességét – egyedül az Őriző lapja nem illett a többi közé, hiszen azon nem kyr alak látszott.

Meguntam a képek elemzését is... a holdarcút kezdtem vizslatni. Hol csigalassan, hol gyermeki hirtelenséggel tette le a lapjait, az arkifejezését ugyanúgy nem tudtam megfejtetni, mint Yandrát. Néha elmélyedt a gondolataiban, máskor meg fesztelenül felnevetett, teljesen rapszodikusán. Olybá tűnt, mintha a játék minden egyes lépését előre látta, mintha mindegyikünk kezben tartott lapjait ismerte volna. Azonban egyszer sem vettem észre, hogy visszaélt volna ezzel.

Kwithnek ugyanúgy illett a néma tűnődés, mint a két időtlen lénynek. Én azonban a hallgatást mindig kínosnak, hüvösnek éreztem – Kwith egyszer úgy fogalmazott: lételemem a beszéd. Egyszerűen muszáj volt megszólalnom.

– És mit csinálsz, mikor nem kell épp harcolnod? – kérdeztem, miután elvittem egy kört. A *shajaran* tudta, hogy őt kérdeztem, de mintha nem értette volna. – Úgy értem, mihez kezdesz utána?

– Nem lát túl a legközelebbi összecsapáson – válaszolt helyette kimerően Yandra.

– Azt tudja legalább, mire számíthatunk?

Yandra nem válaszolt, a holdarcú férfi azonban bólintott.

– Így vagy úgy, de három harc fog véget érni ma.

– Ezt nem értem – mondtam bizonytalanul. – Három? Nem csak egy?

Ő legyintett, mintha azt mondaná: „Majd megérted”. Nem nyugtatott meg, de úgy éreztem, felesleges lenne újabb kérdéseket feltennem neki. Csak még jobban elbizonytalanítana. A szemébe néztem – szelíd tekintetbe belefeledkeztem volna, ha nem kapja el végül – aztán a játékra figyeltem inkább.

Nagyot kortyoltam a Warviki Karmazsinból. Még két lap volt a kezemben: az Orgyilkos és a Papnő, amit végig megtartottam. Rajtam volt a sor, hogy kirakjam az egyiket. Tudtam, hogy a Császár már kiment, hiszen még az elején megszabadultam tőle. Így az Orgyilkost, annak párját tettem az asztalra. Arra gondoltam, hogy ha azt a kört nem viszi senki, talán a következőt elvihetem a Papnővel. Tervnek mindenesetre nem volt utolsó.

Az Orgyilkosra a Féltés került... engem pedig valamiért kirázott a hideg. Az egész olyan ismerősnek tűnt... Úgy éreztem, mintha már egyszer lejátszottam volna ezt a játékot.

Kwith szinte azóta nem szólalt meg, mióta elkezdtek, ám akkor egyszer csak felnézett, akárha eszébe jutott volna valami. Ismertem ezt a pillantását: szeretett mindent alaposan végiggondolni, és végül gyakran olyan következtetésre jutott, ami engem meglepett.

A játék megint elakadt. Gyűlöltem, ha valamiből kihagytak, és ezt Kwith is pontosan tudta, mégis valami általam nem értett nyelven szólt a többiekhez – kyrül, ha a korábbiak alapján jól következtettem.

Hosszan beszélgettek. Próbáltam beleszólni, de nem figyeltek rám. Kwith gondterheltnak tűnt, és fogalmam sem volt, miért. A *shajaran* tekintete ide-oda cikázott, mintha nem csupán bennünket figyelne, hanem valami mást is – Yandra arcán is elmélyültek a barázdák, ahogy válaszolgatott. Már-már azon a határon voltam, hogy beleszólok, amikor a holdarcú egyszer csak felém fordult.

– Igaza volt a Fakó Zarándoknak: sokkal szebb lehetsz, ha kiengeded a hajad – mondta tünődve.

Számtalan bókot hallottam már, ettől mégis elakadt a szavam.

– Honnan... – akartam kérdezni, ám Kwith a szavamba vágott:

– Ismered?

– Persze! Ördögien sakkozik.

El tudtam képzelni. Két jós, sakkozni!

De nem akadt további idő a képzelgésekre. Alighogy belegondoltam, a *shajaran* felpattant ültéből. Az arca megkeményedett, és Yandrára nézett.

– Mennünk kell – jelentette ki.

A játszmát sosem fejeztük be. A kártyák engedelmesen a kezébe röpültek... aztán eltűnt Yandrával együtt.

Értetlenül néztem Kwithre, ő azonban mintha értette volna, mi vár ránk. Felállt, kurta parancsszavára bottá alakult a gyűrűje, és a falnak vetette a hátát.

– Harcolnunk kell? – kérdeztem, de közben már felkeltem én is a székből, és mellé húzódtam. Nem tudtam megmagyarázni magamnak, hogy a *shajaran* miért hagyná a közelgő összecsapás küszöbén, hogy kockára tegyük az életünket. És ha mégis, akkor miért ment el ismét? Miért nem segít nekünk?

– Valószínű.

– De miért?

– Azt mondta, három harc fog véget érni ma, talán itt az egyik. Találkozunk kell a Kereskedővel, aki...

De nem tudta folytatni a mondatot – ekkor ugyanis nem messze magányos alak lépett ki az egyik távolabbi mellékutcából. Tejfelszőke sörtehaja élesen elütött öltözéke komor színeitől. Lehajtott fejjel, sietősen közeledett. Amint negyvenlábnyira ért, hirtelen megtorpant, és egyenesen felénk nézett. Ugyanabban a pillanatban Kwith is felszisszent... és ahogy meglátta az alak arcát, döbbenet nyitotta tágra a szemeit.

– Mi az? – kérdeztem halkan, de ő nem felelt. Egyre az ismeretlent bámulta, aki közben továbbindult felénk. Lassan az arcát is ki tudtam venni: kecskeszakállas férfi rideg vonásokkal. A szemöldöke mélyen húzódott, és ettől úgy tűnt, mintha haragos lenne – ezért a feszültség még akkor sem távozott a tagjaimból, mikor kimérten fellépdelt a lépcsőn, és megállt előttünk tisztes távolban. A szemei körül szarkalábak, a feje kopaszodott, a homlokán mély barázdák futottak végig. Az ajka csodálkozva legörbedt, ahogy farkasszemmet nézett Kwithtel.

Én felváltva bámultam hol az egyik, hol a másik férfit, és úgy éreztem, lemaradtam valamiről.

– Nocsak – szólalt meg végül az ismeretlen ervül.

– Annyi időn át kereslek, és végül te jössz a házamhoz.

– Ez nem igaz – suttopta Kwith. – Taare...

Soha életemben nem hallottam ezt a nevet. „Biztos még a találkozásunk előtről ismerik egymást”, gondoltam. Kwith habozott: szemmel láthatólag azon töprengett, hogyan üdvözlje ismerősét.

– Bemutatnál? – javasoltam neki.

– Hogy? – fordult egy pillanatra felém, mintha addig ott sem lettem volna. – Öhm, persze. Taare, ő itt Loat lánya Loreana. Lora, Taare Hanthern.

Hűvösen végigmért, mintha valami portéka lennék, aztán keresztbe fonta a kezét. Én leengedtem a sajátomat. Két napon belül a második, aki ügyet sem vetett a kinézetemre.

– Látom, hasznosan töltötted az elmúlt időt – mondta a kecskeszakállas Kwithnek becsmérően.

– Te bizonyára egy percet sem vesztegettél – vágott vissza ő szokatlanul ingerülten.

– Legalábbis nem efféle ostoba fruskákra.

– Már megbocsásson! – háborodtam fel. Ügyet sem vetettek rám, egyikük sem.

– Igen, emlékszem – sóhajtott Kwith. – Hogy is mondtad? A szabadságot kutattad.

Taare szeme összeszűkül.

– Úgy látom, te pedig még több bilincset aggattál magadra.

Ezt nem értettem. Én úgy ismertem Kwithre, mint aki mindig a saját feje után megy.

– És egyiket sem bántam meg – mondta ő, és ez még jobban meglepett.

A kecskeszakállas rosszállóan csóválni kezdte a fejét.

– Az ostoba döntésed miatt tartasz ott, ahol tartasz. Pedig a hatalmad sokszorosa lehetne a mostaninak.

– Másféle hatalom is létezik, mint ami után te áhítozol.

Taare felvonta a szemöldökét, az ajka rosszindulatú mosolyra húzódott.

– Például uralkodni ezen a fruskán?

Nem hittem a fülemnek. Csupán Kwith miatt nyeltem le az újabb nyílt sértést.

– Nem... – kezdte ő. Valami mást akarhatott mondani, mint ahogy végül befejezte: – Nem érdekel a véleményed.

A kecskeszakállas felhorkantott.

– Pedig az egyetlen lehetőség, ha hallgatsz rám.

– Én nem vagyok benne olyan biztos.

– Egyszer már hibáztál a döntéseddel, Kwithriat – mondta Taare vészjóslón. – Még egyszer ne rontsd el. Tarts velem!

A jég szemű megtorpant. Lassan leeresztette kézfogásra emelt kezét, és oly erősen markolta kristálygömbdíszes botját, hogy belefehéredtek az ujjai.

– Nem – intett tagadólag a fejével. Én nem értettem, mi zajlik közöttük, de mindenáron meg kellett akadályoznom, hogy esetleg egymásnak essenek. Nem lett volna bölcs dolog a küszöbön álló összecsapás előtt harcolni.

– Nem tennétek végre félre a régi sérelmeket? – csattantam fel. – A Kereskedő...

Nem folytattam. Abban a pillanatban megértettem.

Taare volt a Kereskedő – a vörös hold figurája, a Koldus ellentétpárja. A *shajaran* előre látta ezt a találkozást is, és valamiért úgy ítélte, nem szabad kikerülnünk. Megborzongtam.

– Ostoba némbér – fűjt megvetően, de nem is fordult felém. – És ostoba vagy te is, Kwithriat. Ez nem sakkjátszma, mint Doranban. Itt nem nyerhetsz, ha szembeszállsz velem.

Egyre inkább ellenszenvesnek találtam őt, és hirtelen eszembe jutott a holdarcú utolsó rejtélyes mondata. A bóknak álcázott utalás. A hajamhoz tévedt a kezem, mintha csak megigazítanám.

Kwith kezében megremegett a bot.

– Tarts te velem – mondta halkan. Taare felkacagott.

– Semmit sem változtál! Még mindig nem érted? Az arany *shajauré* az igazi hatalom, az ezüsté csupán a felelősség!

Hirtelen embermagas drakfa bot termett a kezében. Tökéletes unikornisszarv formájú faragással.

– A rossz oldalon állsz – szűrte a fogai között fenyegetően. A kezeik egyszerre emelkedtek a levegőbe. Fényes rúnák izzottak fel a levegőben, de nem vártam meg, míg bármelyikük befejezi a varázslatát. Kitapintottam a hajtűt, és biztos kézzel Taare felé hajítottam.

– Pusztulj! – kiáltottam.

Életem legszebb dobása volt – kár, hogy mint utóbb kiderült, egy élőhalottra pazaroltam. A kecskeszakállas lassan lenézett a mellkasából kiálló fegyverre, aztán felemelte a fejét, és gúnyosan elmosolyodott.

– Talán majd máskor.

Abban a pillanatban azonban a hajtű kővé vált, és hatalmassá növekedett; Taare testét – legalábbis azt, amelyet erre a találkozásra használt – szélteben vágta ketté. A tetem azonnal eltűnt... Az áttetsző derengés pedig, ami a helyén maradt, fülsértő hangon visított fel.

Igen, tűnődöm el, valaha kontyba fogtam a hajam a Kwithtól kapott hajtűvel. Ő az anyjától örökölte, és nekem adta még az ismeretségünk elején. Halálosan szerelmes volt belém, bármit odaadott volna, ami megtetszik. Valóban gyönyörű ékszer – de nekem nincs rá többé szükségem, mint ahogyan semmilyen más csecsebecsére sem.

Nida abbahagyja a nézelődést, amint meglátja, hogy ismét elindulok. Átfurakszik a tömegen, és utol-ér. Ragaszkodik hozzám, vagy csupán fél egyedül maradni, ki tudja?

– Ne hagyj itt – mondja félénken, és most már ösztönösen nyúl a kezem felé. Egy darabig csöndben bandukolunk, mikor egy aranydíszes, hatlovas hintó száguld el mellettünk, az emberek alig tudnak félre-ugrani előle. Nida szája tátva marad, ahogy a pompás lovakat, a díszes öltözetű hajtót és a címet bámulja. Egy pillanatra megrebben a függöny, és fiatal, csupa aranyba öltöztetett nő les ki rajta. Aztán már tova is robot a hintó, és mi ott állunk megtorpanva.

– Te biztos ültél már ilyenben – jegyzi meg hirtelen Nida vágyakozva.

– Igen – bólintok. – Mikor annyi idős voltam, mint te, sőt, később is, mindent megadtam volna azért, hogy beleülhessek egy ilyenbe.

– Mennyire jó lehet!

Elindulunk, már nem vagyunk messze, így önkéntelenül megsziporázom a lépteimet. A kislány alig tudja tartani a lépést.

– Amikor először ülsz benne, az – helyeselek. – De aztán nagyon unalmas.

– Én nem unnam meg soha! – jelenti ki.

– Dehogynem. Te is ékszereket és ruhákat kezdenél gyűjteni, mint én. Aztán pedig...

Nem ejtem ki a mondat végét: „szeretőket” – már előtte megbánom a bőbeszédűségemet.

– De rajtad nincsenek is ékszerek! – mér végig csodálkozva. Elhúszom a szám. Régen rengeteget hordtam: násfákat, boglárokat, diadémokat és melltűket, mindent. Most valóban egyetlen pecsétgyűrűt viselek csupán: nőies, mégis méltóságteljes, tiszta aranyból. Nemesi címer van az elején, ágaskodó unikornist ábrázol, benne két kyr szótagjel. Csak ezeket ismerem.

– Valóban – mondom révetegen.

– Akkor most mit gyűjtesz? – kérdezi gyermeki kíváncsisággal. Hosszasan tűnődöm, mielőtt válaszolok.

– Most már nem gyűjtök semmit. Egyszer rájössz majd, hogy vannak a gyűjtögetésnél fontosabb dolgok is.

A kislány nem érti, de nem zavar. Elmosolyodom.

Igen, én már tudom, hogy akadnak fontosabb dolgok is, mint az én életem.

Akkor még nem értettem, amikor számított volna, és Kwith jól ismert. Ha idejében megtudom, miről beszélgetett azon az ismeretlen nyelven a többiekkel, vagy ha valaki elmondja pontosan, mi vár rám, megfordulok, és vissza sem nézve mentem volna messzire a borostyánnal futtatott háztól.

Csakhogy attól a perctől kezdve, hogy megjelent Taare, nem maradt időnk megbeszélni a történeteket és az elkövetkezőket.

A visítást követő pillanatban mögöttünk kivágódott az ajtó, és megjelent a csatlósa.

A szénfekete hajú alak rövid keresztvasú ívelt kardokat tartott a kezében. Láttunk már ilyet: Tiadlanban majdnem mindenki efféléket forgat. Tudtam, ha elér bennünket akár egy támadása is, végünk.

– Állj! – kiáltottam mágiával átítatott hangon, és felé mutattam. De már azelőtt tudtam, hogy hiba volt, mielőtt megéreztem volna a varázslat kudarcát: egy nekromanta csatlósa akár élőhalott is lehet. Pyarronban persze sosem lehetne efféle szolgálakat használni, de hát...

A tiadlani tétoválás nélkül támadt rám, ám Kwith szerencsére hamarabb ocsúdott, mint én. A harántvágás minden bizonnyal csúf sebet hasított volna az oldalamba, a penge nélküli markolat azonban már akadálytalanul szelte a levegőt. Az egy lábnyi acél egyszerűen megszűnt létezni.

A második támadás már nem érhetett el: az egyik szék mögé ugrottam.

A semmiből szúrós szagú folyadék fröccsent a tiadlani arcába. A sav szinte azonnal belemart a halott bőrbe, majd megtámadta a húst. A csatlóst azonban nem inak és izmok mozgatták, hanem mágia, valamint

az Örök Körforgásból erőszakkal kiszakított lélek. Az pedig hajtotta egyre előre: Kwith felé lépett. Talán őt tartotta veszélyesebbnek. A megmaradt karddal követhetetlenül gyorsan sújtott le... amely hangosat csatant az időközben pajzssá alakult boton.

Nemigen találkoztam azelőtt élőhalottakkal, de egyet biztosan tudtam: a többségük gyűlöli a tüzet.

Varázslásra emeltem a kezem – és döbbsen vettem észre, hogy a csuklóimnál átvérzett a bőröm!

Nem számoltunk ugyanis a másik csatlóssal, egy tetőtől talpig gyolcsokba bugyolált, csontsovány alakkal, aki a teraszra néző ablak homályából szabadította rám a hatalmát.

Soha életemben nem tapasztaltam ehhez fogható ocsmányságot, és egy pillanatra megbénított a látvány. A bőrömön keresztül bíborpiros vérkacsok sarjadtak a kezemen és a lábamon, majd szorosan a földhöz és a korláthoz tapasztották a végtagjaimat. Öklendezni kezdtem, azt hiszem, előtte sikoltottam is. Az iszonyattól gondolkodni képtelenül téptem, rángattam a vérből szőtt béklyókat, hogy megszabaduljak tőlük, de az eszméletlenség határára sodort a fájdalom.

– Tharr mocskos... – suttogetta Kwith. Nem tudtam eldönteni: az engem bilincsbe verő varázslatra gondol, vagy ez csupán káromkodás. Mikor a tudatom kitisztult annyira, hogy felfogjam, annál többet ártok magamnak, minél többet mozgok, még a tiadlanival harcolt. Az ujjai valósággal táncoltak, ahogy újabb fénylő rúnákat rótt a levegőbe... De a vállsebe, amely még nem gyógyult be teljesen, hirtelen lobot vetett, ő pedig sikoltva rogyott össze.

Tökéletes csapda volt, és bele is buktunk volna.

Akkor azonban a semmiből púpos alak bukkant elő, a kezében fénytelen, egyenes pengét tartott. Egyetlen mozdulattal szelte le a tiadlani szétroncsolódott fejét, ám a lendület továbbsodorta. Két hosszú ugrással a teraszra néző ablaknál termett, egy pontos rúgással törte be, és már el is tűnt a szemem elől. Több támadás onnan sem érkezett.

Fogalmam sem volt, ki lehetett, és miért segített nekünk. Még mindig önnön vérem által bilincsbe verten vergődtem; Kwith kiáltása fájdalmas nyögésbe fulladt, majd az is elhallgatott. Tehetetlenségemben egy könnycsepp csorgott végig az arcomon, pedig több mint egy évtizeddel azelőtt sírtam utoljára őszintén. Szánalmasan festettünk.

A *shajaran* pedig ekkor ismét megjelent. Akkor valóban angyali volt. Én láttam csupán, de azt a pillanatot nem adnám senkinek. A homloka fényleni látszott, a kezében zöldeszüsten csillogó kard. Yandra nem volt sehol. Ő pár lépéssel a remegő Kwith mellett termett, és gyengéden a homlokához érintette a tenyerét. Kwith arca kisimult, az ajkáról megkönnyebbült sóhaj szállt fel. Lelohadtak a lángok.

Aztán az Őriző végre rám nézett.

Ember volt akkor és férfi, melegbarna tekintetében féltés bújt meg. Odalépett hozzám, és gondosan ügyelve, hogy ne érjen a kacsokhoz, végigsimított a karomon. Ekkor vettem észre, hogy a zölden fénylő kard már nincs sehol. A tagjaimat gúzsba kötő mágia eloszlan látszott, és én remegve, megkönnyebbülten roskadtam a földre. Előttem a holdarcú férfi guggolt, akinek még mindig nem tudtam a nevét.

„Köszönöm”, akartam mondani, de kedvesen a számra tapasztotta az ujjait.

– Szükségtelen hálálkodnod – előzte meg a mondandómat. Eltoltam a kezét.

– Hol voltál idáig? – kérdeztem szemrehányóan.

– Most már biztos a hely, ahova mennem kell.

– „Mennem”? Hát mi?

– Három harc ér véget ma, és egyik sem a tiéd, Loat lánya Loreana – suttogetta. Tétova mozdulattal nyúlt az arcom felé, és végigsimított rajta. Hagytam.

– Hogy érted? Hát nem akarod, hogy veled tartsak?

A szemembe nézett, és én ismét elvesztem a tekintetében. Ezúttal azonban addig nem tapasztalt érzelmet láttam meg benne: szomorúságot.

– Nem... – tétovázott, mielőtt kimondta volna. – Nem akarom, hogy meghalj.

– Nem fogok, ne aggódj – jelentettem ki, akkor bele sem gondolva, hogy olyasvalakivel beszélek, aki látja a jövőt. Rámosolyogtam, de belül úgy éreztem, nem helyes ez az egész helyzet. Mintha az Őriző olyasmire készült volna, ami visszafordíthatatlanul megváltoztathatta a közelgő összecsapás végkifejletét. Pár szívdobbanás alatt futott át az elmémen minden lehetőség. Arra kért, hogy mondjak le a neki ajánlott segítségemről, miután végre meggyőződött: szüksége van rá. Lesütöttem a szemeimet: igen, megfogalmazó-

dott bennem a távolmaradás lehetősége. Hiszen élni akartam, mindig, mindenáron.

Aztán megpillantottam a háta mögött Kwitht. A földön hevert, elájulhatott az iszonyatos fájdalomtól. Csatakos haja szétterült a köveken, a vér alvadni kezdett vajszín ingén.

Egyszer már eldöntöttem, hogy nem hagyom egyedül.

– Ha valóban a jövőbe látsz, azt is tudnod kell, hogy nemet mondok – szólaltam meg vontatottan. – Veled tartok a harcban.

Lehajtotta a fejét, és nem szólt egy kis ideig. Aztán körülnézett, lopva, mintha nem akarná, hogy más meglássa, amit tenni készül, és azt suttogta:

– Akkor azt szeretném, ha ez nálad lenne.

A kezében ismét megjelent az ezüstmintás kártyacsomag, a tetején pedig az Őriző. Csodálkozó pillantást vetettem rá, mire ő különvette a többtől, és felém nyújtotta a lapot.

– Nem fogadhatom el – kezdtem, de olyan szomorúvá vált a tekintete, hogy meggondoltam magam. Fogalmam sincs, mi ütött belém: Eddig soha egyetlen férfi bánatos nézése nem hatott meg. – Úgy értem, nincs rá szükséged még?

– Nincs – jelentette ki, de egy pillanatra elrévedni látszott. Talán arra riadt csak fel, ahogy végül kihúztam a kezéből az Őrizőt. Hosszú, átható sóhajjal engedte el, és addig követte a szemével a mozdulatom, amíg el nem tűntettem a ruhám ujjában. Akkor bólintott, rám mosolygott utoljára, majd felállt, és azt mondta:

– Ideje indulnunk.

Én Kwithhez léptem, és magam is meglepődtem, hogy a szívem a torkomban dobogott. Az újólag felszakadt vállseben kívül úgy tűnt, semmi baja.

Hála az égieknek.

Yandra

Egy régi, elhagyatottnak tűnő házhoz érkeztek. A reggel napsárga fénye beragyogta a falát, és kacéran játszadozott a felfutó borostyán leveleivel. Abban az utcában tiszta és kellemes illatú volt a levegő, Yandra mélyen beszívta. Az Őriző nem habozott: felfutott a korlát nélküli lépcsőn, és a tornácon álló asztalhoz lépett. Szokatlanul élénknek tűnt, és mintha a vidámság is visszaköltözött volna a tekintetébe. Yandra kimértten követte, és leült a négy szék egyikére. A batyut, amit odáig hordozott, az asztalra tette és szétterítette: négy serleg és két butélia volt benne. Kora reggel óta Erigow majd' összes italboltját végigjárták Warviki Karmazsinért.

Yandra felállította a serlegeket, italokat töltött beléjük, majd az asztal négy szélére tette őket – az Őriző pedig tűnődve megfogott kettőt, és felcserélte. Aztán leült ő is, és fürkészőn meredt Yandrára.

– Hamarosan itt lesznek – jelentette ki. Yandra bólintott, de nem fűzött hozzá megjegyzést. Amikor a *shajaran* azt mondta, hogy nyugodtan megírhatja a levelet, már tudta, hogy nem lesz semmi hatása.

– A Vénségnek igen egyszerű dolga volna, hogyha téged sikerülne elpusztítania – szólalt meg ismét az Őriző tűnődő hangon. Yandra felvonta a szemöldökét.

– Mit láatsz?

– Szinte semmit – hajtotta le a fejét a másik. – Megint túl sok az út.

– Az együttállás?

– A nap a legmagasabb pontján, a Vénség pedig a Teknős páncéljának közepén.

– Van dolgunk előtte?

Az Őriző bólintott.

– De még ráérünk.

Yandra biccentett, és tűnődve körülnézett. Az utca csendesnek látszott, a reggel forróságot ígért. Az égbolt tiszta és lehetetlenül kék volt, Yandra elgyönyörködött benne.

– Furcsa helyet választottál – szólalt meg valamivel később. – Ez a hely hemzseg az élőholtaktól.

– Nem én választottam – húzta el a száját a férfi. – Itt lakik a Kereskedő.

Ismét nyúlós csend telepedett közéjük, ám ez egyiküket sem zavarta. A várakozás percei lomhán múltak el. Aztán az Őriző tűnődő arca megváltozott, és gyermeki kíváncsiság költözött a tekintetébe.

– Már régen meg akartam kérdezni... – kezdte tétován, mintha valami sosem hagyta volna nyugodni.

– Mi történt, amikor a *shajaur* hozzám került?

Yandra várta ezt a kérdést. Az Őriző a jövőbe betekintést nyert, a múltba azonban nem.

– Nem volt más választásom, mint a véletlenre bízni, kihez kerül – mondta. – Inkább, mint az arany *shajaran*hoz.

– Miért nem te vetted magadhoz? – kérdezte a férfi.

– Nem ez a feladatom – felelte Yandra azonnal, noha szíve mélyén tudta, hogy egyszer még annak is eljön az ideje.

– Az elődöm... Ezek szerint elbukott?

– Igen. Az Orgyilkos legyőzte a Császárt. A Sorsvető elszabadult, és a haldokló Birodalom két tartományán végigsöpört, mire sikerült megfékezni.

– Hogy történt? – kérdezte a férfi.

Yandra a kezébe fogta a serleget, és forgatni kezdte. Nem nézett a másik szemébe. A fülében halálsikoly és kétségbeesett kiáltozás csengett.

– Hagytam, hogy a leszármazott és a hordozó egyetlen személy legyen – mondta végül tűnődve.

Arra gondolt, mennyire egyszerűnek tűnt megvédeni egyetlen embert. Ezúttal jobban felkészült: Kwithriatnak adta a medálját. Egy pillanatra eszébe jutott annak az arca, aki eredetileg viselte. Bonyolult fonatba fogott lenszőke haj, magas homlok, holdlunár tekintet... és felejthetetlenül őszinte, csilingelő kacagás.

Sylladnis.

Még azelőtt elhessegette magától a képet, mielőtt elhatalmasodott volna rajta a szomorúság.

Az Őriző azonban úgy tűnt, megnyugodott a választól.

– Te minden eddigi összecsapásnál ott voltál? – kérdezte a fejét kissé oldalra billentve. Felbátorodhatt Yandra szokatlan kitárulkozásán.

– Nem. Csak azokon, amikor az ezüst már egyedül szállt szembe az arannyal.

– Miért? – faggatta tovább az Őriző. – Úgy értem, emlékszem az egyezségünkre, hogy egyszer neked lesz szükséged rám, de...

Nem fejezte be a mondatot: Yandra hirtelen felemelte a kezét. A kérdés fájta neki, mert a régmúlta emlékeztette, olyan időkre, amelyeknek örökre és visszavonhatatlanul vége. Egy pillanatra lehajtotta a fejét, és lefoszlott róla a közöny maszkja. Az arcát bánat felhőzte, ahogy arra gondolt, hogy a világ teljesen megváltozott.

Egyre gyakrabban érezte: minden más elsuhan, nyüzsög, felpattan és lehanyatlik, csupán ő áll még mindig egyhelyben. Idegen volt, idegen földön egy idegen korban idegenek között – és egyre gyakrabban álmodozott szellőrőzsás tisztásról, fehér koronás felhőkről, és arról, hogy a szél az arcába süvit...

Droquarrorra gondolt, azon a felhőtlen, csillagfényes éjjelen, amikor utoljára beszélgettek. A sárkánydriák szárnyait összecsukva, fejét az illatos földre hajtotta, félig behunyt szemmel szuszogott. Ő mellette feküdt, és az arcát felfelé tartva az ezüst hold fényében fürösztyötte.

– Mi értelme ennek a küzdelemnek? – kérdezte behunyt szemmel. Fiatal volt még, Droquarror pedig már akkor is öreg és bölcs.

– Mi értelme a felhőnek, amely megpróbálja eltakarni a napot?

– Semmi! A felhőt el kell fűjni, szét kell oszlatni, hogy a nap ismét süthessen.

Látszólag az időről és a viharokról beszéltek egy olyan ősi nyelven, melyet mintha kifejezetten efféle képes beszédre csiszoltak volna az évezredek.

Droquarror lomhán felemelte a fejét, és arany tekintete fürkészve meredt rá.

– Valahogy úgy. El kell üzni az égről a napfojtó fellegeket.

Kivárt, aztán hozzátette:

– Ám a viharban úgy tűnik, nincsen, meghalt a nap. Ezért amikor ismét előbújik, úgy érezzük, melegebben és fényesebben süt.

– És mindig előbújik?

– Igen. Ezért vagyunk mi itt.

– Értem – felelte ő, de valami nem hagyta nyugodni. – Mi lesz velünk, ha vége?

Droquarror eltűnődni látszott, tágra nyílt orrlyukakkal mélyen beszívta a levegőt.

– Eljön az idő, amikor a világnak nem driákokra lesz szüksége, hanem tanítókra, akik jóváteszik a múlt hibáit, örökre, akik a helyes útra terelnek, és asszonyokra, akik magukban hordozzák a jövőndöt.

– Én nem akarok tanító vagy őr lenni – rázta meg ő a fejét. – Krequath vagyok, és hamarosan mindenki megismeri a harci nevem!

Droquarror szusszant egyet, ami valami legyintésfélét jelentett nála.

– Tudom, hogy egyszer Yandrának hívatod majd magad.

– És te? – kérdezte ő hitetlenkedve.

– Én... Zhan leszek.

Ő a holdra nézett, a gyönyörű, mindent látó szemre. Akkor nem tudta elképzelni, hogy ilyesmi valaha is megtörténhet. De sok minden mást sem sejtett még.

Hiszen másnap Queuro Lar semmivé lett. Sylladnis kacagása örökre elhallgatott, ő pedig messze délre indult, mert nem bírt ott maradni.

És soha többé nem látta Droquarrort.

Yandra tűnődve bámult a gyűrűjére, a rubinszemű sárkányra, amely mindig erre a párbeszédre emlé-

keztette. Évezredek óta. Az Őriző hallgatott, talán maga is gondolkodott, talán csak nem akarta megzavarni. Yandra sokáig merengett azon, hogy válaszoljon-e a kérdésére. Nem maradt rá idő.

Egyszerre kapták fel a fejüket, és néztek az utca bejárata felé. Ott pedig, szinte a semmiből két ismerős alak jelent meg: a Tűzhölgy és a Jégúr. Ahogy közeledtek, Yandra látta rajtuk, mennyire elcsigázottak. Mintha két napja nem aludtak volna rendesen. Észrevette azt is, hogy Kwithriat megsebesült, mert nem úgy tartotta a bal vállát, mint egyébként. És még valami furcsát figyelt meg: mintha azok ketten közelebb kerültek volna egymáshoz, mint valaha. A gyengéd érintés, amellyel a varázsló Loreana felé fordult, a bele-törődés, ahogy a boszorkány elfogadta, hogy kihagyják a beszélgetésből... noha csupán három esztendeje tartott velük, jobban ismerte őket, mint ők saját magukat.

Tudta, hogy mindketten megváltoztak.

Az összezsapás közeledett, és úgy érezte, itt az ideje annak, hogy néhány titkot megosszon velük. Még beszélgettek, miközben az Őriző kiosztotta a kártyákat, hogy felerősítse a látását. Yandra figyelt és hosszan tűnődött, miközben a Tűzhölgy és a Jégúr azt hitte, egyszerű kártyajáték részvevői.

Aztán hirtelen felállt. Kevesebb mint egy óra volt hátra az együttállásig.

– Mennünk kell – jelentette ki az Őriző felé fordulva, ő pedig bólintott. Ezúttal nem akadályozniuk kellett az együttállás létrejöttét, hanem elősegíteni. Az ezüst *shajarannak* egyedül szinte semmi esélye nem volt megfékezni a másikat, az Adománya azonban megmutatta neki azt a helyet és időpontot, ahol a legvalószínűbben győzhetett.

A Belsőváros egyik elhagyatott nemesi palotáját.

Fallal körülvett történelem volt az a hely, ahol megjelentek, a múlt egy idővel dacoló zárványa. Sudár fákkal szegélyezett, bonyolult, geometrikus mintázatú márványmozaikból kirakott, széles út vezetett előttük. Mindenütt gazdagság nyomai: a gondosan nyírt sövényeken, az ezernyi, kínos pontossággal ültetett virág rajzolta címereken, a magasba nyújtózó tornyokon és a tetejükön díszlő, aranyszállal varrt lobogókon.

– Jártál már itt, ugye? – kérdezte az Őriző.

– Igen – felelte, és tűnődve hozzátette: – Itt találkoztam először az ezüst *shajarannal*.

Yandra egy pillanatra behunyta a szemét. Hószín hajú férfiakat és asszonyokat látott az erv háznép helyén, impozáns palotákat, amelyek mellett eltörpültek a jelen kastélyai. Sosem felejtette el azt a sok-sok idővel azelőtti napot, amikor Jywathor-II Alariach, a Weila-pap és győztes hadvezér oldalán megérkezett ugyanabba a városba.

Akkor még Enrawellnek hívták.

Jywathor magasztosan festett akkor: mohazöld dreggise a földet söpörte, magas homlokán ezüstpánt futott keresztül, közepén féldiónyi smaragd. Yandra mellette lovagolt; a férfi ragaszkodott hozzá, hiszen az életét köszönhette neki. Előttük és mögöttük csillogó páncélú, egyszerre lépő katonák árja, az ünneplő tömeg lelkes üdvözlete elsősorban nekik szólt. Zsivajuk nem zökkentette ki Yandrát a közönyéből: ennél lenyűgözöbbet is látott már.

Jywathor arca kifürkészhetetlen maradt, ahogy a csipkés tornyú, karcsú paloták, márvány boltívek és sudár oszlopok mellett elhaladtak. A szélben dicsőségesen lobogó zászlókon pihentette a tekintetét, és legtovább azon, amely tintakék háttér előtt hófehér, ágaskodó unikornist ábrázolt.

– Büszkeséget hoztam a családom zászlajára, és ezt neked köszönhetem, elf asszony – jegyezte meg tűnődve, ahogy a széles úton haladtak egyre beljebb. – Kérhetsz tőlem bármit.

– Magadnak köszönd – szólt Yandra. A férfi gleccserkéek tekintete gyanakodva villant felé.

– Visszautasítod az ajánlatom?

– Ugyan mit adhatnál nekem? – kérdezett vissza. Jywathor arca szobormerev maradt, fagyos tekintete azonban sértetten rebbent tova. Nem is szóltak többet egymáshoz.

Három diadalív alatt vonultak el, mire a császári palotába értek. A kristálycsillárok ezerszeresen verték vissza a fényt a hószín márványoszlopok között, az aranyszállal díszített szőnyegek elnyelték lépteik zaját. Az áhítatos csend éles ellentétben állt az utca zajával. Megszólalásig élethű szobrok és hatalmas üvegablakok között vezetett az útjuk. Yandra mindegyiket megszemlélte, de a tekintete közönyös maradt. A körülötte lépkedő kyrek folyton az arcát lesték – talán ámuldozásra, de legalábbis kíváncsiságra számítottak.

Jywathor megszólította az uralkodói követet.

– Ő kicsoda? – intett a fejével egy két em ber nyi magasságban nyíló balkon felé. Fiatal leány állt ott mozdulatlanul, szoborszerű testét tunika, arcát aranylő maszk takarta.

– Őfelsége unokahúga, azaz legifjabb testvérének harmadik lánya – felelte amaz készségesen. – Theiria a neve.

Mintha hallani kívánta volna, mit beszélnek, a leány kissé előrehajolt... aztán kimért mozdulattal visszahúzódott a márványfal takarásába.

Jywathor bólintott, majd hallgatásba burkolózott. A ceremónia, amelynek okán a városba érkeztek, káprázatos volt és terjedelmes, már a kék hold függött az égen, mire a szálláshelyükre jutottak. De Jywathor nem pihent le, ahogy a többiek: azonnal a kíséretében utazó kártyavetőért hívatott. Fontos döntések előtt gyakran kikérte a *shajaran* véleményét

– noha a Sorskovács akaratából maga is képes volt olvasni bizonyos jelekből.

A kártyavető – tetőtől talpig selyembe burkolózó gyereklány – hajlongva érkezett. Festékcsíkokkal díszített arcában világítani látszott világos tekintete. Ahogy Yandrára nézett, elcsodálkozott, de hamar rendezte vonásait.

– Választottam asszonyt magamnak – jelentette ki Jywathor, és intett, hogy a *shajaran* helyet foglalhat. – Engedi-e a Fényességes, hogy nőül vegyem az unokahúgát?

Jywathor mindig hitt abban, hogy a sors választja számára a megfelelő utat – egy percre sem kételkedett tehát az érzésben, ami fellobbant a szívében és hogy a nőt, akit meglátott, feleségül jelölte ki a végzet.

A gyereklány keverni kezdte a lapokat, miközben motyogni kezdett. Yandra elég ideje tanulmányozta már a szövevényes jogrendű Kyriát, hogy tudja: Jywathor magasra vetette a szemét. Hiába volt egy nagyhatalmú család feje, Weila beavatottja és győztes hadvezér, tekintetében a férfiak végzete: a tilalmas iránti vágy ragyogott.

– Oly terheket ró rád cserébe, amelyek próbára tesznek – felelte a kártyavető elvékonyodott hangon. – Nem tanácsolom, uram.

– Milyen jövőt látsz a családom számára, ha mégis megteszem?

A gyereklány remegő kézzel fordított fel még két lapot, elhűlt, és dadogni kezdett.

Jywathor ráförmedt.

– Ki vele, mit látsz? – követelte.

– Egyetlen fiút szül neked – suttogta a kártyavető sűrűn nyeldekelve. – A fiad pedig császár lesz...

Valójában persze sosem lett császár, de a gyereklány sem hazudott. Jywathor nem akart, tán nem is mert többet hallani. Elégedetten küldte el a kártyavetőt, Yandra pedig utána sietett. A folyosón érte utol. A világos szemek fürkészőn villantak a selymek vetette árnyékban. Yandra már épp megszólalt volna, mikor a leány leintette.

– Húzz egy lapot, elf asszony – kérte vékonyka hangon, és a semmiből ismét előhúzta a kártyacsomagot. Ő azonban nem mozdult.

– Ki vagy te, aki ilyen erős ereklét hordozol?

– Az Ifjú vagyok, az utolsó ezüst *shajaran*. De miért jöttél utánam, ha nem érdekel, mit tartogat a jövőd?

Yandra nem felelt. Lassan kinyúlt a harmincöt szétterített lap felé, és találomra kihúzta az egyiket. Kyria és az ő jóslatai. A kék keretbe foglalt kártya gazdagon felékszerezett, kontyba fogott hajú, állapotos asszonyt ábrázolt. A gyereklány hunyorított, majd elmosolyodott.

– Igen. Te talán segíthetsz.

– Miért gondolod, hogy bármiben is a segítségedre leszek? – kérdezte Yandra, ahogy visszaadta a lapot.

– Mert ha az úr feleségül veszi azt a nőt, én meghalok. Az Il Alariach családnak pedig hamarosan írmagja sem marad.

– Nekem ehhez nincs közöm.

– Ugyan! – legyintett a gyereklány, és a kártyacsomag hirtelen eltűnt a kezéből. Világos tekintete újra és újra fürkészőn szaladt végig Yandrán, mintha nem is őt látta volna. – Halálosan megsérültél. Nem olyan ereklét keresel, amely képes meggyógyítani?

Yandra egy pillanatra elnémult. A leány behúzta a nyakát az óarany pillantástól.

- Mit tudsz te rólam?
- A kártya adományával mindennek és mindenkinek az igaz valóját látom – suttogta a *shajaran* csendesen. Yandra mély levegőt vett, és a következő pillanatban önmaga lett megint. Nyugodt és közönyös.
- Akkor azt is tudod, hogy nem csupán a gyógyulásom fontos.
- Ha segítesz, én is megteszem, amit kérsz.
- Yandra hosszan fontolóra vette az ajánlatot.
- Rendben. Mit kell tennem?
- Vigyázz a fiúra, mert neki fogom átadni a kártyákat. A betegség, amely a császár unokahúgától ered, benne is lappang majd, de a családnak fenn kell maradnia. Te túléled őket mind; válogasd ki azokat, akik csak hordozzák a betegséget, és óvd őket.
- És ha egyszerűen megakadályozom, hogy feleségül vegye Theiriát?
- Még te sem vagy erre képes – suttogta a gyereklány, és lesütötte a szemét.
- Meglátjuk – felelte ő. Otthagytta a *shajarant*, visszament Jywathorhoz. A férfi közben aludni készült már, és bosszúsan fordult az ajtó felé. Yandra egyetlen intéssel hallgattatta el kitörni készülő dühét.
- Mégis kérek valamit – mondta közönyös hangon. A kyr felvonta a szemöldökét, és nyugalmat erőltetett magára –, ha még nem vontad vissza szavad.
- Mi lenne az?
- A házadban akarok maradni egy ideig – jelentette ki Yandra. – Fogadj testöröddé.

A kép szertefoszlott.

- El kell terelnünk a herceg őreinek figyelmét az együttállásig – szólalt meg mellette az Őriző. Yandra megrázta a fejét, hogy elhessegesse az emlék utolsó foszlányait, aztán némán bólintott, és a napra hunyortott, hogy tudja, ez mennyi időt jelent.
- Nem történt változás abban, amit láatsz?
- Nagyon homályos – fordította el a fejét a férfi. Yandra gyanakodva fürkészte végig. Mintha a tiszta, őszinte tekintetben olyasmit látott volna egy pillanatra, amit korábban soha. Mintha a *shajaran* elhallgatott volna előle valamit.
- Ha nincs minden rendben, akkor...
- Minden rendben van. Csak... – kezdte vontatottan, mintha nehezeire esne kimondani a szavakat. – Csak egyszerűen nem látok olyan utat, amelynek a végén mind a négyen ott állunk!
- Yandra tekintete megkeményedett.
- Neked nem az a feladatod, hogy mindenkit megkímélj! Az a fontos, hogy te és a leszármazott túléljétek. Sem Loreanával, sem velem nem szabad törődnöd.
- Az Őriző teljesen hátat fordított neki.
- Nem helyes, hogy ennyire közel engeded magadhoz őket – közölte Yandra.
- Hosszú ideje először lát valaki *emberinek*.
- Te már rég nem vagy ember.
- Az Őriző összerezzent a szigorú hang hallatán. Megfordult – csillagfény ült a szeme sarkában.
- Menj vissza, és hozd ide őket – szólalt meg Yandra szokatlanul gyengéd hangon. – Addig én elterelem az örök figyelmét, ahogy kérted.
- A *shajaran* bólintott, és eltűnt a szeme elől. Yandra a fejét csóválta, és nekilátott a feladatának – de ezúttal nem tudta kizárni a fejéből, amit a férfi mondott. Lesz, aki nem éli túl az összecepsapást.
- Remélte, hogy nem az Őrizőnek kell majd döntenie – ismerte ezt az érzést jól.
- Egyszer már ő is rákényszerült, hogy olyanok közül válasszon, akik mindketten közel álltak hozzá. Nem szívesen emlékezett erre: Queuro Lar pusztulásakor történt.

Emlékek.

Megremegett akkor a föld, és háborgott a mélyén az addig szunnyadó őserő. Yandra látta, hogy az égi hajó tatján álló elfek tekintetét döbbenet és kétségbeesés felhőzi el; az arcuk sápadtabb lett, mint a frissen hullott hó. Némán gyászoltak. Ők Droquarorral a Gyászbárkát kémlelték lassan körözve, amikor megérez-

ték a dögszagú füstöt. A Syemos parázslani látszott, a föld testén sebek nyíltak forró gőzt böfögve föl. Az égre fekete palástként borult a korom. Völgyvidék haldoklott.

A harc abbamaradt, az ellenségeik szétszéledtek. A mélyből vészjósló moraj kelt.

– Sylladnis! – kiáltott akkor ő, és a levegő felszívított, ahogy megfordult.

– Krequath, ne! – üvöltötte Droquarror, és a tekintetük egymáshoz kapcsolódott.

Te is így tennél a helyemben – mondta akkor az elme nyelvén neki. Ő pedig elengedte, mert bíztak benne, hogy bármi lesz is, megtalálják egymást.

Alattuk újabb és újabb lángvirágok nyíltak. Megrázkódott a mindenség – egyszer, kétszer. Aztán hatalmas robajjal tört elő a magma, és birtokba vette az elfek erdejét. Amerre elhaladt, felfalt mindent. Yandra versenyre kelt vele, és összeszorított állkapoccsal fordította el a fejét a pusztítástól.

A szellőrózsás tisztáson, amely valaha Sylladnis kedvenc helye volt, már megfeketedett a fű és elfonynyadtak a virágok. A környező fák ágain lobot vetett a tűz. Az elf középen ült, szemei csukva, ám így is keresztülfolytak rajtuk a könnyek. Csak azért nem dobta el magától az életét, mert tudta: úgy biztosan nem talál vissza Urriához.

– Nézd! – kiáltott fel, ahogy a fák fölé emelkedtek. Yandra visszanézett a háta mögött hagyott vidékre, és kis híján megdermesztette a döbbenet: Symenor rázkódott: sudár, óriási törzse megdőlt. Egy pillanatilag úgy látszott, kitart még, de mintha fejet hajtott a pusztulás előtt, végül megadta magát. Sylladnis és Krequath apró pontok voltak csupán a lángtenger felett, visszafordulniuk nem lehetett többé.

Soha nem mentek vissza a Völgyvidékre, inkább délre vonultak. Sylladnis többé nem kacagott, és elküldte magától. Krequath pedig, akit akkor még nem hívtak Yandrának, ezután évezredekig nem beszélt senkivel.

A Harmadik Hold eltűnését a Larmárëon-hegység egyik névtelen csúcsán ülve nézte végig. Nem hitte, hogy ilyesmi is bekövetkezhet; könnyei a hóba hullottak. Kifakultak a színek, és elhallgatott egy ezüst dal.

Aludni tért, mint a többiek.

Nem rajta múlt, hogy előbb ébredt náluk. Mintha szólította volna valaki, mintha egy pillanatra ismét hallotta volna az ezüst dalt. Felkapta a fejét, és nem hitte el, amit látott. Előtte egy elf állt: hajának tincsei akár a búzakalászkok ringása, köpenye szegélyén hópelyhek, oldalán keskeny pengéjű, levélmintás kard. Nyakában sárkánymintás csontmedál lógott. A lehelete tejfehér ködként bodorodott elő, ahogy megszólalt:

– Heryannari?

– Sylladnis? – hitetlenkedett Yandra–Krequath. A hangok nehezen törtek elő a torkából.

– Nem – mondta a másik. – A nevem Nëmeyass. A leszármazottja vagyok.

És felmutatta a csontmedált. A megtévesztésig hasonlított rá, csupán fürkésző tekintete különbözött az őseitől: óarany helyett fakó borostyánszín.

– Ne haragudj – mondta szomorkásan. – Nagyon rég óta kereslek. Hónapokig üztem az álmokat, hogy megmutassák az utat hozzád, hetek óta koplalok, hogy tiszta hangon szólhassak előtted, és napok óta járom az Ébredés Táncát, hogy erőt adjak számodra ebben a hideg korban. Rádásul hoztam neked valamit.

Letett a földre egy csomagot, és széthajtotta. A barlangot ezüstfehérrel vonta be a halovány ragyogás. Kristályfényű gömbök látszottak benne.

– Ezeket követtem – mutatott rájuk, aztán letelepedett a földre, és mesélni kezdett. Arról, hogy Sylladnis rátalált a népére – új barátokra, szerelemre –, és megbékélt a sorsával. A csontmedált ő készítette, emlékeztetőül gyermekei számára. Az elsőszülött fia örökölte, és utóbb Nëmeyassé lett.

– Miért kerestél? – kérdezte Yandra.

– Segítened kell nekünk. Északon új ivadékok, orkok és emberek nyüzsgönek. Vel' Lar lángokban áll. Innhor iniun pedig ismét hangos. Gyere velem északra, Heryannari!

– Egy Droquarror nevű sárkánydriák...

– Driákok nincsenek többé, Heryannari – nyelt egyet Nëmeyass. – De hallottam egy sárkányról, akit így hívtak. A legendák szerint nem ment aludni, mint a többiek.

– Mi lett vele?

Az ifjú elf lehajtotta a fejét.

Yandra–Krequath felhördült, és otthagya Nëmeyass a barlangban: kimenekült a szabad levegőre, és a csillagos égboltra nézett. A lenyugodni készülő vörös, és a keletre fekvő hegyek mögül épp csak kikan-

dikáló kék holdra.

Tehetetlenlenségében úgy üvöltött, hogy mérföldekre elhallatszott.

Aztán pedig északra ment, ahogy az ifjú elf kérte. Droquarrior küldetését akarta tovább folytatni, hiszen már csupán ő maradt, aki emlékezett.

A világ kifordult a sarkaiból, de ő nem törődött vele, mert nem akarta észrevenni.

Elfelejtette a magányt. Nëmeyass a harciasságától eltekintve nem különbözött az ősétől. Fiatal volt még, alig ötszáz esztendő. A kacagása pedig úgy gyöngyözött, akár Sylladnisé.

Kevés időt tölthettek együtt. Neki úgy rémlett, csupán egy pillanatra hagyta magára, és mégis...

Ebben az új világban minden olyan *gyorsan* történt.

Mire visszaért, harc tombolt a sziklapárkányon, amelyet pihenőül választottak. Nëmeyasst minden oldalról bőrlebenyes, néma fajzatok szorongatták, a keskeny kard megállás nélkül röppent ide-oda. Yandra csak egyetlen dörgő Szót kiáltott, és visítva rogytak a földre mind.

De ezzel nem volt vége.

A *rachat ma'niigan* a földből emelkedett ki, és öltött alakot Nëmeyass háta mögött. Sebszájának gúnyos vicсорát egy közepén húzódó tűhegyes agyar szelte ketté. Nyolc vakfehér szeme hunyorogni tetszett, napfényt sosem látott bőre csillogott, akár a frissen esett hó. Hosszú, vékony ujjai végén acélnál keményebb csonttüskék sorakoztak karom gyanánt. Ívbe görbült háta vaskos farokban folytatódott, amelyen redőkbe gyűrődött az áttetsző lárvabőr. Tar feje búbján kirajzolódtak és vonaglani látszóttak az erek.

Ő volt az igazi ellenfél.

Yand ra égzengéshez hasonlatos Szavakkal kényszerítette hátrébb, de a *rachat* felelete sem késlekedett. A hangja torzan bugyborékol, mintha váladékát köpte volna szét a beszédével. Ahogy megszólalt, Nëmeyass felnyögött és a medálhoz kapott. A *rachat* kéjes hangon felvijjogott – nevetett talán.

Kettejük küzdelme soká tartott, és kíméletlenül rombolta szét a vidéket. Az az újabb világ már elszokott az ilyesféle, ősi harcoktól. A föld nyögve roskadt össze a Szavaik erejétől. A *rachat* végül dobhártyaszaggató sikoltással repült a sziklafalnak, és nem mozdult többet. De amikor elsuhant mellette, karmaival még utoljára beletépett Yandra–Krequath hasába: ő megtántorodott a mély vágástól, majd elterült a földön. Saját maga gyógyítására nem maradt Szava.

Aztán megpillantotta Nëmeyasst. A füléből és az orrából vérpatakok indultak a föld felé. Már rég nem élt. Hogy az utolsó kiáltás ölte meg, vagy már korábban szétszaggatták az Igék, nem tudta. És Yandra keserűen döbrent rá, hogy ebben a hideg, újabb korban már Nëmeyassban is hígulni kezdett az óidők sűrű vére. Elfelejtette a Dalokat.

Végtelen hosszú ideig feküdt ott, tétlenül. Az eső kopogott mellette, a nap felszárította a vért a földről, a szél elűzte a korhadás bűzét. El akart aludni újra, álmodni sokáig, talán örökké. De nem volt rá képes.

Haldokolt.

Lemondott már mindenről, mikor eszébe jutottak Droquarrior szavai.

– Tudom, hogy egyszer Yandrának hívatod majd magad.

Ő pedig a halál küszöbén megértette, mit kell tennie. Nem akart újabb évezredekét álomtan mozulatlanságban tölteni – Droquarrior sosem tett ilyet, és most már csupán ő maradt, aki folytathatta a halott driáq feladatát. Akkor ébredt rá, hogy helye van a világban, és egyszer eljön ismét az idő, amikor nem lesz egyedül.

Új testet alkotott magának, amely nem örökölte a régi sebeit. Gyűrűt készített, és az ujjára húzta, hogy ébren maradjon. Nëmeyasst magával vitte, és egy rejtett erdei tisztáson adta vissza a természetnek. Akkor fogta fel igazán, hogy végleg egyedül maradt: Sylladnis és Droquarrior sincs többé és hiába hitte, hogy a döntésével legalább az egyiküket maga mellett tudhatja majd. A csontmedált a saját nyakába akasztotta. Elindult, hogy a maga módján vészelve át az eljövendő korokat: figyeljen és rejtőzzön. Hogy tanítson és óvjon, amint Droquarrior mondta. Hogy hallja, amint az ezüst dal egyszer újra felzendül. De közben sosem felejtette el, kicsoda ő valójában.

Yandrakhokrequathlorraqwass, a sárkány.

Kwith

„Vajon tudja-e az Őriző, hogy melyik lap hová vetődött a keverés után? Mitől függ, hogy az ő kezébe melyik kerül? Véletlen, vagy talán ugyanúgy eleve eldöntetett, akár az otlétük? Vajon van-e értelme alaposan megfontolni, hogy miként játsszon?

...és az élet ésszel felfoghatatlanul hatalmas kártyajátékában vajon az ember húzza a lapokat, vagy osztják neki? Vagy teljesen mindegy, mert akik megkeverték őket, a legügyesebb hamiskártyások?”

Kwithriat fejében ezek a kérdések jártak szüntelenül. A játszma utolsó előtti köre volt, rajta volt a sor; hogy a kezében lévő két lap egyikét letegye. Az asztalon az Orgyilkos, a Féltség és a Szerelem hevert. A kezében a Kereskedő és a Koldus: egymás ellentétpárjai. Oda sem figyelve fogta meg és tette középre a Kereskedő lapját.

És abban a pillanatban, ahogy már csak a Koldust tartotta, hirtelen megértette: ez nem egyszerű játszma volt – hanem jóslat. Sorsvetés.

A kártyák egymásutánja nem véletlenül alakult így.

És biztos volt benne, hogy a többiek is a saját valójukat jelentő lapot szorongatják a kezükben.

Őriző – a sors akarata, a jövőlátó.

Papnő – abban a pillanatban eszébe jutott ennek a jelentése is: a lélek enyhe, az égiek kegyeltje.

Anyá – az őrző, a vigyázó, az összetételő és egyben tartó.

Csak a Koldusra nem emlékezett még mindig.

*P.sz. 3691., Alborne terce,
az Ébredés havának 1. napja*

– Janisse az arany *shajaran* csatlósa, igaz? – kérdezte hirtelen kyrül. Mindhárman ránéztek, de csak ketten értették, és csak az Őriző válaszolt.

– Igen.

– Azért jöttél a Vörös Rákba, hogy végül eljussunk hozzá, és meghiúsítsuk abban, amit tenni készült azon a délutánon, bármi is legyen az.

Az Őriző ismét helyeselt. Kwith bólintott magában: már régen sejtette, hogy az Őriző szándékosan hagyta ott a Bolondot nekik. Lorára sandított, de a boszorkány beletörődhetett már, hogy nem érti, miről folyik a beszélgetés. A kezében tartott egyetlen kártyalapra bámult.

– Tudtál arról is, hogy meg fognak támadni bennünket a Szép Foglárnéban – folytatta Kwith elfojtott dühvel. Aztán kifakadt: – És ha megöltek volna?

– Nem öltek meg – hűtötte le az indulatait Yandra. A varázsló visszanyelte a következő kérdést. Eszébe jutott a nyílvevő, a kellő pillanatban ismeretlenül jött segítség.

– Ott voltatok! – ismerte fel vontatottan. A két időtlen lény egymásra nézett, aztán vissza rá.

– Elintéztük, hogy a legjobban védhető szobát kapjátok – ingatta a fejét Yandra, aztán elmentünk onnan.

Kwith elhült. Nyúlós hallgatás telepedett közékük: úgy tűnt, a játszma talán folytatódik. Lora megragadta az alkalmat, és odasúgta a varázslónak:

– Ugye, majd elmondod?

Kwith bólintott, aztán eszébe jutott valami, és Yandra felé fordult.

– Akkor az sem volt véletlen, hogy ránk találtál. Engem kerestél.

– És veled maradtam, hogy megvédjelek.

A *shajaran* elrévedni, Lora unatkozni látszott. Kwith egyre kétségbeesettebben kapaszkodott életének újabb és újabb pillanataiba, amelyekről azt hitte, a véletlen műve.

– Amikor talákoztam Lorával...

– Egy fogadó felgyújtásához elegendő egyetlen apró szikra – suttogta szinte álomból ébredve az Őri-

ző. Kwith elsápadt. Sejtette ezt is, de hitetlenkedve rázta a fejét. A mellette ülő férfi képes volt felgyújtani egy egész fogadót azért, hogy összeterelje a jövőbeli társait... vagy figuráit? Igaz, senki nem sérült meg rajtuk kívül, és ők is hamarosan felépültek. Újra végiggondolta, amit az Őrizőről tudott – és arra a következtetésre jutott, hogy a *shajaran* sosem használta a hatalmát céltalan vérontásra. Yandra álmában is csupán az ellenfelére összpontosított. Mégis felháborodott, mert az Őriző úgy játszott vele, akár a kártyáival... úgy irányította az ő sorsát, hogy neki semmi esélye sem volt valóban dönteni.

És nem csak neki.

– Egy babona elhítéséhez hány emberöltőre van szükség? – kérdezte hirtelen. Egyre biztosabb volt magában. Hiszen Lora amiatt az ostoba babona miatt vesztette el a családját, később pedig azért indult útnak, mert szülőfalujában a vörös haj baljós előjelnek számított.

– Legfeljebb hét – jelentette ki az Őriző csendesen somolyogva, határozottan.

Kwith nyelt egyet.

– Az anyám halála...

A *shajaran* nemet intett a fejével.

– Az apád emberei találtak rá. Téged akartak visszaszavinni – tette hozzá Yandra.

Kwith hosszan, megkönnyebbülten sóhajtott. Képtelen lett volna szemébe nézni az anyja gyilkosának.

– És miért jött el Toronból? – faggatózott tovább egyikről a másikra nézve. Yandra lehajtotta a fejét, a *shajaran* azonban állta a követelőző tekintetet.

– Jósoltatott a fia számára, akivel várandós volt. A kártyavető azt mondta neki, hogy egy boszorkány fogja behálózni, és koldussá lesz.

Kwith nyelt egyet. Nagyon is sejtette, ki lehetett az a kártyavető.

– Az édesanyád ezt a maga módján értelmezte – szólalt meg Yandra. – Elszökött, úgy gondolván, hogy Doranban, varázslóként elkerülheted a végzeted. Meglehet, egy igazi toroni dáma Tharrhoz vagy Sogronhoz fordult volna segítségért, boszorkánymesterekkel vagy élő áldozatokkal kötteti a rossz sorsodat másik halandóhoz... de hogy egy számotokra alantas, barbár, ellenséges népre bízza a fia jövőjét. Nos... a családokban mindig volt valami különös. Vagy sorsszerű?

Kwith képtelen volt megszólalni. Keserű mosollyal vette tudomásul, hogy minden, amiről úgy gondolta, hogy csupán a vak véletlen műve, az gondosan eltervezett jövőjének egy-egy elkerülhetetlen állomása volt.

– Mi a baj? – kérdezte Lora. Mások elől kiválóan rejtette el az érzelmeit, a boszorkány azonban minden apró jelből képes volt olvasni.

– Semmiben sem dönthettem szabad akaratomból! – fakadt ki a varázsló. – Érted már? Mindent előre elterveztek helyettem!

Lora felvonta a szemöldökét.

– Ugyan már! Ha így volna, tiltakoztál volna. Mondd, mit csinálnál másképp?

Kwith már épp kinyitotta a száját, hogy elkezdje sorolni mindazt, amit másképp tehetett volna, de a tengerzöld szempár fogva tartotta. Hirtelen felismerte, hogy ha azok a dolgok, nem történtek volna meg, soha nem ismerte volna meg a boszorkányt. Talán sosem vetődött volna Új-Pyarronba. Egyedül járta volna végig azokat a helyeket, ahol megfordult életében... Vagy talált volna magának egy másik nőt, egy másik Lorát?

Elkapta a tekintetét. Komoran ült a helyén, és nem felelt a kérdésre: rá kellett döbbsennie, hogy nem bánta meg egyetlen döntését sem.

– *Thi'aly's tashra*... – suttogta Kwith kyrül. *A véletlen kockái*...

Olyasfajta bizonyosság vette át az addigi kétségeinek helyét, amelyet nem érzett soha korábban. Ismét Lorára nézett, de a boszorkány nem viszonzta a pillantást. Nem kapott választ, tehát lezártnak tekintette a vitát. A *shajaran*t vizslatta inkább.

Kwith keserű mosollyal bólintott.

Legyen.

– Veletek tartok – jelentette ki. – Egyszerűen elkiáltom magam, hogy „végzet”, és aztán ha az Őriző elbukna, magamhoz veszem a *shajaurt*, igaz? Ennyi?

– Tulajdonképpen igen – bólintott Yandra. Az Őriző talán nem is hallotta a kérdést, behunyta szemhéjai mögött ide-oda cikáztak a szemei.

– Az ellenfél... – tűnődött Kwith. – Mi a Vénség adománya?

– Ő nem a jövőt látja, hanem a múltat. Mindent tud arról, ami megtörtént veled.

– Remek – szűrte a varázsló a fogai között, és nem kérdezett többet.

Újra lejátszotta gondolatban a játszmát, amely még mindig nem ért véget. A Koldust az asztalra tette, és megnézte a hozzá került kártyákat. Felidézte, hogy mely lapokat kapta kezdéskor, és hogy melyiket ki vitte el. Lassan teljes egészében összeállt számára is, hogy a *shajaran* kinek mit osztott. És amint mindezt átgondolta, rájött, hogy a játszma a múltat jelképezi, mindazt, ami velük történt. A kezében tartott lap a jelen.

Akkor pedig a jövő a játszma legelején kihúzott és félretett három lap, ami – ha jól sejtette, és mindenki a saját kártyáját tartja a kezében – a Vénség, a Teknős és az Élő Vért.

Sajnos egyikhez sem tudott jelentést kötni, hogy legalább részben beleláthasson abba, mi vár rájuk.

– Ennek a játszmának nem lesz most vége, igaz? – kérdezte vontatottan.

– Még találkoztok a Kereskedővel – bólintott az Őriző.

– Mi dolgunk vele? – faggatta tovább.

– Azt majd ti eldöntitek.

Kwith nem értette, de nem maradt lehetősége több kérdésre. Az Őriző Lora felé fordult, és valami ostoba, légből kapott bókkal kedveskedett neki. A boszorkány mosolya láttán Kwith elkomorodott. Most már teljesen biztos volt abban, hogy részt fog venni a harcban. Méghozzá szabad akaratából.

A *shajaran* felpattant, és mintha végig erre a pillanatra várt volna, Yandra felé fordult, és azt mondta:

– Mennünk kell.

Ismét otthagyták őket, mint két nappal azelőtt, megválaszolatlan kérdésekkel. Kwith szeretett volna mindent megosztani Lorával, ugyanakkor tudta, hogy az egyetlen esélye, hogy meggyőzze, ha a boszorkány nem tud semmit. Rá akarta venni, hogy menjen el, amíg nem késő.

Nem maradt rá ideje.

A Kereskedővel kellett még találkozniuk, hiszen az Őriző megmondta. Kwith azonban nem hitte volna, hogy Taare lesz az.

Utólag belegondolva pedig kézenfekvő volt: a Kereskedő a vörös hold kapzsi, haszonleső figurája.

A Koldus ellentétpárja.

Amint megérezte a másik varázsló jelenlétét, felszisszent. Az utcán közeledő alak tejfelszőke haját, medveszerű járását meglátva azonnal ráismert – pedig két évtizede nem látta. Hirtelen eszébe jutott az a parttalan vita, amely végleg elszakította őket egymástól. Korábban is akadtak összetűzéseik, de a lényeges dolgokban mindig egyetértettek – egészen addig a végzetes nyárelői éjjelig.

Sima képű fiatalember volt még akkor, sem homlokának gondráncai, sem a szeme körüli szarkalábak nem barázdálták az arcát. Merengve bámult ki a lakótorony boltíves ablakán, és a tiszta, éjfélete égboltra emelte a tekintetét. Évekkel azelőtt tett vizsgát a csillagok ismeretéből, és meg tudta volna nevezni a híresebbeket, de sosem érdekelte az a tudomány annyira, hogy igazán belemerüljön. Nem fogadta el, hogy bármi előre meg lenne írva – akár a csillagokban, akár poros föliánsok lapjain. Úgy gondolta, ő nem tartozik senkinek engedelmességgel, hogy kiszámíthatatlanabb, mint a nyári jégeső.

És akkor még *hitte*, hogy a döntés mindig az ő kezében van.

Inkább az előtte elterülő várost nézte hát. A kék hold még nem vonta sápatag fénybe a házak falait, a vörös pedig már lenyugodott. Éjközép volt. A lámpagyújtogatók apró csillagokat bűvöltek a földre, és Kwith úgy érezte, mintha hatalmas, égre tartott tükröt bámult volna.

– Térj észre, Kwithriat – hallotta a háta mögül Taare hangját. A tejfelszőke erigowi az ágyán ült, a szerény berendezésű lakószobában. – Ez életed legfontosabb döntése.

Kwith visszafordult, és barátja szemébe nézett.

– Már rég döntöttem, veled együtt.

– De rosszul! – fakadt ki az erigowi. – A Szarvtoronyban olyan hatalomra tehetünk szert...

– Vannak más célok is, mint a hatalom hajszolása – vágott a szavába Kwith.

– Például micsoda?

- A világ működésének megértése. Miért vagyunk itt, mi dolgunk...
- Ugyan! – legyintett Taare. – Ha velem tartasz, te parancsolsz másoknak!
- Engem most sem irányít senki.
- Valóban? Akkor miért nem teszed ki a lábad Doranból?

Kwith nem felelt. Az erigowi ajka gúnyos mosolyra húzódott.

- Mindenki tudja, hogy az anyád miatt!

Kwith visszafordult a város felé. Nem akarta, hogy barátja lássa az arcán átsuhanó fájdalmat.

- De ha nem akarod elfelejteni, az se baj – hallotta maga mögül Taare megenyhült hangját. Hamarosan megérezte a vállán a barátja kezét. – Én nem ismertem az anyámat.

Hallgattak. Taare a párkánynak támaszkodott, majd mintha hirtelen eszébe jutott volna valami, oldalba bökte a barátját.

- De még megismerhetem! És te is visszahozhatod!

Kwith elbizonytalanodott: egy pillanatra komolyan elgondolkodott ezen. Igen, ez talán megfelelő ok lehetne, amiért hajlandó lenne a barátjával tartani. Mégis, az anyagmágia sokkal jobban érdekelte – és viszolygott attól a gondolattól, hogy édesanyját élettelen húsbörtönbe zárja.

- Miért pont a nekromancia? – kérdezte csendesen. – Mit akarsz elérni?
- Szabadulást a kötöttségektől.
- Ezt nem csupán a Szarvtoronyban valósíthatod meg.

Taare farkasszemet nézett vele, az állkapcsán rángatózni kezdett egy izom. Hosszan hallgatott, mint ha megfontolná, amit mondani készül.

- Rendben – bólintott végül. – Ha érdekel, valami hátborzongatóan érdekeset találtam az egyik kódexben.

- És mi volt az?

- Bizonyos források tudni vélik, hogy *szándékosan* is megszabadulhatsz az anyagi testedtől.

Kwith egy pillanatig nem jutott szóhoz. A hajába túrt – még a vizsgák idején ragadt rá ez a szokás, amikor tanárai zavarba hozták a kérdéseikkel.

- Gondolj csak bele! – folytatta a barátja. – Semmi öregedés! Semmi érzelem, ami hátráltat! Jóformán semmilyen varázslatnak nem válhatsz áldozatává!

Kwith a fejét ingatta, még mindig hitetlenkedve bámulta a barátját.

- Épp az életedről mondanál le!
- Dehogy! Akkor kezdődne az igazi életem!

Taare lelkesedése kiült az arcára – Kwith azonban beharapta az ajkát.

- Nem szeretnék melletted lenni, amikor már nem tartasz majd a barátodnak...

Az erigowi egy pillanatra meghökkent. Talán bele sem gondolt abba, hogy a teljes szabadság együtt jár a magánnyal.

- Ezt majd megoldjuk valahogy – legyintett. Kwith azonban a fejét ingatta.
- Nem, Taare – közölte komoran. – Ezt most kell eldöntened. Vagy a Szarvtorony, vagy én.
- Bánom is én a kicsinyes zsarolásaidat! – vonta meg a vállát tettetett hetykeséggel az erigowi. – A végén úgyis velem tartasz.

- Nehogy azt hidd! – közölte Kwith dacosan, miközben az ajtóig hátrált, és kitapintotta a kilincset. – Megvagyok nélküled is.

- Menj csak nyugodtan! Holnapig úgyis meggondolod magad.

– Tehát a Szarvtoronyot választod helyettem – szögezte le Kwith, de a kérdőre sikeredett hangsúlyban minden bizonytalansága, minden kétségbeesése benne volt.

- Te kényszerítesz választásra.

– Akkor nem használok nekromanciát soha többé! – kiáltotta Kwith csalódottan, majd feltépte az ajtót, és kivi harzott.

- Ostoba! – kiáltotta utána Taare, és ez volt az utolsó szó, amely elhangzott közöttük.

Ha visszamehetett volna az időben, Kwith akkor sem döntött volna másképp. Élni akart, megérteni mindent, és tudni, mi dolga a világon.

Mikor Lora kezei elengedték a hajtút, villámként hasított belé a felismerés. Taare valóban megtalálta

az átváltozáshoz szükséges formulát. Amit maga előtt látott, csupán gondolat teremtette test volt, semmi több. Ifjúkori barátja a leghatalmasabb élőhalottak egyike lett.

Lesath.

„A hajtűvel tudni fogod, mihez kezdj, ha eljön az ideje”, írta az anyja több mint fél évszázaddal korábban, és Kwith valóban tudta már.

A mágiával átítatott testtel szemben tehetetlen volt, de a fegyver fölött rendelkezett a szükséges hatalommal. Egy hajtű, látszólag haszontalan örökség, mely mégis, szinte mindennek ellenáll. A személyes aura hatalmának is. Kwith egy szemvillanással azelőtt összpontosított a hajtűre, minthogy az belecsapódott az erigowi testébe. Kwithriat többet látott a tárgyakban, mint egyszerű eszközöket. Ismerte és értette az erős szálak rendszerét, amellyel az anyag egyben tartotta önmagát, és egy-egy szál kihúzásával vagy újabbak beleszövésével tetszése szerint változtatta a formájukat vagy az anyagukat. Ez éltette: megismerni minden létező anyagot, megcsodálni egyedi szötteket.

Látta a bonyolult hálót, amely a fegyvert összetartotta belülről, kinyúlt felé gondolatban, és megbontotta a szerkezetét. Aztán kisímitotta a keletkező hasadékokat, egybefonta a szálakat, másik mintát szöve bele. Az acél így vált kővé – és vágta ketté Taare testét.

Legalábbis az anyag valóságához kötött testet.

A harc rövid volt és kíméletlen. Taare felsikoltott, és a csatlósai értettek a jelből. A homunkulusz várakozáson felül erősnek bizonyult, a másik, a néhai pap pedig meglepte őket – és ez végzetes lehetett volna. Mikor lehanyatlott, Kwith még észrevett a szeme sarkából egy lebbenő incognót, de aztán az izzó fájdalom, amely a vállából áradt szét, kioltotta a tudatát.

Amikor magához tért, kedves mosoly fogadta.

Lora.

Ruhája akár a folyékony rubin, kibomlott haja rőt madarak szárnycsattogása. Tengerzöld szemében leplezetlen, őszinte féltés tükröződött. Kwith soha életében nem látta ilyen szépeket.

A jóslat, amelyet az anyja hallott róla, beteljesült. És egyáltalán nem bánta.

Koldus lettem hát, gondolta, bármit is kell kiállnom emiatt.

Ahogy a boszorkány szemébe nézett, nem volt képes elrejtetni az érzelmeit. Féltette a nőt, mert ami rájuk várt, minden eddiginél veszélyesebbnek ígérkezett. Alig élt még, gondolta magában, és elmerült a tengerzöld tekintetben. Lora pedig talán megértett egy keveset a benne tomboló, soha felszínre nem kerülő, mindig visszafojtott indulatokból. Abban a végtelenre nyúlt pillanatban Kwith ismét úgy érezte, mint valamikor régen: összetartoznak.

Gyengéden megérintette a fölé hajoló nő arcát, és magához vonta.

– Ne most! – rázta le a boszorkány és felpattant. Kwith fegyelmezett vonásokkal tápáskodott fel, de a pillantásából olyan fagy süttött, hogy sosem látott édesapja büszke lehetett volna rá.

– Majd utána megbeszéljük... – mondta Lora, és elfordult tőle.

Felvette a földről az időközben visszaalakult hajtűt, és a tarisznyájába süllyesztette, kettőjük összes holmija mellé. Az Őriző nyugtalanul kevergette az ezüstmintás kártyákat: természetesnek tűnő mozdulatai, nem egy erioni kártyabűvész a becsületére váltak volna. Yandra nem volt sehol.

– Mehetünk – mondta Lora mosolyogva.

Kwith sosem járt azelőtt a Belsővárosban. Egy kyr vérű számára azonban minden egyes aranyat megért, mert a pompás paloták, az égbe szökő tornyok, a márványból faragott szökőkutak és szobrok sokat megőriztek az ősök kultúrájából. Ahogy a széles utcákon haladt, elképzelte, milyen lehetett ez valaha. Soha nem gondolta, hogy az anyja döntése hiba lett volna, akkor mégis megmagyarázhatatlan szomorúság tört rá: kyrnek született, és igazán sosem lehetett az.

Megvonta a vállát – tulajdonképpen lényegtelen volt már. Fájdalom nyilallt belé a mozdulattól, és bár eddig megszokásból a bal kezében hozta a botját, inkább átvette a jobba. Közönyt erőltetett magára, és követte a többieket.

Lora szokatlanul csendesnek tűnt. Ő sem járt még a palotanegyedben. Kwith azt hitte, a boszorkány

pillanatok alatt elfelejti majd, hova is igyekeznek, és mindent meg akar majd szemlélni. Tévedett: Lora látszólag mit sem törődött azzal, hogy észak egyik leggazdagabb és legpompásabb helyén jár. A haját kibontotta, rézsín tincsei úgy hullámozgottak a vállai körül, akár a selyem. Az arca sápadtabb volt a szokásosnál: kialvatlansága mellé járult az is, hogy elfogyasztott egy keveset a hatalmát biztosító keserű, fekete folyadékból. Felkészült, de úgy tűnt, nem aggódik.

Az Őriző haladt legelől. Makulátlan mellvértje zöldesüsten csillant, a kezében egyetlen lapot tartott. Körülötte furcsán táncoltak a fények; amikor hátrafordult, az arcán nyoma sem látszott az addig megszokott szelídségnek.

– Megérkeztünk – mondta, és egy régi, elhagyatottságában is fenséges palotára mutatott. Yandra ott várta őket karbafont kézzel.

– A Teknős odabent van – jegyezte meg a *shajaran*. Lora a varázslóra meredt egy pillanatra, talán csak hogy megnézzé: ő érti-e. Nemet intett a fejével.

A boszorkány elfordult, Kwith pedig szemügyre vette a gránitból emelt épületet. Tízemebernyi magas volt, a tornyai még ennél is feljebb nyújtózkodtak. Falait csipkés márványfaragások és futórózsák díszítették, az ablakpárkányokat kőszobrok tartották. Semmi nem mozdult körülötte, és örök sem álltak a kapujánál.

A környéken egyetlen embert sem látott, és ez különös módon megnyugtatta. Ha elbuknak, és az aranyszín kártyacsomag hatalma elszabadul, úgyis mindegy, de örült, hogy senki sem fog ostobán beleavatkozni a küzdelembe.

Az Őriző elindult a kétszárnyú kapu felé, majd előre lendítette a kezét. A nehéz fából készült kétszárnyú kapu kivágódott, mintha belülről belerúgtak volna. Hangosat csattant a falakon, és úgy maradt. A feltáruzó széles előtérbe érve Kwith megérezte: az egész épület védve van a térmágiától – így már értette, miért éppen a főbejáraton át érkeznek. Az Őriző meg sem állt, alig tudták tartani a tempót öles lépteivel. Nem törődött azzal, hogy ők követik-e, csak ment előre, ki tudja, milyen belső megérzés által vezérelve. Utána Yandra haladt, sokkal óvatosabban. Lora önmagáról megfélemedkezve, ezúttal nem emelte fel cseresznyebordó ruhája alját; pillanatok alatt koszos lett. Kwith utolsóként haladt, kristálygömbbel ékes botja ütemesen koppant a márvány kőpadlón, tintakék köpenye suhogott a porban hagyott lábnyomok fölött. Az Őriző pedig hosszú folyosókon, termeken keresztül vezette őket. Az épületet igen régen elhagyhatták, mert belülről már korántsem festett oly magasztosan, mint odakintről. Évek során felhalmozódott por, pizok, patkányürülék és lepergett vakolat csúfította a padlót, de ezek mellett híres erv festők képei, felbecsülhetetlen értékű serlegek, fegyverek és szöttek díszítették a termeket. Kwith erős mágia kisugárzását érezte a kastély belső termeiben, így már nem csodálkozott a megőrződött gazdagságon: úgy sejtette, egyik tolvaj sem távozható, aki itt akart fosztogatni.

Lenyűgöző étkezőbe értek. A hosszú, egyenes asztalon félbehagyott lakoma réges-rég megszikkadt maradványai heverték szerteszét, a molyrágta függönyöket fénypázmák döfték keresztül. A teremből márványlépcső vezetett az emeletre. Az Őriző azonban elhaladt mellette, és megállt a tömör fal előtt. Félrehajtott egy súlyos szőnyeget; mögötte rejtekajtó alig kivehető szélei futottak.

– Várj! – hasított Lora hangja a beállt csendbe. – És ha csapda védi?

Kwith elmosolyodott. Egyszer megesett, hogy valóban nem gondoltak ilyesmire, és a feltáruzó ajtó mögül mérgezett tűk röppentek elő. Lora sosem felejtette el: túlélte ugyan a mérgezést, de négy álló napig émelygett tőle. De ez még akkor volt, mikor még nem akadt köztük jövőlátó.

Az Őriző a boszorkányra nézett, a tekintetében visszaköltözött a korábbi szelídség.

– *Che 'yriss* – mondta, aztán belökte az ajtót. Lorán kívül mindenki értette a kyr szavakat. „Boldog vakság”.

Sötét lépcsősor vezetett a mélybe, de az Őriző mellvértjének zöldesüst fénye addigra elegendően erős lett ahhoz, hogy ne kelljen fáklyát gyújtaniuk. Kwith botja nem fért el az alacsony mennyezet miatt teljes magasságában, így megkurtította akkorára, hogy kényelmesen tudjon vele mozogni.

Kezdett nyugtalan lenni.

A lépcsők éle már tompára kopott, a falak nyirkosan zárták körbe őket. Enyészet szaga csapta meg az orrukát, és ahogy egyre lejjebb ereszkedtek, a levegő olyan hűvössé vált, hogy a leheletük is meglátszott. Lora dideregni kezdett, de visszautasította a varázsló felajánlott köpenyét. Úgy tetszett, órák óta lépdelnek lefelé, és Kwith idegességében a lépcsőfokokat kezdte számlálni. Egy-kettő-három-négy-öt-hat-hét, fordu-

ló, egy-kettő...

– Szerintetek vége lesz egyszer, vagy életünk végéig megyünk így lefelé? – próbált beszélgetni a boszorkány. Senki nem felelt.

Kwith egy idő után csak a fordulókat számolta, aztán már azt sem.

Mikor pedig már olyan mélyen lehettek, hogy belegondolni sem mertek, hirtelen egy korhadt, a nyirkos hidegben erősen megviselt ajtó állta útjukat.

Az Őriző egy pillanatra összegörnyedt, és felnyögött. Yandra átkarolta, nyugtató szavakat sűgött neki, de nem segíthetett. A varázsló és a boszorkány egymásra nézett, mindkettejük tekintete arról árulkodott, hogy kezdenek tartani attól, ami odabent várja őket.

– Mi a baj? – kérdezte aggodalmasan Lora.

– Te is láttad – jegyezte meg Kwith. – A *shajaran* megvakult, ahogy az előző összezapás előtt.

Erről eszébe jutott Yandra álma: *még az Őriző sem képes előre látni, ami rájuk vár*. Ez akár jelenthette azt is, hogy nincs előre megírva, és csupán rajtuk múlik, mi történik majd. Erőt vett magán. Kisöpört az elméje csarnokából minden zavaró gondolatot, és hangosan kifújta a levegőt. A botját visszaváltoztatta eredeti méretére, és oly erősen szorította, hogy belefehéredtek az ujjai. Lopva Lorára sandított; a boszorkány azonban az Őrizőt bámulta.

Az ezüst *shajaran* egyáltalán nem emlékeztetett korábbi önmagára büszkén felszegett állával, résnyire húzott szemeivel. A semmiből zölden fénylő kard jelent meg a kezében – és berúgta a harmadik útjába álló ajtót.

A feltáruuló csarnok láttán elállt a lélegzetük.

A hatalmas, kör alakú terem akár természetesnek is tűnhetett volna, ha padlóját nem borítja mozaikból kirakott kaotikus minta. Kísérteties, ki tudja, miféle fényforrásból érkező világosság szőtte át az egészet, de a mennyezet már homályba veszett, csakúgy, mint a csarnok másik oldala. A mozaikok színorgiáját első pillantásra egyikük sem volt képes befogadni, ahogy a minták értelmét sem. A faltól ötlépcsnyire csavarintás oszlopok futottak körbe, azok mögött azonban nem láttak semmit.

Az Őriző azonnal belépett, és két oszlop között elhaladva a terem közepe felé indult. Talán mielőbb találkozni akart az ellenfelével.

Az arany *shajaran* viszont nem így gondolta.

Mély, öblös kacaj fogant valahol, a falak pedig ezerszeresen verték vissza, így forrásának irányát nem lehetett meghatározni. Hirtelen, minden átmenet nélkül szurokfekete éjszaka borult a csarnokra.

Kwith önkéntelenül folyamodott ősi tehetségéhez. A mozaikpadlóból smaragdszín lángok csaptak fel, ahogy tágra nyitotta harmadik szemét... és akkor először teljes pompájában pillantotta meg az Őrizőt, aki nem messze tőle rendületlenül indult tovább. Vakítóan fénylő zöldesszín aurája akárha két hatalmas szárny lett volna: körülötte csapkodott, mint valamiféle szélben lengedező, foszló fényből szőtt kárpit. A varázsló hunyorogva kényszerítette magát, hogy elszakítsa a tekintetét az Őrizőről; talán örökre megvakult volna tőle. Balra nézett; mellette Yandra addig tiszta, kivehető aurája helyén csupán ködfoltot látott. Ezen meglepődött, de nem maradt ideje elgondolkodni rajta. A másik oldalán a Lorát körbevevő ismerős fényburok izzani látszott a félelem és a dac színeiben.

Mögötte pedig észrevette őket.

Hárman vagy négyen lehettek, Lora aurája kirajzolta éjfékete alakjukat. Kwith tudta, hogy a boszorkány nem láthatja a Taare által idézett árnyakat a vaksötétben, ezért néhány ígét mormolt, és a botja tetején fehér fénnel parázslott fel a kristálygömb. Alig adott több világosságot, mint egy gyertya, és kísérteties homályba vont a hármójukat – az Őriző ugyanis már nem volt mellettük.

Az árnyalakok megtorpanni látszottak a halódó fény és a szuroksötét határán. Hangtalanul vicsorogtak. Nem mertek közelebb lépni.

Ekkor Yandra olyasfajta mozdulatot tett a kezével, mintha szét akarna szórni valamit a földön – halk szárnysuhogás hallatszott – és a csarnok közepét napsárga világosság öntötte el. Az árnyalakok visítva húzódtak volna el, de nem maradt rá idejük. Fellángoltak és elenyésztek szinte azonnal.

Eddigre Lora is ocsúdott: ujjai hegyéről fénylő tűzbogarak röppentek fel és iramodtak tova minden irányba.

Kwith pislogott, ahogy visszatért a normális látásához, majd a tekintete egy pillanatra összevillant a boszorkányával. *Hol az ellenfél?*

Yandra az Őriző felé iramodott, ők pedig követték.

Az ezüst *shajaran* már majdnem elérte a terem közepét, amikor megtorpant.

– Bújj elő, Vénség! – kiáltotta ellenfelének, de csupán halkan elsuttogott, érthetetlen szavakat kapott válaszul.

Ám mintha valaki más is meghallotta volna; az oszlopok között kopogó léptek visszhangja kélt. Az irányát nem tudták megállapítani, így mindenre felkészülve néztek jobbra-balra.

Kwith halk nyögést hallott maga mögül, és megfordult.

Az oszlopok közül légiesen könnyed járással holdlunír szemű elf férfi közeledett. Lenszőke hajának bonyolult fonata koronaként díszítette szoborszerű arcát, füzöld tógája a földet septe.

Kwith és Lora szinte egyszerre fordult a mágia hatalmához, de Yandra kitartotta a kezét. Haja borzasan omlott a vállára, úgy festett, akár a szél cibálta lombok.

– Állj! – kiáltotta, és elindult a lenszőke elf felé.

– Heryannari... – mosolygott rá az, és üdvözlően széttárta a kezait. A varázsló és a boszorkány habozott, de az Őriző felkiáltott:

– Ne!

Már későn. A holdlunír tekintet dühödten hármójuk felé villant, aztán az elf fémen csúszó fém hangjához hasonlatos szót csikorgott. Akárha szél süvöltött volna végig a csarnokon, a kiáltás végigdübörgött a közékük feszülő távolságon, útjában felgyűrődtek a mozaikkockák.

A szépen faragott csontmedál, amelyet Kwith Yandrától

kapott, hirtelen felforrósodott, és fájdalmasan a varázsló mellkasába mart. Mintha dobbant is volna egyet, akár valamiféle szív.

A lökés erejétől hátratántorodott; egy pillanatra megszédült. Aztán döbbsen vette észre, hogy egyedül ő bírta a csikorgó hang erejét elviselni, Lora és az Őriző nem volt sehol. Ott állt a mozaikkő-halmok szegélyezte út közepén, ahol az előbb végigtombolt valami olyan ősi mágia, amelyre nem talált szavakat. Döbbsen fordult a két elf felé, ám azok már nem foglalkoztak vele.

– Ne törődj velük – susogta az idegen elf –, csak gyere ide.

Kwith tétovázott. Felismerte, hogy ez csapda, amelyet a Vénség állított. Hiszen tudta, hogy Yandra az ezüst *shajaran* oldalán harcol majd – és ismerte a múltját.

Csak hogy neki nem az volt a feladata, hogy Yandrát megvédje. Sem a kártyák, sem saját maga szerint.

A tekintetével követte a felgyűrődött mozaikok útját, és tízlábnyira, az oszlopok tövében meglátta Lorát. Az Őriző mellett állt, az arcán múló fájdalom suhant át, a ruhaujjából zöldesüst fény sugárzott.

Az idő végtelenül lelassult a varázsló számára.

Mindketten felé közeledtek: a boszorkány talán kiáltott valamit, és Yandra felé mutogatott, az Őriző dühödten tekintgetett körbe. De nem láthatta, amit ő: az oszlopok homályából ugyanis olívdzöld köpenyt viselő, magas férfi lépett elő. Csuklyáját hátrahajtotta, így láthatóvá vált az arca; ráncos bőrét kaotikus tetoválások díszítették. Kezében felizzottak az aranymintákkal ékes *shajaur* kártyák, ahogy kevert rajtuk egyet. Egy pillanatra összefonódott a tekintetük, majd az arany *shajaran* gúnyos mosolyra húzta a száját, és a boszorkány felé fordult.

– Ne! – hallotta Kwith a saját hangját valahonnan távolról. – *Fhatys! Fhatys!*

Az Őriző megkönnyebbülni látszott, ahogy végtelen lassúsággal hátrafordult: az ellenfele végül megérkezett.

Kwith futott. A mellkasában erős szorítást érzett. Nem értette, hogy az arany *shajaran* miért véli épp a boszorkányt ellenfelének, ám nem maradt ideje töprengeni. Ujjai izzó rúnákat szóttek a levegőbe, de el-késett. A tetovált fejű férfi kitartott bal kezében vakító fényű villámgömb lobbant, ahogy Lora felé fordult.

Kwith pedig ez egyszer azt tette, amit a szíve diktált: eléugrott.

Lora

*P.sz. 3691., Alborne terce,
az Ébredés havának 14. napja*

– Megérkeztünk – mondom, és a téglaszínűre festett, kétszintes épületre mutatok az út bal oldalán. A vörösréz cégér egy rákot ábrázol, alatta pedig az ismerős felirat. Nida félrebillenti a fejét, és kíváncsian veszi szemügyre.

– Itt laksz? – kérdezi.

– Igen – felelem határozottan, és a bejárat felé veszem az irányt.

– Azt hittem, saját kastélyod van.

Csalódott hangja hallatán elmosolyodom egy pillanatra.

– Ez a hely sokkal jobb bármely kastélynál – mondom őszintén, és belépek.

A Vörös Rák ismerős illata körbeölel, ahogy hunyorogva megpróbálom megszokni a benti fényeket. Körbenézek. Csupa idegen arc, de végül Brager csörtet felém jókedvű mosollyal.

– A vacsora már elkészült, Loreana! – terelne az asztalom felé, aztán Nidára pillant. – Hát ez a csöpp lány meg kicsoda?

– Vidd a konyhába, és adj neki ételt bőséggel – mondom, és elengedem a kislány kezét. Ő egy pillanatra kétségbeesetten néz rám, de én ismét leguggolok elé, és megsimogatom az arcát.

– Ő a legkedvesebb ember, akit ismerek, Nida. Ne félj tőle.

Brager elmosolyodik a bajsza alatt, aztán megszólal ő is.

– Gyere velem, csöpp tündér, kapsz finom vacsorát!

És kinyújtja a kezét. A kislány ránéz, majd vissza rám.

– Jó – bólint végül vékonyka hangon, de nem fogja meg Brager kezét. A férfi nem neheztel érte, inkább elvezeti hátra, a pult mögötti ajtó felé.

Felegyenesedem, és elindulok az asztalom felé. Jobbra, a színpad felé mosolyogva intek Vorhynnak. Az ivó szokás szerint zsúfolásig telt vendégekkel, a kandalló melletti, falhoz húzott asztal azonban üres. Egyetlen szék árválkodik az oldalán, oda ülök. Egy pillanatra behunyom a szemem, és csak hallgatom az ezernyelvű zsvajt. Mögöttem a tűz békésen ropog. Úgy tűnik, semmi baj.

Valami mégis örökre megváltozott – sőt: minden.

Vagy csupán én lettem visszavonhatatlanul másmilyen? Ahogy itt ülök, és hagyom, hogy a duruzsolás körbefolyjon, azon tűnődöm, vajon ugyanezt hallottam-e akkor? Brager ugyanaz-e, ott a pult mögött kedvesen mosolyogva, készségesen töltve a vendégnek, akit talán ma látott először és utoljára? Vorhyn összes tincsei vajon korábban is ennyire elütöttek fakó hajától, ahogy a gyér fényben kedvenc, kopott lantján játssza erv dallamait? A férfiak... Valaha az éltetett, hogy az ujjaim köré csavarhatom őket, és nem tudtam volna elképzelni egyetlen *ilyen* estét sem, magányosan merengve – igaz, pár héttel ezelőtt még igen sok mindent képtelen lettem volna elhinni, ami most természetes. Azon veszem észre magam, hogy egyedülletre vágyom. A gondolatok útvesztőjében bolyongva újra és újra átélem a történeteket, tucatnyi jobb megoldást találva. Az események, amelyeken keresztülmentem, átfórtak, akár a jó szobrász a márványt. Olyan adománnyal lettem gazdagabb, amelyről mások csupán álmodni mernek – mégis visszafordíthatatlanul elveszett valami... Özvegynek érzem magam, pedig előttem az idő végtelenje.

Nem találom a helyem.

Pedig ez ugyanaz a város, ugyanaz a fogadó, ugyanazokkal a törzsvendégekkel. Nehéz elhinnem. Szeretném meg nem történné tenni az elmúlt eseményeket. Még úgy is, hogy most nyert igazi értelmet az életem. Eddigi céljaim kacagtatóan kicsinyesnek tűnnek: távoli vágyak szivárványkergetései.

Ha közvetlenül utána, két héttel ezelőtt kérdeznék meg, biztos azt mondtam volna: a pusztá véletlenül múlt, hogy végül túléltem. Most már inkább nem beszélek erről, vagy ha mégis, elég ennyi: így rendeltetett. Hogy pontosan mi történt abban a tarka mozaikkövekkel rakott csarnokban, mikor az arany *shajaran* felénk irányította halálos villámait, nem vagyok képes felidézni. Elájultam, ha minden igaz, és nem tudom, mennyi idő telt el közben. Tompa zúgás térített magához. Először a friss, hűvös szellőt éreztem meg az ar-

comon. „Álmodom”, gondoltam, „vagy pedig nyertünk”. Aztán megéreztem az alvadt vér semmivel özsze nem keverhető, fémességét.

A hatalmas, kísérteties fényű csarnokban nyitottam ki a szemem, de valahogy mégsem volt egészen ugyanaz. Addigra belém nyilallott a tagjaimba csomósodott görcs fájdalma, mégis elfordítottam a fejem. Nem messze tőlem Kwith ismerős alakja hevert, arrébb taszíthatta a villámok kavarta vihar. Tajtékfehér haja selyemként omlott a mozaikkövekre, mellette az embermagas, díszesen faragott drakfa bot, amelynek a tetejénél összetört kristálygömb szilánkjai csillogtak. Erős szél süvöltött, belekapott a ruhámba, és hunyorgásra késztetett. Kwith feje oldalra billent, így nem láthattam az arcát; görcsbe rándult a gyomrom. „Ugye csak ájult, mint én voltam, ugye minden rendben vele”, mondogattam, aztán eszembe jutott a vakító villanás, és ahogy elém ugrott. Engem védett az örült, örült kyr! Felkönyököltem, majd négykézláb odamásztam mellé.

– Ne...

Csupán ennyit voltam képes kinyögni, aztán könnybe lábadt a szemem.

Hihetetlennek tűnt, hogy csupán abban a pillanatban, amikor megláttam élettelené homályosult jégszemeit, akkor fogtam fel, mennyire szerettem. Azt kívántam, bárcsak felkelne, és korholni kezdene, hogy megint nem figyelek arra, amit tennem kell. Szerettem volna megadni neki azt, aminek tomboló, emésztő vágyát későn vettem észre a tekintetében: még egy ölelést. Abban a pillanatban döbbsentem rá, hogy mennyire kihasználtam. Természetesnek tartottam, hogy ott áll mellettem, és hogy nem hagy el soha. Ragaszkodása szórakoztatott, és közben nem vettem észre, hogy én vagyok az, aki képtelen elengedni. El kellett veszítenem, hogy felfogjam, mennyire fontos volt nekem. És máris hiányzott.

Abban a pillanatban nem létezett más, csupán az egész lelkemet betöltő gyász.

Aztán meghallottam: süvítő szél és küzdelem zaja. Eszembe jutott, hogy nem vagyok egyedül, és hogy akik még élnek, számítanak rám. Kurta mozdulattal töröltem ki a vérmaszatos könnyet a szememből, futó csókot

hét-hét, te örült

leheltem Kwith fakó arcára, aztán körülnéztem.

A remegő homályban két alak állt, akár az ősidőktől fogva egymással szembenéző sziklák, összeszorított ajkakkal és behunyt szemekkel. Az egyik az Őriző volt, a másik a Vénség. Mindketten egy-egy *shajaur* hordozói, amely a kezükben pörgött-forgott, szinte folyékony ezüstré és arannyá olvadva. Körülöttük kifordultak a helyükből a mozaikkockák, megrogytak a csavarmintás oszlopok. Ha egy kicsit is közelebb lettem volna hozzájuk, a közöttük feszülő nyers energia talán tollpiheként taszított volna arrébb. Az arany *shajaran* ráncos, tetovált arcán vicsorra kövült az erőfeszítés, olívdzöld köpenye zászlóként csattogott körülötte. Az Őriző valaha makulátlanul fényes mellvértje több helyen behorpadt, vérfoltok tarkították, akár csak a homlokát és a szája szegletét. Szemöldökeit szigorúan összehúzta az összpontosítás, de hiábavalónak tűnt minden: vesztesre állt.

Valamivel távolabb ádáz küzdelem hangjai hallatszottak. Odakaptam a tekintetem, és Yandrát pillantottam meg valami túlvilági förtelemmel harcolva. A támadó arca halványan még emlékeztetett a korábban látott elfre, a teste többi része azonban úgy vedlette le az alakját, akár a kígyóbőrt. A helyén szürkésbarna bőr látszott, amelyet különös, fekete vonalú rúnák hálózta be. Megnyúlt, még az elfalaknál is vékonyabb lett.

Emlékeztem a csikorgó szóra, amely hátrarepített – és ha nincs nálam az Őriző kártyája, nem élem túl. A ruhám ujjához kaptam, és megnyugodva tapintottam ki a lapot.

Abban a pillanatban mintha tengervízbe csobbantam volna. Átbukott fölöttem egy hullám, és úgy éreztem, mintha magával rántana, mintha beszippantana valami örült forgatag. „Hát mégis sikerült neki!”, gondoltam. Kwith még megnyitotta az átjárót.

Aztán kitágult a tér.

A csarnok vonaglani látszott abban a másik valóságban, a mozaikkövek színei lassan örvénylettek, majd összeálltak egy teljesen kivehető mintává: hatalmas teknőssé. A csavarmintás oszlopok a végtelenbe veszttek, mögöttük nem láttam mást, csupán csillagos, éjfékete semmit. Beleszédültem az érkezésbe, és elvesztettem az egyensúlyom. A két oldalamon két óriás magasodott, mit sem törődve velem. A levegőben csillámló por kavargott kettejük között; ánizs émelyítő illata kúszott az orromba. A kezemben karcsú, ezüst-

szín pálcát tartottam.

A Vénség olívizöld köpenye pikkelyes bőrré lett ezen a síkon, tetoválásai önálló életet élve rendeződtek új és új mintákba. A kezében hatalmas aranygömb, amelyből vakítva csapott ki a fény – és ahol ezüstszín párával találkozott, sisteregve pattogtak a szikrák.

Túl közel a másik *shajaran*hoz.

Amint az Őrizőt megpillantottam, azonnal a festmény jutott eszembe. Holdarca érinthetetlennek látszott, mellvértje túlvilági fényben tündökölt. A kezében kardját tartotta, abból küldött zöldezüst támadást a Vénség felé. Nem ember volt akkor, nem férfi, aki magához vonzott, és akiért annyi mindenben keresztülmentem a két nap alatt. Valóban angyalnak láttam, isteni küldöttnek, akiért meghalni is érdemes.

Egy különbséget vettem észre csupán a festményhez képest: foszló fényből szőtt szárnyai nem voltak sehol.

Pontosabban azok a szárnyak nem az ő hátán verdestek.

Én voltam az, aki hatalmas, örvénylő-kígyózó fényszárnyakkal lettem ékes.

Az Őriző oldalra nézett, és én követtem a tekintetét. A másik oldalon Yandra harcolt a saját ellenfelével; a fürtelem azon a másik síkon is ugyanolyan ocsmányul festett. Láthatólag nem bírtak egymással. Az elmúlt három év alatt megkedveltem Yandrát, de az én harcom máshol várt. Visszafordultam a két *shajaran*hoz.

– Itt vagyok! – kiáltottam, a hangom azonban szétfoslott a viharban. Az Őriző nem vett észre. Halovány mosollyal ezüst párák lehelt az éjszakába, és az teliholddá csomósodott.

Ezüstsín teliholddá.

Egy pillanatra elgyönyörködtem a sosem látott csodában. Szárnysuhogásra lettem figyelmes – mellettem Yandra megnőtt és átalakult...

Ilyen nincs!

Rettegés lett úrrá rajtam, ahogy megláttam. Aranysárga pikkelyek borították el megnyúlt testét, nyakát magasra emelte, és megremegtek az oszlopok, ahogy elbődült. Farka egyetlen csapásával messzire repítette az ellenfelét, majd elrugaszkodott a földtől.

Soha életemben nem láttam azelőtt sárkányt – mint senki más ebben az előregedett Korban – és szájátva bámultam, mint egy kisgyerek.

Aztán eszembe jutott, hogy szárnyaim – elevenen örvénylő-kígyózó fényszárnyaim – ezúttal nekem is vannak. Ahogy próbaképpen meglebbentettem őket, szinte azonnal a levegőbe emelkedtem.

– Itt vagyok – kiáltottam újra, és ebben a pillanatban az Őriző letekintett. A szája apró mosolyra húzódott, talán bólintott is. Hirtelen furcsa érzés tört rám: teljes bizonyossággal tudtam, hogy csupán engem várt.

Yandra, a sárkány lángfürgeteggel borította el a Vénséget, annak pikkelyei azonban ellenálltak a tűznek. Körbepülte, és ahogy visszafelé tartott, aranyfényű burkot vont az Őriző köré védekezéséppen.

Én magasabbra szálltam. Az ezüstsín pálcát az arany *shajaran*ra szegeztem, és éles rikoltással engedtem útjára saját, hajszálvékony fénytámadásomat.

Az Őriző mintha számított volna erre is. Ahogy az ezüst fény kicsapott a pálcámból, ő leengedte a kardját. Az arany *shajaran* fénynyalábja Yandra védőburkába csapódott bele, és az Őriző hátratántorodott az erejétől. Amint a szikrák kihunytak, a gömb megszűnt fényleni – és az én ezüstsálam akadálytalanul érte el a Vénség pikkelyes bőrét.

Szinte egyszerre hanyatlottak le.

Az aranygömb és a zöldezüst kard csilingelve tört ezer meg ezer szilánkra a mozaikpadlón, és én felsikoltottam – hangomat elnyelte a robaj.

A mozaikköves csarnok félhomályában eszméltem, ahogy megráztam a fejem. Közvetlenül előttem, a felgyűrődött padlón a valaha fenséges arcú Őriző hevert, vérmocskos, meggyötört vonásaira bíbor barázdákat vont a küzdelem. A fakó, horpadt mellvértet számtalan zúzódás borította, de ha lassan is, még lélegzett. Térdre borultam hát előtte, és a kezembe kaptam a kezét.

– Ez nem igaz, ez nem lehet! – mondogattam, leginkább magamnak. – Most nekem kell meghalnom, hiszen te túl fontos vagy...

Bágyadtan kinyitotta a szemét, és még mosolyogni is maradt ereje.

– Dehogy! – lehelte alig hallhatóan.

– Papnő vagyok, akkor most meggyógyítalak, ugye? – hadartam.

Csak a fejét ingatta némán, a tekintetében szelíd nyugalom csillogott. Egy pillanatra oldalra nézett, és a szemem sarkából megpillantottam Yandrát futva közeledni. Olyan volt, akár egy hegyomlás. Az Őriző megszorította a kezem, és kissé magához húzott.

– Ez mostantól... a tiéd – súgta, és a másik kezében megjelentek az ezüstszegéllyel ékes *shajaur* lapok. – Sajnálom, hogy ilyen terhet kell hordanod.

Nem vettem el. Nem akartam elvenni. Túl sok volt ez nekem egyszerre.

– Tényleg... álomszép vagy... kibontott hajjal – mondta akadozva. Kihúzta a kezét az enyémből, és gyengéden végigsimított az arcomon. Aztán szelíd erőszakkal a kezembe nyomta a kártyákat.

Ez volt az utolsó mozdulata.

Én pedig elájultam, ahogy az ereklje hatalma magával ragadott.

*P.sz. 3691., Alborne terce,
az Ébredés havának 2. napja*

Mikor magamhoz tértem selyempárnák és rózsailatú takarók között, Yandrát pillantottam meg: az ismerős, kusza haját, borostyánszín szempárt. De mégsem tudtam ugyanúgy tekinteni rá azok után, ami történt. Elbizonytalanodtam: korábban azt hittem, ismerem. Kissé szédülve ültem fel, és mértem végig alaposabban. Az ágy mellett ült egy széken, úgy tűnt, szemhunyasnyit sem aludt. A nyakában ott lógott a csontmedál.

– Jó reggelt, Papnő – szólalt meg végül. Összereztem a hangjától.

– Miért így hívsz? – fordultam felé meglepetten. Egy kissé talán még kába lehettem.

– Jobb, ha hozzászoksz – mondta ő, és a tekintetével az ágy vége felé intett. Ahogy körbenéztem, már tudtam, hol lehetek: az Ezer Rózsa valamelyik egyággyas toronyszobájában. A lábaimnál az ezüstmintás kártyalapok heverték szétszórva. Önkéntelen mozdulattal tartottam ki a kezeimet, és engedelmesen belerepült mind.

– Ha ott lettem volna, mikor az Őriző neked adta az egyiket, megtiltom – szólalt meg Yandra csendesen. Én hallgattam, és ő sem mondott többet. Azon gondolkodtam, vajon lehetett volna-e másképp? Miért kellett, hogy így legyen?

– A Vénség ezért akart elpusztítani engem, ugye? – kérdeztem összeszorult torokkal. Yandra egy pillanatilag meredten bámult rám, aztán megcsóválta a fejét.

– A Vénség azért támadt rád, mert tudta, hogy Kwithriat eléd ugrik majd.

Összereztem a név hallatán, és elhomályosult a tekintetem.

– Mi történt, miután... elájultam? – kérdeztem összeszorult torokkal.

– Az oszlopok homályában kapu nyílt az árnyékokból, és egy napszőke, buja testű asszony lépett ki belőle.

Rögtön tudtam, ki az.

– Felkapta az arany *shajaurt* – folytatta Yandra összeszűkült szemekkel, mintha újra látná maga előtt –, és azonnal visszalépett a kapun, egy pillantásra sem méltatta az előző hordozó tetemét. Az oszlopok megrogytak, és velük a mennyezet is repedezni kezdett. Sietnem kellett. Kihoztalak. A palota pedig teljesen összedőlt.

– Nem örülsz, hogy így alakult, igaz? – kérdeztem.

– Amíg az ezüst *shajaran* győz, addig számomra lényegtelen, ki a hordozó – Yandra félrenézett.

– Ennyi? És az... Őriző?

– Elfogadom a döntését, amellyel feláldozta magát, hogy te élhess.

Nyeltem egyet.

– Te sosem szerettél senkit! – vágtam a fejéhez, de ugyanabban a pillanatban meg is bántam. Hiszen láttam azt a másik elfet, akit ő nem volt képes bántani. És... belül megéreztem, mennyire szeretne ismét a távoli múltban lenni. Vele, és még valakivel.

Yandra visszanézett rám, a tekintetében ezúttal őszinte szomorúság tükröződött.

– Ő – mutattam a medálra a nyakában – a kedvesed volt?

– Nem.

Egy szívdobbanásnyi ideig úgy tűnt, ennyiben hagyja a dolgot, de aztán behunyta a szemét, és azt mondta:

– A legsodálatosabb elf, akit ismertem. Kedves szavaira odafordultak a virágok, egyetlen érintésére zöld lombot és dús gyümölcsöt sarjasztott minden bokor. Haragos szózatára vihar kelt, tövisbörtön sarjadt a semmiből, és utat engedtek neki a fák. Ha bánatos arcát az égnek emelte, eleredt az eső, könnyei nyomán pedig szomorúfűz hajtott ki a földből.

Én szavamat vesztve hallgattam.

– Egy szellőrőzsákkal ékes, meghitt tisztáson találkoztunk először – folytatta. – Heryannarinak nevezett el. Az első és legjobb barátom volt... Bármire képes lettem volna azért, hogy nevetni halljam: a kacagása gyöngyözött, akár a legtisztább forrás vize. És hogy miért mondom el mindezt neked? Akarom, hogy tudd: a múltat sosem hagyhatod teljesen magad mögött.

A medált bámultam, amely talán éppen őt ábrázolta. Képtelen voltam megszólalni.

– Úgyhogy itt az ideje, hogy neked is felajánljam, amit az elődeidnek. Segítek neked, ha te is mellettem leszel, amikor kérem.

– Én... – kezdtem tétován – Én ezt nem akartam. Nem vagyok képes... Te nem tudod, milyen nehéz!

– Mind ezt mondjátok – sóhajtott. – Szedd össze magad! Te is bepillantást nyerhetsz a jövőbe. Nem folyamatosan, mint az Őriző, hanem csak akkor, mikor kártyát vetsz. Érezd az adományod. Rengeteg idő van átgondolni, mit tégy.

A hangja végül szokatlanul gyengéd lett. Aztán felállt, és elindult az ajtó felé.

– Hova mész? – kérdeztem még mindig kissé szédülve.

– Kwithriatnak él egy öccse Toronban – felelte. – A Jégúr apja új asszonyt fogadott a házába, miután az anyja inkább elvágta a saját torkát Doranban, minthogy visszamenjen. Felügyelnem kell az ifjú Il Alariach életét, hiszen ő az egyetlen leszármazott.

Bólintottam, mert valamiért már tudtam, hogy ez mit jelent.

– De visszajössz, ugye? – kérdeztem elvékonyodott hangon.

– Majd egyszer – válaszolt, és kinyitotta az ajtót. – Most más dolgom van.

Azzal kiment, és nem láttam többet. A zárnyelv kattánására ocsúdtam, de még sokáig ültem egyhelyben. Aztán eszembe jutott valami. Rémülten néztem körbe az apró, egyágyas toronyszobában, és a tarisznyámat kutattam a tekintetemmel. Nem érdekelték már akkor a ruháim, a pénzem, semmi... csupán Kwith holmija.

Elővettem a hajtűt, és egy pillanatra elgyönyörködtem benne – de soha többé nem akartam hordani. Tovább kutattam, és egy rejtett, belső zsebben aranyból készült pecsétgyűrűt találtam. A sors kegyetlen tanító: úgy ismerkedtünk meg, hogy éppen egy gyűrűtől akartam megfosztani, és mikor végül hozzám került egy, már nem kellett volna semmi, csak ő.

Levettem az összes ékszeremet, és azt az egy gyűrűt az ujjamra húztam.

Aztán pedig utat engedtem a könnyeimnek.

Három küzdelem ért aznap véget, mert így jósolta az Őriző – és igaza volt, mint minden másban. Sajnálom, hogy csupán a legvégén kezdtem hinni benne.

Kwith legyőzte Taarét, aki legjobb barátból lett legádázabb ellenfele. Végül valóban Koldus lett, mert most már tudom, hogy a *shajaur* univerzumában a Koldus jelentése: kitartás, nélkülözés, önzetlenség. Feláldozta a saját életét értem, pedig én nem becsültem meg soha. Soha nem köszöntem meg neki semmit, és már hiába szerettem volna. Csupán a végzetét hoztam rá azzal, hogy elcsábítottam. „Ne most”, mondtam, mikor utoljára meg akart csókolni, és egész eddigi életemben ezt a mondatot bánom a legjobban.

A második küzdelem Yandraé volt, önnön emlékeivel és múltjával. Talán soha nem fogom megérteni, mekkora fájdalmat okozott neki rátámadni az elfre, akit a Vénség az emlékeiből rángatott elő. Egyszerre maradt alul, mert hitt az alakváltónak, és győzedelmeskedett, mert végül túlélte ezt is, mint annyi mindent. Ésszel sosem voltam képes felfogni azt az időt, amit e földön töltött már – mégis ott, az Ezer Rózsában, közelebb éreztem magamhoz, mint valaha.

Annyi bizonyos, hogy egy kicsit meghaltam én is. A régi énem helyét másik vette át: szomorúbb, felelősségteljesebb... érettebb talán. Az idő úgy folyik át rajtam, akár a dzsad homokórák kecses szűkületein, és még rengeteg a homok odafent. Időtlenül lettem, akárcsak Yandra vagy az Őriző. Lassan átértékelődnek majd bennem a korábbi emlékek, és más jelentést kap minden.

Másnap magam mögött hagytam az Ezer Rózsát, Erigow-t, de még Északot is. Visszajöttem ide, Új-Pyarronba, ahol az első dolgom volt sírkövet rendelni. Egyszerűt kértem, mindenféle hivalkodás nélkül. Feliratnak pedig csupán annyit: „A koldus, akit szerettem”. Utána elmentem Gilaonhoz, és elmondtam neki, milyen ruhát szeretnék. Dísztelen feketét.

És most ezt viselem, bár az új célok lassan kimossák a lelkemből a gyászt. Most már mosolyogni is tudok néha, ha a mindent tudni akaró jégkék szemekre, a tajtékszín haj keretezte fegyelmezett vonásokra, a kristálygömbbel ékes botra gondolok. A tiszta, melegbarna tekintetet, a zölden csillogó mellvértet és mosolygó holdarcot pedig – bár a *shajaur* kártyalap festménye már idegen, kyr Őrizőt ábrázol – örökre őrzöm az emlékezetemben.

*P.sz. 3691., Alborne terce,
az Ébredés havának 14. napja*

Brager megérkezik egy pohár Warviki Karmazsinnal.

– A vacsorát is mindjárt hozom – mondja. Én tűnődve nyúlok a kékesvörös italért, és belekortyolok. „Talán nem kellene többé ezt a fűszeres gorgviki bort innom”, gondolom.

– Nidával mi legyen? – kérdezi még elfogódva. Láthatólag megkedvelte a kislányt.

– Tudom, hogy szükség van egy segítő kézre a konyhában. Adj neki munkát.

Ő bólint, és már nincs is ott, kedélyesen szolgálja ki a többi vendéget.

Az élet megy tovább, lassan maga után vonszolva engem is. Nem vagyok egyedül. Elegendő körül néznem itt a Vörös Rákban, és barátokat látok. Vorhyn erv dallamai felvidítanak, Brager gondoskodása elringat.

A kezemben terem a *shajaur* csomag; szétterítem őket az asztalon. A kortól kopott, ezüstmintákkal ékes kártyák hófehér hátoldala világítani látszik az ivó félhomályában. Tétován emelem fel a kezem, de amikor a lapokhoz érek, már határozottan húzok egyet közülük. Megnézem: a Papnő az. Hogyan is lehetne másképp? A jelentésén elmélázva bámulom a valaha tarka, mára kissé megfakult festményt a lapon. Tegnap mintha kicsit máshogy nézett volna ki a kép. Egyre kevésbé festmény – és egyre inkább tükör. Legyen hát. Bele kell törődnöm a visszafordíthatatlanba.

Papnő lettem, igen.

Az adományom abban segít, hogy meglássam mások lelkének titkait. Teljes szívemmel hiszek abban, hogy az életemnek, ahogyan mindenki másénak, van értelme. Ahogy körülnézek, percnyi éltű embereket látok a dolguk után rohanni, falni a nekik adatott időt. Milliók kelnek fel velem együtt, de nekik nem adatott meg, hogy lássák az összefüggéseket. Ezért vigyáznom kell rájuk, felelős vagyok mindükért. Túléltem a harcot, mert így rendeltetett, és majd' négy évezred múltán ismét megakadályozom majd, hogy az a némb... illetve az arany *shajaran* pusztulást hozzon a világra.

Eddigi életem rövid volt és cél nélkül való. Azt hiszem, mostantól lesz elég időm mindenre, hiszen rájöttem, mennyi mindent szeretnék véghezvinni! Például megtanulok sakkozni, a kyr *morgeas sylendum* szabályai szerint; hazalátogatok, hogy megmutassam, rézszín hajjal is válhat jó emberré valaki. És mindezek felett felkészülök arra a távoli napra, amikor újra találkozom majd a sorstól kapott ellenfelemmel.

Igen, sorsot mondtam, nem véletlent.

Hiszek a sorsban.

VÉGE

Requiem

Minden mű, amely megszületik, egyúttal egy kicsit meg is hal, hiszen elszakad a szerzőjétől. Nem az övé ezentúl, hanem mindenkié – és ez így van rendjén. Ehelyütt tehát ildomos elbúcsúznom tőle. Mégis, mielőtt megtenném, még akad néhány kötelességem.

Az első, hogy bevalljam, mely részek dicsérnek mást. A Caedoni bordal eredetije Altemor Del Daitar alkotása – bár Vorhyn meglehetősen belepiszkált, a nevében is elnézést kérek a szerzőtől. Az ajánlás helyetti idézet pedig a bögrém felirata, amelyből az írás során tetemes mennyiségű barackteát fogyasztottam el.

A második kötelességem: köszönetet mondani azoknak, akik a segítségemre voltak a regény megírása közben. E lista természetesen nem fontossági sorrendben készült, valamint sosem lehet teljes – akik kimaradottnak érzik magukat, azokra is hálával gondolok, ebben biztosak lehetnek.

A nagy öregek és az általuk teremtett világ nélkül elképzelhetetlen lett volna a *Shajaran*, tehát itt kell kezdenem. Valamint hálával tartozom Celsiornak a lelki támogatásért; Wyquinnek, mert nem hagyott békén és mert akkor is sziporkázott, amikor én nem; Katkának a nélkülözhetetlen bábáskodásért; a Magyar Szókinestár gyűjtőinek, mert nélkülük szürkébb lett volna a mű; a U2-nak a With or without you-ért; a családomnak, mert olyanná lettem, amilyenné; a bögrémnek a feliratért...

De legfőképp Neki, mert létezik.

Ég veled, szöveg.

Indira Myles
2004. május

Függelék

I. SHAJAUR

Részlet Janisse Helmar előadásából, P.sz. 3684.

Elhangzott a Sigranomói Egyetem kyr fakultásán.

„A szó, úgy sejtjük, Calowynról származik, eredeti alakja mára teljesen feledésbe merült. A kyr hódítók hozták magukkal e jóskártyát, a legendák szerint akkor még nem kerülhetett a köznép kezébe, és igen kevés példány létezett belőle. Hogy eredeti formájában kötődött-e valamely istenséghez, nem tudhatjuk, mindenesetre ma Toronban minden kártyajós ennek egy módosult, szélesebb körben elterjedt formáját, az úgynevezett calowyni jóslapokat használja, és Morgena hatalmának tulajdonítja a jósserejét.

Ám én inkább az eredetiről kívánnék beszélni.

A lapok száma nem változott az eltelt idő alatt, ezért feltételezhetjük, hogy az eredeti, Calowynról származó *shajaur* is pontosan harmincöt lapot számlált. Ezek öt szférára oszlanak, úgymint a Kék Hold figuráira – ezek festményét kék keret veszi körbe –, a Vörös Hold figuráira – vörös keretben –, a Bestiákra – zöld keretben –, a Csillagképekre – fehér keretben – és az Érzelmekre – sárga keretben. Ezeken a szférákon belül hét-hét lap szerepel, természetesen mindegyik kötött ábrázolással és meghatározott jelentéssel bír. A *shajaur* festményeket szigorúan meghatározza a hagyomány, ám az apró eltérések alapján a szakavatott szemlélő megállapíthatja, mely évezredben, illetve melyik kyr tartományban készítették az adott kártyacsomagot.

A Kyr Birodalom idején nagy becsben tartották a *shajau*rokat, és magukat a lapokat is kitüntetett figyelemmel kezelték. Manapság egyszerű kártyajátékként használják a legtöbben, és egyre inkább feledésbe merül mind a nagy múlttal rendelkező hagyomány, mind a segítségével a források szerint lehetséges jövőfűrkészés.

(...)

Sajnos eddig nem került elő olyan kártyacsomag, amely hitelt érdemlően az Ötödkorból származna. Kutatásaim során azonban volt szerencsém találkozni egy valódi *shajarannal*, aki még ismerte nem csupán a lapok tradicionális ábrázolásmódját, de a jelentésüket is, a munkámban igen sokat segített. Jósolni ugyan azóta sem tudok, ahogyan önök sem fognak megtanulni az előadásom alapján, azonban remélhetőleg felismerik majd, ha *shajaurral* találkoznak, és képesek lesznek megkülönböztetni a széles körben elterjedt calowyni jóslapoktól.

Lássuk tehát az egyes lapokat.

A Kék Hold hét figurája:

ŐRIZŐ. A Kyr Birodalom idején férfialakot ábrázolt kígyózó-örvénylő fényszárnyakkal és karddal a kezében; a manapság készülő változatokon inkább csuklyás, arc nélküli figura szerepel. Kifejezetten harcos, már-már angyali jelenség, ha megengednek ilyen suta hasonlatot a kyr kultúrkör alakjaival kapcsolatban. Nem téveszteendő össze egyéb szájhagyományok illetve kultúrák „örző” néven emlegetett alakjaival. Egyre gyakrabban nevezik e figurát „Küldött” néven is. Jelentése: a sors akarata, a jövőlátó. Ennek értelmezése máig tisztázatlan.

ANYA. Az ötödkorban állapotos, manapság csecsemőt a keblére szorító asszonyként ábrázolják, mindig hosszú zöld ruhában. Jelentése: az őrző, a vigyázó, az öszteterelő és egyben tartó.

BOLOND. A Birodalomban férfit, mostanában inkább nőt ábrázol, de a teli vigyor a figura arcán nem módosult. Jelentése: a titkok tudója, aki egyszerre van jelen több helyen.

CSÁSZÁR. Gazdagon felékszerezett, ülő kyr férfialak magas homlokkal, talán ez a kártya változott a legkevesebbet. Jelentése: az irányító, a helyes út kiválasztója, a törvények hozója.

IFJÚ. A Bolonddal ellentétben ez a lap a Birodalom idején még sárga ruhás kislányt ábrázolt, ma leginkább

pelyhedző állú siheder szerepel a festményen. Fontos ismérve azonban az egy lábon állás, mintha a figura a levegőbe szökellne. Jelentése: az igazszemű, a reménykedő.

KOLDUS. Manapság Toronban „Obsor” a kártya neve, a festmény azonban ugyanaz maradt: rongyos, görnyedt alak olyan mozdulattal, amelyet egyaránt lehet értelmezni kéregetésként és felajánlásként. Eredeti jelentése: a nélkülöző, a lemondó, az önzetlen volt – ma már olyasfajta önfeláldozást értenek rajta, mint amikor az állatok pusztulnak el gazdájukért.

PAPNŐ. A teljesen feketébe öltözött nőalak, arcán a megsejtett titkok mosolyával szintén nem sokat változott. Jelentése: a lélek enyhe, az égiek kegyeltje.

A Vörös Hold figurái a Birodalom idején a Kék ellentétpárjai voltak, a calowyni tarot azonban már nem tartja ezt az ellentétezést. Mindenesetre ide tartoznak a következők:

DÉMON. Az Őriző ellentétpárja, azzal ellentétben ennek sem a neve, sem az ábrázolása nem változott: három emberfejjel rendelkező, izzó tekintetű férfialak. Jelentése: a megvető, az elítélő, az ólálkodó.

HÓHÉR. A Birodalom idején páncélos, embermagas alabárdra támaszkodó figura volt, manapság páncél nélkül festik. Az Anya ellentétpárja. Jelentése: az ítélkező, a feloszlató.

MÁGUS. Ökölbe szorított kezét az égre emelő nő, földig érő vörös ruhában. Manapság inkább férfiként ábrázolják. A Bolond ellentétpárja. Jelentése: a titkok keresője, a tagadó.

ORGYILKOS. A Császár ellentétpárja; eredetileg a teljesen sötét festmény csupán egy lesújtó tört és egy szempárt ábrázolt. Később megjelentek az íjász alakok e kártyán, manapság pedig a Toronon kívül készült kártyákon az „Elf Íjász” néven szerepel, a megfelelő képi módosításokkal. Jelentése régen a törvény megszegője, a tévúton járó volt, manapság inkább: az új utakat kereső, a nyughatatlan.

VÉNSÉG. Az Ifjúval ellentétben e kártyán ma is nőalak szerepel, ibolyaszín ruhában, közönyös, megkeseredett, ráncos arccal. Jelentése: a vigasztalan, a múlt ismerője.

Kereskedő. Megalkuvó mosolyú, gazdagon felékszerezett férfialak összekulcsolt kezekkel. A Koldus ellentétpárja. Jelentése: a megalkuvó, a számító, a ravasz.

KÉJNŐ. Teljesen fehér, áttetsző ruhát viselő, buja nőszemély; a Birodalom idején háttal állt, manapság előszeretettel festik szemből. Jelentése: megtévesztő csábító, szándékoktól eltántorító és a vágyak felkorbácsolója – egyesek Igere papnőivel is azonosítják.

Az Állatok és Szörnyek szférájának festményei szinte egyáltalán nem változtak az eltelt idő alatt, ezért csupán a hozzávetőleges jelentésükre szorítkozom. Ami fontos, hogy a kívánt viselkedést határozták meg a jövőre nézve.

DRACO. Kitartás, tisztelet – az Unikornis mellett ez a másik értelmesnek tekintett faj ebben a szférában.

KAKAS. Bátorság, szembeszállás.

KIMÉRA. Megfélemlítés, elrettentés.

PATKÁNY. Kikerülés, szemlélődés.

PÁVA. Büszkeség, hivalkodás.

TEKNŐS. Bezárkózás, elvonulás.

UNIKORNIS. Megbocsátás, elfogadás – a második értelemmel bíró faj az Állatok és Szörnyek szférájában.

A Csillagképek festményein a Birodalom idején csupán maga a képi szimbólum látszott, manapság azonban többnyire olyan kártyacsomagokat találni, ahol magát a csillagképet, az egyes csillagpontokat is ráfestik. E szféra hét lapja:

AMULETT. Öt csillagból áll, a Vérgyűrű csillagképének kyr megfelelője. Óvó jelekkel ellátott, kör alakú fém csecsebecseként rajzolják, a Birodalom idején láncon függött, ma egy tenyérben ábrázolják. Jelentése: segísre van szükség.

ÉLŐ VÉRT. A Holló csillagkép, bár a kyrek nem vették figyelembe a leginkább kívül eső, nyolcadik csillagot, a madár csőrének csúcsát – így számukra hét pontból állt. Rajzolatokkal ékes páncél; manapság csak „Vért” néven emlegetik. Jelentése: váratlan fordulat.

IGAZGYÖNGY. Egy igen fényes, és két meglehetősen halvány csillagból áll, azaz három a Karakka csillagkép tizennyolc pontjából. Kagylóban lapuló gyöngyként ábrázolják. Jelentése: valami, amit nem vettek

észre.

KERESZTÚT. Pusztában merőlegesen kereszteződő utakként ábrázolják, korábban útjelző tábla is szerepelt a festményen, manapság csupán az öt pont, amely a tudósok szerint az Északi Tör csillagképét adja ki. Jelentése: a jövő elkerülhetetlen csomóponthoz érkezik.

KRISTÁLYKARD. A Lándzsa kilenc csillagát nevezték így a kyrek. Hosszú, egyenes, díszes markolatú kard, korábban kék, manapság fehér csillogással. Jelentése: megoldódó gond.

MÁGLYATŰZ. Hatalmas lángokat ábrázol, manapság előszeretettel festenek bele szenvedő férfialakot hátraközösített kezekkel, meztelen felsőtesttel. A kyr utódkultúrák több kisebb csillagképre bontották e huszonegy pontot. Jelentése: végzetes hiba a múltban.

MÉREGPOHÁR. A kilenc csillag nálunk az Egyszarvút rajzolja ki. Ma díszes aranyserlegként ábrázolják, a Kyr Birodalomban áttetsző üvegpoharat festettek a lapra. Jelentése: próba.

Az Érzelmek a megelőző lap jelentését módosítják a kártyavetés szabályai szerint – ezek festményei és jelentése változott a legtöbbet az eltelt idő alatt. A kyrek eredeti jóslapjai feltehetően mágikus szörnyeket, csodás élőlényeket ábrázoltak. Mára a képek – különösen a Birodalom határain kívül – jelentősen leegyszerűsödtek. A hét lap a manapság leggyakoribb ábrázolásmóddal:

BARÁTSÁG. Korábban két sas, ma két keselyű szerepel a képen. Megerősíti az előző kártyát, ugyanakkor szoros összefüggést jelent a következővel.

BIZALOM. A Birodalom idején egymás mellett álló nyulat és farkast ábrázolt, ma egy karra fonódó kígyót. Furcsa lehet, hogy míg régen ennek pozitív jelentése volt, ma teljes mértékben negatív.

FÉLTÉS. Kölykét féltő nőtény oroszlán helyett manapság csupán macska szerepel e lapon. A megelőző lap jelentette jövő veszélyben forog.

HARAG. Régen két kakast ábrázolt a festmény, ma ágaskodó, utasát levető lovat lehet látni a kártyákon. Az előző lap hordozta jelentés nem jelent jót a jövőfürkészés alanyára nézve, hiába tűnhet annak.

KÍVÁNCISISÁG. Mogyorót szorongató mókus helyett ma szaglászó patkány szerepel a kártyákon. Azt jelenti, nagy erőfeszítéseket kell tenni azért, hogy megtörténjen, amit a jóslás alanya vár. Korábban csupán kitartásra szólított fel.

SZERELEM. A Kyr Birodalom idején készült kártyák vörös lepkét ábrázoltak egy rózsán. Ma párosodó hím és nőtény kutya szerepel a képen. Mindig negatív, rendet felborító jelentése volt, manapság az előző lap jelentésének megfordításaként értelmezik.

SZOMORÚSÁG. Régen medvetetemet festettek erre a kártyára, ma fejfelé lógó denevért. Jelentése nem változott: tagadja az előző lapot.

(...)

Az előadásom vége felé, elmondom önöknek azt az érdekességet, amit a korábban már említett *shajaur*-tól hallottam. Állítólag a kyr hódítók magukkal hoztak egy kártyacsomagot, amely erősebb volt a többinél, és e *shajaur* kártyacsomagnak nem kis szerep jutott abban, hogy Cranta birodalmai a Felhőtartományoktól Kelet-Crantán át a Tajtékrónus Birodalomig legyőztek. Ez persze csupán szóbeszéd, hiszen semmiféle bizonyíték mindeddig nem került elő.

Ugyanakkor legendák mesélnek egy orgyilkosról, aki egyetlen kártyalappal vágta át egy császár tor-kát; egy kyr eredetű erv mesében a főhősnek egy fiatal leányzó vet kártyát, és tanácsával megmenti annak életét; egy ma is divatos toroni közmondás pedig úgy tartja: „kártyában, érmében arany okozza vesztet”.

Ezek további kutatásra szorulnak. Szívesen rendelkezésre bocsátom eddigi jegyzeteimet a témával kapcsolatban, ha akad, akinek felkeltette az érdeklődését ez a korokon átívelő kyr hagyomány – még ha ma már csupán elcsökevényesedett formáját tanulmányozhatjuk is.”

II. Ynevi szavak és kifejezések

(kyr) – kyr

(elf) – óelf vagy elf

(sha) – shadoni

(erv) – erv,

(dzs) – dzsad

Adiutor (kyr/erv) – olyan tanár, aki egyben nevelő is. Doranon kívül nemigen elterjedt szó, és tanársegédet értenek alatta.

Antiss (?) – az álmok síkja, a pyarroni panteon tanítása szerint Noir, az Álmok Úrnőjének birodalma.

Atulens (kyr/erv) – a dorani iskola tanulóinak harmadik fokozata, szó szerinti jelentése: fejlődő.

Cerysanq (kyr) – szó szerinti jelentése: vérarany, a Terin-folyó egyik impozáns vízesését nevezték el így a hódító kyrek.

Che'yriiss (kyr) – „Boldog vakság”.

Driáq (elf) – Az elf-aquir háborúk idejéből származó óelf kifejezés, használata ma már szándékos archaizálásnak számít. Azokat a csatákban edzett veteránokat hívták így, akik különösen kiemelkedtek egy meghatározott fegyver forgatásában vagy egy bizonyos harcmodor terén. A szó nem fajspecifikus, beszélünk tehát elf, sárkány, sőt aquir driáqokról is.

Egh (erv) – örökké.

Famor (kyr) – Toron meglehetősen szigorú kasztrendszerének nemességét illetik ezzel az elnevezéssel.

Fhatys (kyr) – végzet. A kyreknél erre a fogalomra tucatnyi kifejezés akad – a ritkán használt *fhatys* a sors által kirótt, elkerülhetetlen feladat szava.

Gutnaz (?) – egy meglehetősen gyakran használt rúna neve, amely az idővel kapcsolatos mágiaák megkötésére kiválóan alkalmas. Szinte sosem áll egyedül.

Heryannari (elf) – „szellőfutó”.

Hindzsan (dzs) – fűszeres kaktuszkör, nem túl erős, kifejezetten nőies ital.

Innhor Iniun (elf) – szó szerinti jelentése: Nyirkos Világ. Az elfek Ediomadot, közelebbről pedig a hegység mélyét, az aqirok barlangvilágát értik alatta. Az *Innhor Iniun* a negyedkori hangalak: a hetedkorban *Innhar-inein* a megfelelője.

Leithann (elf) – holdvirág. Elfendelben gyakori, másutt meglehetősen ritka növényfélé. A kék hold fényében bontja ki csillogóan kék szirmait. Cserépben elpusztul. Az elfendeli elfek tucatnyi szertartása kötődik a leithannhoz; hitük szerint megvéd a rossz álmoktól, hiszen a kék hold idején örködik, és nappal alszik.

Lesath (?) – az egyik leghatalmasabb élőholtfajta, a Necrografia besorolása szerint a VII. osztályba, az életerővel táplálkozó szellemek közé tartozik. Az válhat a halála után lesathtá, aki életében fekete mágiát űzött, és ezzel – féktelen hatalomvágytól hajtva, szándékosan vagy csak véletlenül – az istenek hatalmát kísértette. Hatalmát az adja, hogy halála után is megőrizte mágikus képességeit. Regélik, hogy egyes boszorkánymesterek szántszándékkal vetették alá magukat az átváltozás rítusának, hogy az anyagi világ, és az élet kötelekeitől megszabadulva gyakorolhassák sötét praktikáikat.

Malutus (kyr/erv) – csak Doranban használatos, pejoratív kifejezés azokra, akik kijárták az iskolát, de utána nem találták meg a botjukat, ezáltal sosem válhatnak valódi varázslóvá. Szó szerinti jelentése: „bukott”.

Rachat ma'niigan (?) – Ediomad legveszedelmesebb lakóinak, a valóvérű aqiroknak az elnevezése.

Rann'byah (kyr) – a kyrek hagyományos búcsúszava a soha viszont nem látásra. Szó szerinti jelentése: „kegyes csillagokat”. Használata ma már szándékos archaizálásnak számít.

Seyarin (elf) – az elfek közkedvelt pengetős hangszere: kilenc húrú, hosszúkás testű, kecses lantféle. Hangzása az emberek számára nem is különböztethető meg egy mesteri elkészítésű lantétól, ugyanakkor az elfek érzékenyebb hallása számára összehasonlíthatatlanul harmonikusabb zenei élményt biztosít. A másodkori *siarent* hangalak fejlődött a hetedkori szóvá – de a valaha igen elterjedt hangszer elkészítésének

szertartását ma már alig tucatnyi elf ismeri.

Shajaran (kyr) – a jelentése szó szerint „sorsvető”, a famorok kártyajósainak hagyományos elnevezése Toronban. A használata ma már archaizálásnak számít. Régebben egyszerre jelentett egyes- és többesszámot.

Shajaur (kyr) – állítólag calowyni eredetű jóskártya.

Siberiss (?) – boszorkánykártya, a wicca-rendekben széles körben elterjedt, jóslásra és különféle bűvölésekre egyaránt használt, többnyire manával átítatott kártyacsomag. A kártyák egyes lapjainak ismeretében a hozzáértők könnyen azonosíthatják a tulajdonos rendjét és hatalmának mértékét is.

Thi’alys tashra (kyr) – a véletlen kockái. Egy meglehetősen ismert kyr eredetű közmondás rövidítése, amely így hangzik teljes egészében: „A véletlen kockáival a haszonlesés dob”.

INOMI

Nem hittem a Sors hatalmában.

Még akkor sem, amikor egy éjjel kigyulladt a fogadó, amelyben megszálltam. Pedig annak köszönhettem a jégzemű varázslót, akivel megosztottam a következő hét esztendőt.

Még akkor sem, amikor egy fegyvertelen elf önként ajánlkozott testőrül.

Szokásaiban nem hasonlított népe többi tagjára, ráadásul folyékonyan beszélt minden emberi nyelven... kyrül is.

Még akkor sem, amikor mindhármunk útját keresztezte egy zöld fényű mellvértet viselő *shajaran* – a kártyavető pedig örökre megváltoztatta mindannyiunk életét.

Nem hittem a Sors hatalmában.
Eddig.

Megújuló MAGUS:
Vár egy új világ

